

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET

MINISTERIE VAN OORLOG

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Hoofdred.: M. R. H. CALMEYER, Luit.-Generaal v. d. Gen. Staf
Redactie: G. J. LE FEVRE DE MONTIGNY, Kol. v. d. Gen. Staf
J. J. DE WOLF, Kolonel der Genie
B. KONING, Luit.-Kolonel, Garderegiment Grenadiers
W. DEN TOOM, Luitenant-Kolonel-Waarnemer

119de JAAR

Nr. 12

Dec. 1950

Nadruk
verboden

Abonnement f 3.- per kwartaal, Overzeese Gewesten en Buitenland f 15.- p. jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS, Zwarteweg 1, Den Haag, Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

Inhoud

Redactioneel gedeelte

Waar werken wij voor? Wat bereiken wij? door Generaal Mr H. J. Kruls, Chef van de Generale Staf	698
De tactiek in de moderne oorlog IX, De tactiek der verbonden wapens, door E. J. C. van Hootegem, Majoor van de Generale Staf	701
De tirailleurcompagnie, door J. H. Jansen, Kapitein der Infanterie	711
De politieke strategische opvattingen van Generaal Bradley, door B. Koning, Luitenant-Kolonel der Grenadiers	718
Neventaken der lichte luchtdoelartillerie, door R. J. W. Heslinga, Kapitein der Artillerie	727
De Bazooka, raketwapen tegen tanks, door J. J. Speelziek, Eerste Luitenant der Infanterie	732
Grepen uit de werkelijkheid. De slag bij Alam Halfa, door A. G. Heyligers, Res.-Eerste Luitenant der Infanterie	734
Factoren van invloed op militaire vorming en opleiding, II, door Majoor H. W. J. Teunissen, Commandant Schoolbataljon 1e V.O.C.	738
Plannen tot reorganisatie van NATO, door F. C. Spits, Res.-Kapitein der Infanterie	741
Boekbesprekingen	700, 710, 731, 745
Uit de buitenlandse vakpers	747

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET

MINISTERIE VAN OORLOG

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Hoofdred.: M. R. H. CALMEYER, Luit.-Generaal v. d. Gen. Staf
Redactie: G. J. LE FEVRE DE MONTIGNY, Kol. v. d. Gen. Staf
J. J. DE WOLF, Kolonel der Genie
B. KONING, Luit.-Kolonel, Garderegiment Grenadiers
W. DEN TOOM, Luitenant-Kolonel-Waarnemer

119de JAAR

Nr. 12

Dec. 1950

Nadruk
verboden

Abonnement f 3.- per kwartaal, Overzeese Gewesten en Buitenland f 15.- p. jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS, Zwarteweg 1, Den Haag, Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

Inhoud

Redactioneel gedeelte

Waar werken wij voor? Wat bereiken wij? door Generaal Mr H. J. Kruls, Chef van de Generale Staf	698
De tactiek in de moderne oorlog IX, De tactiek der verbonden wapens, door E. J. C. van Hootegem, Majoor van de Generale Staf	701
De tirailleurcompagnie, door J. H. Jansen, Kapitein der Infanterie	711
De politieke strategische opvattingen van Generaal Bradley, door B. Koning, Luitenant-Kolonel der Grenadiers	718
Neventaken der lichte luchtdoelartillerie, door R. J. W. Heslinga, Kapitein der Artillerie	727
De Bazooka, raketwapen tegen tanks, door J. J. Speelziek, Eerste Luitenant der Infanterie	732
Grepen uit de werkelijkheid. De slag bij Alam Halfa, door A. G. Heyligers, Res.-Eerste Luitenant der Infanterie	734
Factoren van invloed op militaire vorming en opleiding, II, door Majoor H. W. J. Teunissen, Commandant Schoolbataljon 1e V.O.C.	738
Plannen tot reorganisatie van NATO, door F. C. Spits, Res.-Kapitein der Infanterie	741
Boekbesprekingen	700, 710, 731, 745
Uit de buitenlandse vakpers	747

WAAR WERKEN WIJ VOOR? WAT BEREIKEN WIJ?

door *Generaal Mr H. J. KRULS, Chef van de Generale Staf.*

„Men will not fight and die unless they know,
what they are fighting and dying for.”

Generaal Mac Arthur.

X.

Wanneer ik nu na afloop van de Washingtonse conferenties van de Chefs van Staven en de Defensie-Ministers der Noord-Atlantische Unie mijn gedachten laat gaan over hetgeen er is bereikt, dan moet ik als mijn voornaamste indruk vastleggen de boven alles uitstekende beslotenheid der Unieleden om zich met hart en ziel te geven aan het gezamenlijk opbouwen van een Noord-Atlantische verdediging. Het moge waar zijn, dat er nog vele moeilijkheden opgelost moeten worden, maar dat alles neemt niet weg, dat de wil tot samenwerking, de wil om zich desnoods ten koste van grote opofferingen zo goed mogelijk op een verdediging voor te bereiden, duidelijk aanwezig is.

Er is tijdens de Washingtonse conferentie klare taal gesproken, er zijn ook harde dingen gezegd en op onvolkomenheden is duidelijk gewezen; maar juist daaruit is gebleken, dat wij in het stadium zijn gekomen, waarin men bereid is openlijk te zijn. Dat is een verheugend teken en bewijst, dat wij de richting der oplossing hebben gevonden.

Ook het zo uiterst gevoelige probleem van de inschakeling van West-Duitsland bij de West-Europese verdedigingsvoorbereidingen is een eind in de goede richting gekomen. Uiteraard kan ik niet voorspellen hoe de stand van zaken zal zijn, wanneer deze regels zijn gedrukt, maar in elk geval staat thans reeds vast, dat er in beginsel geen verschil van inzicht meer bestaat over de vraag of West-Duitsland aan de militaire maatregelen moet deelnemen of niet.

Dat is geen probleem meer. Een ieder is het er over eens, dat die vraag bevestigend beantwoord dient te worden. Het ging er alleen nog maar om hoe die deelneming zal moeten gebeuren.

Daarover werd niet gelijk gedacht. De grote ernst van het vraagstuk enerzijds en de vaste wil tot verdediging anderzijds geven echter ruime plaats voor hoop op een acceptabele oplossing.

*

Het voor ons land zeer belangrijke en internationaal nogal pikante vraagstuk over de deelneming van onze Koninklijke Marine aan de bescherming van het Noord-Atlantisch zeegebied heeft weinig bespreking gevonden, omdat een voor Nederland aanvaardbare oplossing zich reeds duidelijk had aangekondigd. Er is een algemeen begrip voor de plaats van ons land als zeevarende, handeldrijvende en schepenbouwende mogendheid en dat begrip heeft de weg naar de oplossing doen vinden.

Het ziet er niet meer naar uit, dat de schepen der Koninklijke Marine van de oceaan verdreven zullen worden; integendeel. Dat is een reden om zich als Nederlander over te verheugen. Ondanks onze ongetwijfeld talrijke fouten en gebreken, hebben wij een goede naam in de

wereld en onze Marine is zeker niet de minst belangrijke factor bij het onderhouden en verstevigen van de reputatie, die Nederland heeft.

Niemand zal echter mogen vergeten, dat het slechts beperkte zin zal hebben om de wereldzeeën te bevaren en de zeeverbindingen naar het continent van Europa te beschermen, wanneer de daar gelegen landen onder de voet zullen zijn gelopen door een vijand, die er zeker op uit zal zijn hen geheel voor zich op te eisen en de West-Europese volken hun vrijheid zo mogelijk voor goed te ontnemen.

West-Europa zal zich er in de eerste plaats op moeten richten om tegenstand te bieden aan een dreigende vloedgolf van land- en luchtmacht, die bij het uitbreken van een conflict in korte tijd zullen trachten de kusten van Atlantische Oceaan en Noordzee te bereiken. Daartegen helpen slechts eigen land- en luchtmacht, waarvan een deel steeds gevechtvaardig zal moeten zijn. Zouden de West-Europese landen met de hulp van hun overzeese bondgenoten er in slagen tijdig voldoende parate en onverwijd mobilisabele land- en luchtmacht op te bouwen, dan alleen is er een mogelijkheid om een dam op te richten, die het gevaar uit het Oosten zover mogelijk Oostwaarts zal kunnen tegenhouden, teneinde de tijd te winnen om het overmachtige Westelijke oorlogspotentieel tijdig in op het gevechtveld aanwezige strijdkrachten om te zetten. Dan alleen zal er ook de mogelijkheid zijn om de vijand te overtuigen, dat het een uiterst onverstandige daad is een oorlog te beginnen. Aan die land- en luchtmacht zullen de West-Europese landen met energie moeten werken. Ook Nederland zal zijn aandeel moeten nemen. Nederlands bijzondere positie eist, dat het zich nooit zonder gevaar zal kunnen blootstellen aan het verwijt, dat het niet het mogelijke heeft gedaan om mee te werken aan die strijdkrachten die moeten dienen — zoals de Generaal De Lattre de Tassigny het zo sprekend uitdrukt — „à fermer la porte à la tentation.”

Als wij ons er dus over verheugen, dat de donkere wolken, welke het bestaan onzer marine bedreigen, thans zijn afgedreven, dan is dat onder het gelijktijdig uitspreken van de hoop, dat wij het uiterste zullen kunnen doen om onze bijdrage aan land- en luchtmacht spoedig en van de beste hoedanigheid te kunnen opbouwen.

Niet voor het leger en de luchtmacht zelf, maar voor land en volk. De krijgsmacht heeft geen bestaansreden in zich zelf. Zij is er om de belangen van land en volk te dienen. Wanneer daaraan geen behoefte bestaat of die belangen niet gediend kunnen worden, dan houdt de reden van bestaan van de krijgsmacht of haar delen op, dan is er geen noodzaak meer om daaraan 's lands gelden te besteden.

In de Washingtonse vergaderingen werden de aanbevelingen behandeld van de wijze van opbouw, opleiding, oefening en mobilisatie der landlegers. Zij maken deel uit van de zeer geheime aangelegenheden, die in het Noord-Atlantisch verband werden besproken en uiteraard zal ik daarover in deze bladzijden geen beschouwingen geven.

Ik wil alleen maar constateren, dat deze aanbevelingen aan ons adres nauwelijks nodig waren.

Indien wij ook de duur van de dienstdienst zouden kunnen overnemen, zoals die door ieder deskundige nodig wordt geacht voor de vorming van goed geoefende en tevens parate troepen, dan voldoet ons systeem aan alle voornaamste eisen.

Het doet goed zo nu en dan te kunnen constateren, dat het in vergelijking met het buitenland met ons leger nog niet zo gek is gesteld en dat wij op velerlei gebied zelfs een voorbeeld kunnen geven.

Al te gauw zijn wij geneigd te denken, dat wij in alles achteraan lopen en alles in de buitenlandse legers nu eenmaal veel beter is. Daarvoor is heus geen reden. Als wij maar spoedig met het ontbrekende materieel worden geholpen en als onze kadervoorziening tot een oplossing is gebracht, dan kunnen wij met vertrouwen verder gaan. In het buitenland hebben wij zeker geen slechte naam en is men gaarne bereid ons in alle opzichten te steunen.

De toewijzing aan ons land van het Canadese materieel is er weer een duidelijk voorbeeld van.

Voor ons zelf is daarbij een voornaam ding, dat wij de moed er in houden. Wij werken voor een goede zaak, die verre van hopeloos is.

NIEUWE UITGAVEN

BEFEHL IM WIDERSTREIT. Schicksalsstunden der deutschen Armee, 1923-1934" door Adolf Heusinger. Uitg. Rainer Wunderlich Verlag Hermann Leins, Tübingen und Stuttgart. Prijs linnen R.M. 12,50.

Gen. Leutnant A. W. Heusinger was van 1937—20 Juli 1944 (aanslag op Hitler) ononderbroken werkzaam in de Afd. Operatiën van de Generale Staf van het Duitse leger, de laatste jaren als de chef daarvan. Als zodanig woonde hij tal van bijeenkomsten in de opperste legerleiding waar belangrijke beslissingen werden genomen, bij. Hetgeen hij daar meemaakte geeft hij weer in de vorm van omstreeks 100 gesprekken, waarbij Hitler, Göring, Keitel, Jodl, Halder en tal van andere militaire leiders van het Nationaal-socialistische Duitsland optreden. Hij was mede aanwezig bij de bespreking, die abrupt eindigde door de explosie van de bom door Kolonel Graf Stauffenberg in een actentas neergelegd en werd daarbij ernstig gewond.

Het boek geeft een beeld van de innerlijke zwakte van een naar buiten staalhard lijkende dictatoriale leiding. Aangezien de „Führer" alles zelf wilde beslissen, werd — in tegenstelling tot hetgeen steeds de kracht van het Duitse leger heeft uitgemaakt — de handelingsvrijheid der legercommandanten steeds meer ingeperkt. Vakmanschap en nuchter overleg werden daarbij verdrongen door prestige overwegingen, die verboden eenmaal gewonnen grond prijs te geven, hetgeen leidde tot catastrophes als bij Stalingrad. In de omgeving van Hitler werden slechts willoze jabloers geduld, in het bijzonder veldmaarschalk Keitel treedt in deze rol op, terwijl mannen als Beck (reeds in Aug. 1938), von Brauchitsch, Halder, de

een na de ander werden afgezet. Gedachtig aan „verdeel en heers" waren er feitelijk twee generale stafven, nl. het „Oberkommando der Wehrmacht" (onder Keitel met Jodl als Chef van de Staf), dat zich bepaalde operatietonelen (het Westen, Afrika, Italië, de Balkan) reserveerde en de Generale Staf van het leger, die alleen in het Oosten de leiding had. Voeg daarbij de tegenstellingen tussen het leger (waarvan de leiding door Hitler werd gewantrouwd) en de daarin meer en meer geïncorporeerde bevoorrechte S.S. en tussen het leger en Görings luchtmacht en er ontstaan meer tegenstellingen en wrijvingen dan die, welke in een bondgenootschappelijke leiding van oudsher optreden.

Van bovenaf verbreidde zich het besef, dat de „Führer", blind vertrouwend op zijn intuïtie, Duitsland naar de afgrond voerde, welke overtuiging culmineerde in de bomaanslag van 20 Juli 1944. De man aan het front daarentegen bleef vrijwel tot het einde een blind vertrouwen behouden. Schrijver zelf speelt in de gesprekken enigermate de Hildebrandrol uit de „Camera Obscura". Hij geeft in de titel en het laatste gesprek het gewetensconflict weer van de officier, die door zijn eed is gebonden aan de man, wiens leiding hij meer en meer als noodlottig voor land en volk gaat zien. „Jeder musste ihn in der eigenen Brust ausfechten". De Nederlandse lezer kan daarbij niet laten op te merken, dat, wat in Hitler wordt veroordeeld, niet is dat hij de oorlog begon, doch wel, dat hij hem verloor.

Tussen de Duitse mentaliteit en de onze gaapt nog een kloof, die wellicht slechts een nieuwe, na 1945 opgegroeide generatie kan dempen. Het boek van Generaal Heusinger is niettemin een lectuur, die wij iedere officier aanraden.

DE TACTIEK IN DE MODERNE OORLOG

door E. J. C. VAN HOOTEGEM, *Majoor van de Generale Staf,
Leraar aan de H.K.S.*

IX. DE TACTIEK DER VERBONDEN WAPENS

C. De aanval (II).

11. Het opmaken van het aanvalsplan.

a. Algemeen.

Alhoewel het operatieplan voor een offensief van enige betekenis gewoonlijk op een hoger niveau wordt ontworpen, zijn het de divisie en het regiment infanterie, die met het voornaamste gedeelte van de uitvoering zijn belast en hiervoor, deels aan de hand van gegevens van hogerhand, het aanvalsplan moeten opstellen.

De leerstof, welke hierna wordt behandeld, betreft dan ook voornamelijk het aanvalsplan van genoemde eenheden. Hierbij zal in hoofdzaak de voorbereiding van de eerste phase van de eigenlijke aanval — het binnendringen in de vijandelijke stelling — onder het oog worden gezien. De voorbereiding van de gevechten binnen die stelling zijn hieraan in velerlei opzicht identiek, zij het dan ook, dat de voornaamste hindernis alsdan meestal reeds zal zijn genomen en dat de beschikbare voorbereidingstijd korter zal zijn.

Bij het binnendringen in een vijandelijke stelling zal het gewoonlijk nodig zijn om een natuurlijke of kunstmatige hindernis in de vorm van een waterloop, een mijnenveld of anderszins te overwinnen. Op de technische details hiervan zal echter niet de nadruk worden gelegd. Deze zullen in extenso worden besproken bij de behandeling van de rivierovergang en de aanval op een versterkte stelling.

b. Voornaamste overwegingen bij het opmaken van het aanvalsplan.

Elke commandant, die een aanval moet uitvoeren, dient in het algemeen de volgende punten in overweging te nemen.

- Het verzamelen van de nodige inlichtingen.
- Het domineren van de vijand.
- Het vaststellen van het zwaartepunt van de aanval.
- Het bepalen van de gevechtsdoelen.
- De taakverdeling over de beschikbare onderdelen.
- Het vaststellen van de nodige vuursteun.
- Het verzamelen en opvoeren der gevechtstroepen.
- Het opvoeren van het materieel.
- Het uur U.
- De wijze, waarop de aanval zal worden geleid.
- De reorganisatie en de consolidatie op het gevechtsdoel.

Al deze punten van overweging zullen thans aan een korte beschouwing worden onderworpen.

(1) *Het verzamelen van de nodige inlichtingen.*

Op het belang hiervan werd reeds herhaaldelijk gewezen.

Teneinde zijn opdracht op de beste wijze te kunnen uitvoeren heeft een commandant vooral behoefte aan inlichtingen omtrent de vijand, het terrein en de hindernissen, welke zijn troepen moeten overwinnen. Het zal voorkomen, dat de normale inlichtingsbronnen hierin niet kunnen voorzien. In dat geval kan het nodig zijn, dat een actie wordt ondernomen, welke tot doel heeft de vijand te verleiden zijn opstellingen bloot te geven, dan wel deze gewelddadig te verkennen. De omvang van een dergelijke actie kan zeer verschillend zijn en hangt, onder meer af van de grootte van de eenheid en het doel van de aanval. Indien het een offensief van enige omvang betreft is de inzet van een versterkt bataljon tot een regiment infanterie niet uitgesloten. Aan de andere kant zal men zich de compagnies- en kleinere ondernemingen herinneren, welke in de eerste periode van Wereldoorlog II schering en inslag waren tussen de Maginotlinie en de daartegenover liggende Duitse troepen.

Voor het verzamelen en het verwerken van de inlichtingen, en mede voor het verspreiden van de daaruit voortvloeiende mededelingen van gegevens en rapporten, beschikt de staf van elke eenheid over een inlichtingssectie. De beste resultaten worden evenwel verkregen, indien deze werkzaamheden op een zo hoog mogelijk niveau worden gecoördineerd. Gewoonlijk geschiedt dit door de staf van het legerkorps of door die van de divisie, waarvan de Sectie G2 alle belanghebbende onderdelen — ook die, welke onder bevel zijn gesteld — van de verwerkte gegevens voorziet.

(2) *Het domineren van de vijand.*

Een van de voornaamste zorgen van een commandant, die een aanval moet uitvoeren is het behouden van het initiatief tijdens de voorbereidingsperiode. Dit kan worden bereikt door eerder genoemde offensieve ondernemingen. Ook kleinere onderdelen kunnen echter aan dit doel medewerken door het beheersen van niemandsland door middel van een zeer actieve patrouillegang.

(3) *Het vaststellen van het zwaartepunt van de aanval* ¹⁾.

Punt 319 van Deel II van de Gevechtshandleiding zegt in meer uitgebreide termen, dat een commandant in de regel niet over voldoende strijdkrachten zal kunnen beschikken, om met gelijke kans op succes de aanval in te zetten over de gehele breedte van het hem toegewezen aanvalsvak. Het merkt hierbij nog op, dat een dergelijke handeling, ook al zou over voldoende troepen worden beschikt, zou leiden tot onnodige verliezen en ook reeds daarom moet worden veroordeeld. Geheel in overeenstemming met het tactische grondbeginsel van de concentratie van krachten wordt er op gewezen, dat de commandant zijn strijdmacht op een bepaald gedeelte van het front moet samentrekken, om op een of meerdere (denk hierbij aan de verrassing) punten zijn troepen als een gebalde vuist te kunnen inzetten. Een dergelijk punt noemt men het zwaartepunt van de aanval en het is de plaats waar het eerste bruggehoofd binnen de vijandelijke stelling zal worden gevormd.

¹⁾ Indien, hierna, de term „bruggehoofd” wordt gebezigd, wordt hiermede niet slechts bedoeld het door eigen troepen bezette terrein aan 's vijands zijde van een waterhindernis, doch tevens het door eigen troepen bezette terreingedeelte aan 's vijands zijde van elke kunstmatige hindernis.

Bij het bepalen van de plaats van een dergelijk zwaartepunt moet men er naar streven, dat het te vormen bruggehoofd tevens die terreingedeelten omvat, die de défilé's door of over de hindernis aan 's vijands waarneming onttrekken, zodat ook bij daglicht hiervan gebruik kan worden gemaakt. Aan de andere kant zal het aanbeveling verdienen het zodanig te kiezen, dat deze terreingedeelten zo dicht mogelijk bij de hindernis liggen. Doet men dit niet, dan zou men genoodzaakt kunnen zijn om een onevenredig grote troepenmacht in te zetten om het bruggehoofd te nemen en te behouden, hetgeen strijdig is met het beginsel van de „économie des forces". Bij de behandeling van de rivierovergang zal hierop nader worden teruggekomen.

Aangezien in de moderne tijd technische middelen gewoonlijk niet bij het maken van door- of overgangen kunnen worden gemist zal het dikwijls nodig zijn de pioniercommandant bij het vaststellen van het zwaartepunt van de aanval te raadplegen. Alsdan is de noodzaak van een compromis tussen tactische en technische eisen niet uitgesloten.

Tenslotte moet in het algemeen de invloed worden overwogen, welke de verovering van een bepaald punt kan hebben op het opruimen van de rest van de stelling. Indien het een sterke stelling betreft verdient het aanbeveling aan te vallen op een zwak punt, aangezien dit doorgaans het snelst en gemakkelijkst tot succes zal leiden. De sleutelpunten van de stelling kunnen dan worden aangegrepen uit een voor de vijand minder gunstige richting. Is de stelling evenwel slechts betrekkelijk zwak bezet, dan kan het beter zijn om van deze regel af te wijken en juist een relatief sterk punt voor de aanval uit te kiezen, in de hoop, dat de val van een dergelijk punt zal leiden tot een snelle ineenstorting van de gehele weerstand.

(4) *Het vaststellen van de gevechtsdoelen.*

Bij een aanval geeft men aan elk onderdeel gevechtsdoelen op, welke duidelijk in het terrein moeten worden vastgelegd. Bij dit vaststellen moeten de volgende overwegingen gelden.

- (a) *De tactische betekenis voor de aanvaller*, vooral gezien in het licht van de volgende fasen van de gevechtshandeling. De gevechtsdoelen moeten geschikt zijn voor de voortzetting van de aanval en een besliste schakel vormen in de verovering van de gehele vijandelijke stelling.
- (b) *Voortgaande op deze reden tevens de tactische betekenis voor de verdediger.*
- (c) *De mogelijkheid om hen te bezetten* met de daarvoor aan te wijzen troepen. Een gevechtsdoel mag de capaciteit van deze troepen niet te boven gaan.
- (d) *De mogelijkheid om hen bezet te houden.* Indien men deze mogelijkheid gering acht, of in het geheel niet aanwezig, is er ook geen enkele reden om hen te bezetten.

(5) *Taakverdeling over de beschikbare troepen.*

Bij de meeste aanvallen moet met de volgende taakverdeling rekening worden gehouden:

- (a) Het beveiligen van startlijn en gereedstelling.
- (b) Het nemen van een hindernis, hoe eenvoudig deze ook kan zijn.
- (c) Het vormen van een klein bruggehoofd binnen de stelling.

- (d) Het uitbreiden van dit bruggehoofd.
- (e) Het beveiligen van de flanken.
- (f) De nabijverdediging van défilé's in de hindernis.
- (g) Het afrekenen met onverwachte omstandigheden of voorvallen.

Het beveiligen van de startlijn zal bij voorkeur geschieden door troepen, die niet aan de eigenlijke aanval deelnemen. In elk geval zal over dergelijke troepen eerst voor verdere operaties kunnen worden beschikt, nadat het voortschrijden van de aanval hun verzamelen mogelijk heeft gemaakt. Buiten genoemde taak moeten zij de aanval zo lang mogelijk met vuur steunen, terwijl zij, in noodgeval, tevens dienst kunnen doen als opnamestelling ingeval de aanval mislukt en de aanvalstroepen zouden terugvallen.

Het nemen van de hindernis en het vormen van het bruggehoofd, dat de défilé's moet beveiligen wordt gewoonlijk opgedragen aan het infanterie regiment, dat de aanval leidt.

Voor de uitbreiding van dit bruggehoofd zijn bij een aanval van enige omvang nieuwe troepen nodig, welke moeten worden opgevoerd, nadat het binnendringen in de stelling als geslaagd kan worden beschouwd.

De flankbeveiliging aan de eigen zijde van de vijandelijke frontlijn is een taak voor de troepen, welke de startlijn en de gereedstelling beschermen; die binnen de vijandelijke stelling moet geschieden door de troepen, welke het bruggehoofd hebben gevormd.

Nabijverdediging van défilé's komt slechts ter sprake, indien het een belangrijke hindernis betreft, zoals een rivier, een kanaal, of de buitengordel van een versterkte stelling (mijnenvelden en tankgracht).

Voor het afrekenen met onverwachte omstandigheden en voorvallen moet steeds worden beschikt over een reserve, welke op elk gewild ogenblik kan worden ingezet, en welke, bij het vaststellen van het aanvalplan geen vaste taak mag worden toegewezen.

Indien men het beveiligen van de startlijn kan overlaten aan troepen, die niet aan de eigenlijke aanval deelnemen kan de voor deze aanval bestemde troepenmacht als volgt worden verdeeld:

- *Het aanvalsechelon* zijnde de troepen, die de aanval inzetten en die de eerste gevechtsdoelen moeten bezetten.
- *Troepen in tweede lijn*, die in eerste aanleg niet aan de gevechten deelnemen, doch oprukken achter het aanvalsechelon en van de aanvang af bestemd zijn om de nodige diepte aan de aanval te verlenen en een bepaalde taak te vervullen krijgen bij het voortschrijden van de operatie.
- *Troepen in reserve*, die onder de persoonlijke leiding van de commandant blijven en in eerste aanleg geen taak krijgen toegewezen. In vele gevallen gaat het hier om een zeer mobiele en terreinvaardige troepenafdeling, welke wordt gereed gehouden om een mogelijk succes snel uit te buiten (Tanks en infanterie op terreincarriers) (Zie o.a. Mil. Spec. 1950, Nr 6, bladz. 339).

In verband met bovenstaande moet nog worden opgemerkt, dat men in Engeland, op het niveau van de divisie en het regiment, de verdeling in drie echelons heeft laten vervallen. Men spreekt daar nog slechts van een aanvalsechelon en een reserve-echelon. Dit sluit evenwel niet uit, dat toch aan alle hiervoren genoemde taken zal moeten worden voldaan.

In Rusland en in Amerika legt men daarentegen juist meer de nadruk op het in handen houden van een mobiele reserve.

Bij het vaststellen van de hoeveelheid troepen, welke voor de uitvoering van al deze taken moet worden bestemd spelen de tactische overwegingen, ten aanzien van de frontbreedte van de aanval en de te vormen reserve, een grote rol. Mede in verband met andere overwegingen, zoals bijvoorbeeld de beschikbare artilleriesteun, wordt thans in het algemeen aangenomen, dat het binnendringen in de stelling het meeste effect sorteert, indien dit op een betrekkelijk smal front geschiedt. Zodoende zal men dan tevens kunnen beschikken over een zo groot mogelijke reserve om diepte aan de aanval te geven.

Voor wat betreft de groepering der aanvallende infanterie geeft het boekwerk „Tactische Gevechtsvoering” de volgende aanwijzingen:

In het peloton: één of twee groepen in voorste lijn met de ondersteuningsgroep onder de pelotonscommandant.

In de compagnie en het bataljon: afhankelijk van de omstandigheden en in zekere mate van de frontbreedte. Drie pelotons of compagnieën in voorste lijn, dus het totaal verwaarlozen van een reserve, moet zoveel mogelijk worden vermeden.

(6) *Het vaststellen van de vuursteun.*

Het opmaken van het vuurplan zal worden behandeld onder het hoofdstuk „Hulpwapens en diensten in de aanval”. (Zie tevens Mil. Spec., 1950, Nr 10. Het Regiment Infanterie in het gevecht, door Kolonel v. d. Gen. Staf J. H. Couzy).

(7) *Het verzamelen en opvoeren van de gevechtstroepen.*

Dit geschiedt bij alle legers, ook bij het Rode Leger, op nagenoeg dezelfde wijze. Bij onderstaand schema moet men evenwel steeds in het oog houden, dat bijzondere omstandigheden wijzigingen mogelijk kunnen maken.

a. *Het Concentratiegebied.*

Dit is het gebied, waarin de eenheden, welke de aanval moeten uitvoeren enige tijd tevoren worden samengebracht om de algemene plannen te kunnen opmaken en de troepen, overeenkomstig hun aanstaande taak, te kunnen oefenen. Het gebied moet zover van de frontlijn liggen, dat deze werkzaamheden ongestoord ten uitvoer kunnen worden gelegd.

b. *Het Verzamelgebied.*

Indien het tijdstip van de aanval nadert begeeft zich de infanterie, indien mogelijk vergezeld van de nodige gevechtsvoertuigen en ondersteuningswapens, van het concentratiegebied naar de verzamelgebieden. In elk geval moeten laatstgenoemde wapens zich in deze gebieden bij de te ondersteunen infanterie voegen, vooraleer deze verder oprukt. Een uitzondering wordt hierbij vaak gemaakt voor de tanks, welke dan afzonderlijke verzamelgebieden worden toegewezen. Per bataljon infanterie wordt doorgaans één verzamelgebied geprojecteerd.

c. *De Gereedstelling 2).*

Dit is de plaats, waar de troepen de aanvalsformatie innemen. Zij moet zodanig worden gekozen, dat zij buiten de directe waarnemings-

2). Voor 1940 sprak men in de voorschriften van „Uitgangsstelling”

mogelijkheden van de vijand ligt en niet à priori zijn tegenvoorbereidingsvuren zal trekken. Deze eisen kunnen ertoe leiden, dat de nadering tot de vijandelijke stelling betrekkelijk lang wordt, hetgeen overigens uiteraard een nadeel is.

Voertuigen, welke niet direct voor het voeren van het gevecht nodig zijn blijven achter in het verzamelgebied of in het concentratiegebied. Zij worden vandaar rechtstreeks naar het gevechtsdoel, of elders waar zij nodig mochten zijn, doorgezonden.

d. De Startlijn.

Dit is de lijn, welke de troepen op uur U, in aanvalsformatie, moeten overschrijden. *Indien dit enigszins mogelijk is moet in deze lijn niet worden halt gehouden.*

De startlijn moet duidelijk in het terrein te zien zijn en zij moet loodrecht op de aanvalsrichting staan, zodat het niet nodig is dat de troepen op hun weg tussen de startlijn en de vijandelijke frontlijn zwenkingen moeten maken. In noodgeval kan zij met een lint of door middel van andere hulpmiddelen worden aangegeven.

Zij moet aan 's vijands zijde van de gereedstelling liggen, waarbij zij in het meest eenvoudige geval hiervan de voorzijde kan zijn. Gezien het doorgaans grillige beloop van deze voorzijde zal zij echter gewoonlijk meer in de richting van de vijand moeten worden vastgesteld, waarbij de afstand tot de gereedstelling kan gaan tot enkele honderden meters.

e. Tussengelegen gebieden.

Indien de afstand tussen het concentratiegebied en het verzamelgebied, of tussen verzamelgebied en gereedstelling te groot is om in één verplaatsing te kunnen worden overbrugd, kunnen tussengelegen gebieden worden ingevoegd. In het eerste geval spreekt men dan van een vooruitgeschoven concentratiegebied, in het laatste van een vooruitgeschoven verzamelgebied.

(8) *Het opvoeren van het materieel.*

Tenzij het een bijzondere operatie betreft, bestaat de massa van het op te voeren materieel uit artillerie, welke voor de aanval moet worden geconcentreerd en grote hoeveelheden munitie, welke voor de vuursteun moeten worden opgelegd. De eisen van deze artillerie met betrekking tot het terrein zijn van tweërlei aard. In de eerste plaats heeft men een bosterrein of een bewoond oord nodig om haar aan het oog van de vijand te onttrekken, zolang zij niet in stelling behoeft te komen. In de tweede plaats een betrekkelijk open terreingedeelte, waarin zij op het laatste ogenblik in stelling moet komen om haar vuren te kunnen afgeven.

Met betrekking tot de munitie zij nog opgemerkt, dat de werkzaamheden verbonden aan het opleggen bij de vuurmonden en elders soms twee tot drie nachten in beslag kunnen nemen, welke omstandigheid veelal een van de voornaamste overwegingen is bij het vaststellen van het tijdstip, waarop de aanval kan worden ingezet.

(9) *Het uur U.*

De Gevechtshandleiding zegt in punt 386, dat de infanterie op uur U uit haar uitgangsstelling voorwaarts gaat en in punt 457, dat dit voor-

waarts gaan bij voorkeur kort voor het aanbreken van de dag zal geschieden.

Zoals reeds uit voorgaande is gebleken is het thans de startlijn, die op uur U wordt overschreden en die op belangrijke afstand van de gereedstelling kan liggen. Voorts heeft men in Wereldoorlog II, aan de hand van de opgedane ervaringen, de stelling losgelaten, als zou uur U het best kunnen vallen kort voor het aanbreken van de dag. Op het vaststellen van het tijdstip, waarop de aanval moet worden ingezet oefenen namelijk verschillende, somtijds tegenstrijdige, factoren hun invloed uit en met het voortschrijden van de techniek stijgt dit aantal. (Al dan niet deelnemen van tanks; noodzaak om een hindernis bij verrassing te nemen; noodzaak of gewenstheid van een inleidende beschieting of een inleidend luchtbombardement; stand van de maan en van de zon; zichtbaarheid bij dag e.a.). Sommige van deze factoren vereisen vaak een inleidende actie, zoals bijvoorbeeld het opruimen van mijnen, welke actie dan niet zelden bij duisternis moet worden uitgevoerd.

Het geven van algemene richtlijnen voor het vaststellen van uur U is dan ook praktisch onmogelijk geworden. Wel kan echter over de voor- en nadelen van de voornaamste mogelijkheden het volgende worden opgemerkt.

(a) Nachtaanval.

Het grote voordeel van de nachtaanval is dat de vijandelijke waarneming wordt uitgeschakeld. Ook wordt de vijand het opvoeren van troepen en voertuigen voor het lanceren van een tegenaanval moeilijker gemaakt, al zal hij hier het voordeel hebben, dat hij de luchtmacht van de aanvaller minder behoeft te vrezen. Het effect op zijn moreel zal groter zijn dan bij een dagaanval, terwijl een verrassing gemakkelijker te bereiken is.

Aan de andere kant is voor de aanvaller de gevechtsleiding en het regelen van de vuursteun, nadat binnen de stelling is doorgedrongen, moeilijker. Kunstmatige verlichting kan hierbij helpen. Voorts is te verwachten, dat in de toekomst de ontwikkeling van radar en infrarood de voordelen van een nachtaanval zullen reduceren.

(b) Aanval bij het aanbreken van de dag.

In dit geval heeft de aanvaller de gehele nacht beschikbaar om de gereedstelling in te nemen, zonder dat deze handeling door de vijand zonder hulpmiddelen kan worden waargenomen. De gevechtsleiding is gemakkelijker dan bij duisternis en de vuursteun, zowel van de artillerie als van de luchtmacht, meer doeltreffend.

De vijand zal echter in staat zijn om zijn voorbereide tegenaanvallen bij vol daglicht in te zetten en wel onmiddellijk, nadat de gevechtsdoelen zijn veroverd, waardoor de eigen troepen weinig tijd wordt gelaten voor reorganisatie en consolidatie op het gevechtsdoel.

(c) Dagaanval.

In een dergelijk geval wordt wel het meeste voordeel getrokken van het ondersteuningsvuur van artillerie en luchtmacht.

Het grote nadeel voor de aanvaller is de kwetsbaarheid van zijn troepen voor waargenomen vuur van de vijand, vooral tijdens de periode, in welke de aanvalsgolf zich tussen startlijn en vijandelijke frontlijn

bevindt. Dit bezwaar kan wel worden verminderd door het gebruik van rook, doch hierdoor vermindert men doorgaans tevens de uitwerking van de eigen vuursteun.

Ook de andere nadelen van de aanval bij het aanbreken van de dag blijven gelden.

(d) *Aanval bij het invallen der duisternis.*

Dit heeft het voordeel, dat het de vijand onmogelijk zal zijn om zijn tegenaanval bij daglicht in te zetten, terwijl de aanvaller de gehele nacht heeft om te reorganiseren en te consolideren en om, indien nodig, zijn ondersteuningswapens van stelling te doen veranderen.

De kwetsbaarheid van de aanvallende troepen voor waargenomen vijandelijk vuur blijft gelijk aan die bij daglicht.

(10) *De wijze, waarop de aanval zal worden geleid.*

(a) *Bevelvoering.*

Het boekwerk „Tactische Gevechtsvoering” zegt hieromtrent op blz. 23 het volgende:

„De aanvalsformatie moet gemakkelijk kunnen worden gewijzigd en gemakkelijk door de commandant kunnen worden geleid. De grondslag voor de aan te nemen formatie vormt het plan van de manoeuvre van de commandant. Aangezien de uitvoering van de manoeuvre in sterke mate wordt beïnvloed door de reactie van de vijand, moet de commandant zich bij die onderdelen bevinden, welke de manoeuvre zullen moeten uitvoeren. In het algemeen marcheert hij dan ook aan het hoofd van het onderdeel of de onderdelen in tweede lijn. Slechts daar kan hij het gevecht overzien en leiden.”

Nog moet worden opgemerkt, dat elke operatie welke het nemen van enige hindernis inhoudt onder bevel moet staan van één commandant. Indien dit het binnendringen van een vijandelijke stelling betreft zal het gewoonlijk de regimentscommandant zijn.

(b) *Verbindingen.*

Bij het aanvallend gevecht verdient het aanbeveling om, zowel de commandopost als het stafkwartier, ver naar voren en vroegtijdig in te richten. Dit maakt het mogelijk de lijnverbindingen aan te leggen door gebieden, waar ze zo weinig mogelijk kans lopen om door het eigen verkeer te worden vernield en hen zo diep mogelijk te kunnen ingraven vóór het gevecht een aanvang neemt. Duplicatie van de lijnverbindingen is een vereiste. Ondanks deze voorzorg zal het evenwel toch nodig zijn andere middelen bij de hand te hebben, omdat op het lijnstelsel niet meer ten volle kan worden vertrouwd, nadat de aanval is begonnen. Het normale verbindingsmiddel, na dit tijdstip, is de radio.

(11) *Reorganisatie en consolidatie op het gevechtsdoel.*

Het is een axioma, dat troepen, die in contact zijn met de vijand en zelf niet aanvallen doorlopend met een aanval van diens zijde rekening moeten houden. Bij het bereiken nu van het gevechtsdoel verandert het aanvallend gevecht noodgedwongen tijdelijk in een verdedigend. Onmiddellijk kan dan ook een vijandelijke tegenaanval worden verwacht. Voor hem is het bereiken van het gevechtsdoel door de aanvaller het meest eunstige oogenblik hiervoor, aangezien deze laatste verliezen zal hebben

geleden en zijn verbanden door elkander zullen zijn geraakt. Ook zullen in eerste aanleg ondersteuningswapens op het gevechtsdoel zijn aangeland, welke meer offensieve dan defensieve waarde hebben.

Om te kunnen consolideren zal het daarom nagenoeg altijd nodig zijn tevens tot reorganisatie over te gaan. Dit gecombineerde proces geldt voor elk niveau en niet slechts voor compagnieën en pelotons. Het omvat:

- Het opvoeren van de ondersteuningswapens, in het bijzonder van pantserdoelartillerie.
- Ingraven.
- Het aanbrengen van verbeteringen in de vooraf beraamde verdedigende artillerieschieten.
- Het hergroeperen van de beschikbare krachten en het daarbij wederom vormen van een reserve.

Het behoeft geen betoog, dat al deze punten reeds moeten worden gezien bij het opmaken van het aanvalsplan.

c. Enige getallen en gegevens.

Onderwerp (1)	US en Engeland (2)	Rusland (3)
Frontbreedte:		
Bataljon zonder tanks	500—600 m	400—600 m
Bataljon met tanks	In nauwe samenwerking 800 m	
Regiment/Brigade	600—1400 m	600—1400 m
Divisie		1500—3000 m
Diepte:		
Bataljon	1000 m	
Vorbereidingstijd:		
Aanval voorhoedebataljon	Moet binnen het uur kunnen worden ingezet	
Gecoördineerde aanval van divisie of regiment	48 tot 72 uur	
Afstand, waarop infanterie achter het artillerieschieten voorwaarts kan gaan	150 m	100 m
Tempo infanterie:		
Zonder tanks	100 m in 4 tot 6 minuten sneller	geen vastgesteld tempo
In nauwe samenwerking met tanks	sprongen van 100 m, afhankelijk van tempo infanterie	sprongen van 50 tot 100 m
Afstand gevechtsdoelen:		
Bataljon	2 tot 3 km	2 tot 3 km
Divisie	5 tot 6 km	5 tot 6 km
Legerkorps		12 tot 15 km
Afstand:		
Concentratie- tot verzamelgebied		9 tot 20 km
Verzamelgebied tot gereedstelling		6 tot 10 km
Gereedstelling-startlijn	Van enkele 10 tallen tot enkele 100 tallen meters	
Startlijn- vijand	Zo kort mogelijk	800 m

In het algemeen is men bij het vaststellen van tactische voorschriften en, in mindere mate, bij het geven van tactische verhandelingen zeer

voorzichtig met het vermelden van getallen. Deze kunnen immers nooit meer zijn dan een gemiddelde voor normale omstandigheden. De ervaring heeft geleerd, dat velen de nodige tactische basis en gevoel voor gezonde fantasie missen om van getallen het juiste gebruik te maken en dat zij de neiging hebben hieraan ten onrechte het aureool „exact” te verlenen.

Toch is het mijns inziens nodig om getallen en gegevens te verschaffen. Het nalaten hiervan zou kunnen leiden tot een volkomen ontbreken van enig gevoel van zekerheid te velde.

Ik moge daarom hierboven enige getallen vermelden, welke in de verschillende legers *als een gemiddelde* worden aangenomen, en welke getallen zijn gebaseerd op voorschriften en oorlogsliteratuur. Zij gelden uitsluitend voor het aanvallend gevecht, bij daglicht en gericht tegen een normale stelling.

Boekbesprekingen

NAARDEN 1350—1950. DE GESCHIEDENIS VAN EEN NEDERLANDSE VESTING door C. A. de Bruyn, leraar Chr. H.B.S., Leiden, Res. Kap. b.d. en W. H. Schukking, Kolonel der genie b.d. Met 40 platen en schetsen. 192 blz. Uitg. A. W. Sijthoff's Uitg. Mij, Leiden. Prijs geb. f 7.50.

Ter gelegenheid van het 600-jarig bestaan van de vesting Naarden werd, met medewerking van het Ministerie van O., K. en W. door de stichting Menno van Coehoorn bovenvermeld gedenkboek uitgegeven. Na een inleiding door Kolonel Schukking, bekend deskundige op het gebied van de vestingbouwkunde, volgen twee delen. Het eerste deel omvat „De vesting Naarden van de stichting der stad in 1350 tot de Franse capitulatie van 1814”, een nieuwe bewerking door Kolonel Schukking van een artikel uit „De Militaire Spectator” van 1887 door wijlen Gen. Majoor A. V. J. Fabius. Het tweede deel „De vesting Naarden na de Franse tijd tot heden” is van de hand van de heer De Bruyn, correspondent van de stichting „Menno van Coehoorn”. Door deze gezamenlijke arbeid werd voor het eerst de ontwikkeling van een Nederlandse vesting beschreven van haar oorsprong tot het tijdstip waarop de moderne techniek deze ontwikkeling afsloot.

Zoals van beide medewerkers valt te verwachten is dit fraai uitgegeven boek met deskundigheid geschreven. De grote

gedetailleerdheid, die de niet vakman zal afschrikken, verhoogt voor de genie-officier en voor andere belangstellenden in de geschiedenis van de Nederlandse vestingbouw de waarde van dit werk. Deze allen zullen hiervan met genoeg kennis nemen. Wij onderschrijven gaarne de wens door de heer De Bruyn aan het slot uitgesproken: „Moge het gedenkjaar 1950 een keerpunt zijn in het verval van de „Wallen van Naarden” en het begin van een tijdperk van herstel en behoud van dit typisch voorbeeld van 17de eeuwse vestingbouw”.

C.

NIEUWE DRENTSCHE VOLKSALMANAK, 1950, 68e jaar. Org. v. h. Provinciaal Museum van Drenthe, het Drents Genootschap en de Drentsch Praehistorische Vereniging. Onder red. van Dr P. W. J. van den Berge e.a. Uitg. van Gorcum & Comp. N.V., Assen. Prijs f 4.50.

Wederom was de uitgever van bovengenoemde almanak zo vriendelijk ons daarvan een exemplaar toe te zenden en gaarne voldoen wij aan zijn verzoek om de aandacht van belangstellenden onder onze lezers daarop te vestigen. In het bijzonder zij die zijn gelegerd in Drentse garnizoenen zullen hier wederom veel belangwekkends uit hun omgeving vermeld vinden.

C.

DE TIRAILLEURCOMPAGNIE

door J. H. JANSEN, Kapitein der Infanterie

I. VOORCOMPAGNIE VAN HET VOORHOEDE-BATALJON.

1. Inleiding.

In een reeks artikelen zal het optreden van de tirailleurcompagnie worden behandeld bij het uitvoeren van de verschillende opdrachten welke aan deze infanterie-eenheid kunnen worden opgedragen. Als basis is genomen de Amerikaanse organisatie. Als de Nederlandse organisatie door andere wapens e.d. aanleiding kan geven tot een verschil in optreden, zal dit tussen haakjes in de tekst worden vermeld. De nomenclatuur is onder voorbehoud gebezigd, in afwachting van het binnenkort verschijnende voorlopige voorschrift, waarin de officiële nomenclatuur wordt vastgesteld. De vermelde afstanden, enz. dienen slechts om de gedachten te bepalen en vormen dus geen vaste maatstaf.

2. Het voorhoede-bataljon.

De opmars naar de vijand kan zijn:

- a. een beveiligde opmars;
- b. een niet-beveiligde opmars.

Een beveiligde opmars wordt uitgevoerd als andere troepen een voldoende beveiliging verschaffen. Een niet-beveiligde opmars wordt uitgevoerd door de voorhoede van een strijdmacht, welke de opdracht heeft de gevechtsaanraking tot stand te brengen.

Om een indruk te geven van het verband, waarin de compagnie oprukt, is op afb. 1 een mogelijke groepering van een bataljon als voorhoede uitgebeeld.

Voor zover in dit verband nodig, wordt eerst een overzicht gegeven van het voorhoede-bataljon.

a. Opdracht.

Een voorhoede-bataljon heeft tot taak onnodig oponthoud van de hoofdmacht te voorkomen en deze te beveiligen tegen frontale verrassende aanvallen van de vijand.

De voorhoede vervult zijn taak agressief door verkenning van het terrein in front en op de flanken, vernietiging van vijandelijke weerstanden en het vrijmaken van de opmarsweg door het opruimen van hindernissen. Tenzij andere bevelen zijn of worden gegeven, grijpen de voorhoede en haar onderdelen zonder aarzeling vijandelijke weerstand aan.

b. Samenstelling.

Gewoonlijk wordt het voorhoede-bataljon versterkt met één of twee pelotons tanks, een peloton zware mortieren, een peloton pioniers en liaison- en waarnemingspersoneel der ondersteunende artillerie.

Onderdelen van de afdeling LuA van de divisie, worden bij het voorhoede-bataljon ingedeeld als de tactische omstandigheden daartoe aanleiding geven.

c. *Groepering.*

Gewoonlijk wordt de voorhoede voorafgegaan door verkenningsonderdelen van grotere eenheden (tot op een afstand van 15—25 km) afhankelijk van de tactische omstandigheden en de sterkte van deze onderdelen. Acht de voorhoede-commandant zulks nodig, dan kan hij aanvullende verkennings- of veiligheidsdetachementen vormen en in front uitzenden. In dat geval is de voorhoede van voor naar achter gegroepeerd in:

1. gemotoriseerd verkennings- of veiligheidsdetachement;
2. spitspatrouille;
3. spits;
4. voorste echelon, verminderd met 2 en 3;
5. voorhoedereserve.

d. *Gemotoriseerd detachement.*

Als de voorhoede-C dit nodig acht, vormt hij een gemotoriseerd veiligheidsdetachement, dat om de gedachten te bepalen optreedt op 5—8 km voor de voorhoede. Is het bataljon versterkt met het verkenning- en inlichtingenpeloton van het regiment, dan kan dat peloton, versterkt met tirailleurs en ondersteunende wapens, waaronder tanks, daarvoor worden bestemd. Is dat peloton niet beschikbaar dan kan het detachement bestaan uit tirailleurs vervoerd op tanks.

3. Verschil in groepering bij gemotoriseerd en niet gemotoriseerd oprukken.

In afwijking van een voorhoede te voet, zendt het voorste echelon, van een voorhoede welke gemotoriseerd oprukt, geen spits en spitspatrouille uit, doch volgt het gemotoriseerde verkennings- en veiligheidsdetachement op zodanige afstand, dat in voorkomend geval voldoende tijd en ruimte beschikbaar zijn om de voertuigen te verlaten. Door radio en kleine gemotoriseerde patrouilles wordt nauw verband gehouden met het gemotoriseerde detachement.

Afstanden tussen de onderdelen zijn bij het gemotoriseerd oprukken groter dan die bij de opmars te voet. Voor de afstanden bij gemotoriseerd oprukken wordt verwezen naar het artikel van de Majoor van de Gen. Staf E. J. C. van Hootegem in *De Militaire Spectator* van October 1950. De afstanden tussen de voertuigen en de onderdelen worden bepaald door het zicht, het terrein, de werkzaamheid van eigen verkenningen en de te verwachten wijze van optreden door de vijand.

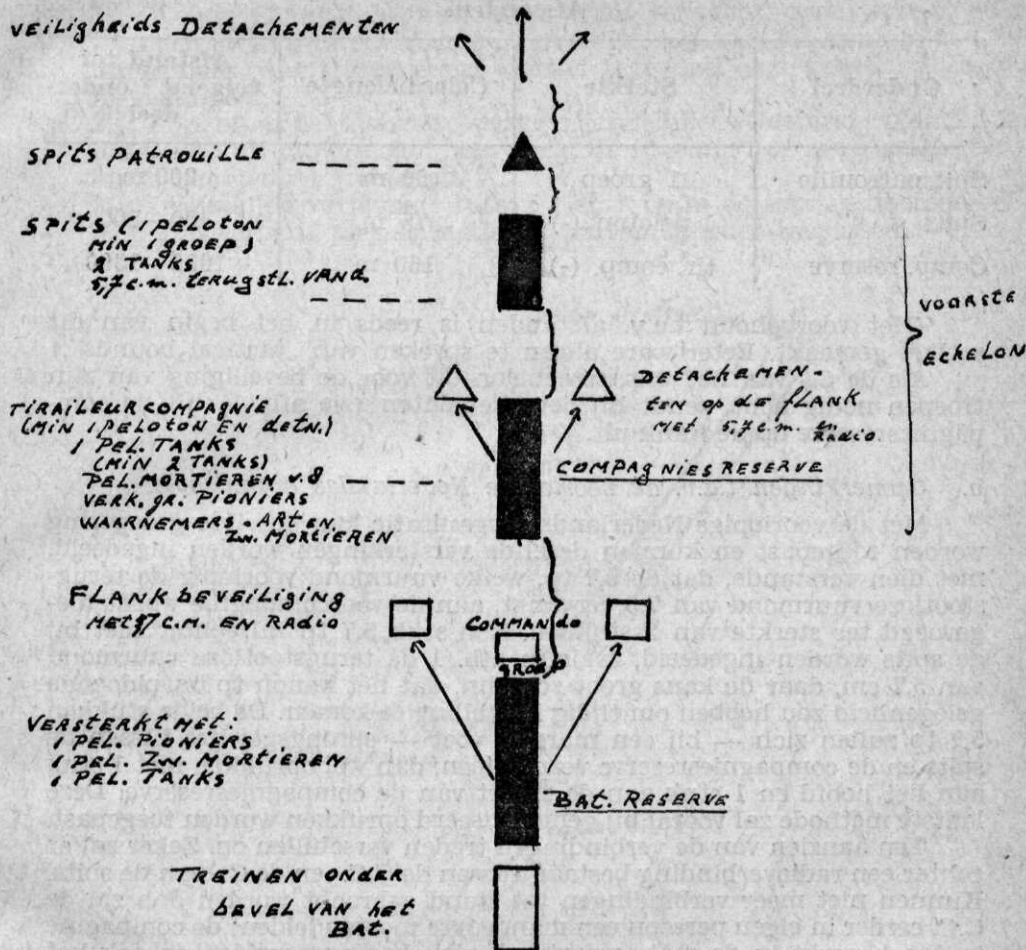
In het vervolg van deze verhandeling wordt bij het voorste echelon uitgegaan van een opmars te voet. Behalve de genoemde verschillen treden geen grote afwijkingen op in de formatie tussen een gemotoriseerde en een niet-gemotoriseerde voorhoede.

4. Het voorste echelon van het voorhoede-bataljon.

De taak van het voorste echelon is het beveiligen van de voorhoede tegen vijandelijke overvallingen en het vrijmaken van de marsweg.

a. *Groepering.*

Het voorste echelon van het voorhoede-bataljon wordt gewoonlijk

Afb. 1

gevormd door een versterkte tirailleurcompagnie. Het zendt een peloton vooruit als spits, welke een groep als spitspatrouille uitzendt. Deze patrouille vormt het voorste gedeelte te voet van het voorhoede-bataljon.

Voor de indeling van de versterkingen wordt verwezen naar het overzicht van het voorste echelon op afb. 1. Behalve de op deze schets genoemde versterkingen zullen zich bij het voorste echelon kunnen bevinden: 1 peloton zware mitrailleurs en onderdelen van het pionier- en munitiepeloton.

Als het bataljon is versterkt met twee pelotontanks, kan een peloton worden ingedeeld bij het gemotoriseerde detachement en het andere bij het voorste echelon. Is het bataljon met één peloton tanks versterkt, dan kan een groep bij het gemotoriseerde detachement worden ingedeeld en de rest bij het voorste echelon.

Afstanden.

Onderdeel	Sterkte	Colonnелengte	Afstand tot volgend onder- deel
Spitspatrouille	1 groep	50 m	200 m
Spits	1 peloton (-)	75 m	400—800
Comp. reserve	tir. comp. (-)	150 m	1000—1500

(Het voorbehoud t.a.v. afstanden is reeds in het begin van dit artikel gemaakt. Beter ware alleen te spreken van „tactical bounds“.)

Als de C.- van het voorste echelon dit voor de beveiliging van zijn troepen nodig acht, zendt hij detachementen (zie afb. 1) uit de compagniereserve op de flank uit.

b. Opmerkingen t.a.v. de voorlopige Nederlandse organisatie.

Met de voorlopige Nederlandse organisatie kan dezelfde groepering worden toegepast en kunnen dezelfde versterkingen worden ingedeeld, met dien verstande, dat de 5,7 tp, welke vuurmond voorlopig de terugstootloze vuurmond van 7,5 vervangt, aan de voorcompagnie wordt toegevoegd ter sterkte van 2 stukken. Een stuk 5,7 tp zal echter niet bij de spits worden ingedeeld, zoals in afb. 1 de terugstootloze vuurmond van 5,7 cm, daar de kans groot zou zijn, dat het kanon tp onvoldoende gelegenheid zou hebben om tijdig in stelling te komen. De beide stukken 5,7 tp zullen zich — bij een mars te voet — sprongsgewijze tussen de spits en de compagniereserve verplaatsen, dan wel oprukken met 1 stuk aan het hoofd en 1 stuk aan de staart van de compagniereserve. Deze laatste methode zal vooral bij gemotoriseerd oprukken worden toegepast.

Ten aanzien van de verbindingen treden verschillen op. Zeker zal er echter een radioverbinding bestaan tussen de C.C.- en de C.- van de spits. Kunnen niet meer verbindingen tot stand gebracht worden dan zal de C.C. eerder in eigen persoon een manoeuvre moeten leiden; de compagnie is dan beperkt in de mate waarin zij zich kan verspreiden en ook het uitzenden van en het contact met patrouilles zal stroever verlopen.

Ten aanzien van de mortieren van 5 zij opgemerkt, dat de C.C.- 1 stuk bij de spits zal indelen, daar deze mortier zich en door dracht en door het ontbreken van een inrichting tot het schieten in batterij, moeilijk leent tot gecentraliseerd gebruik.

Ook aan een detachement op de flank, kan een mortier van 5 worden toegevoegd.

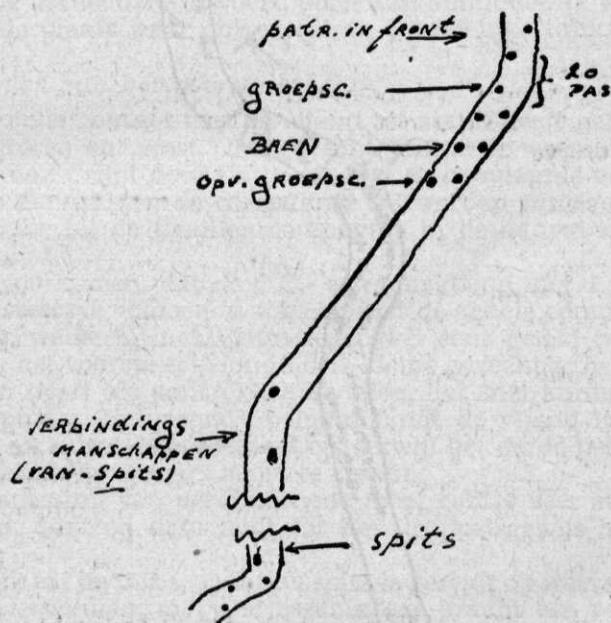
Op dezelfde wijze als hierboven voor de mortier van 5 is uiteengezet, kan de C.C.- zijn Piats indelen.

Wegens de eigenschappen van de wapens van het ondersteuningspeloton in de voorlopige Nederlandse organisatie, zullen de wapens van dit peloton vaak bij de pelotons worden ingedeeld.

c. Indeling van tanks.

De vermelde indeling heeft betrekking op de meest voorkomende gevallen. In algemene zin geldt het beginsel:

1. Weinig vijandelijke weerstand wordt verwacht, open terrein, geen vijandelijke anti-tankkanonnen aanwezig, dan veel (of soms zelfs alle) tanks naar voren groeperen, evenals tegenover een gedemoraliseerde tegenstander.
2. Zijn bij bedekt terrein sterke vijandelijke weerstand, vijandelijke tanks of anti-tankgeschut aanwezig, dan weinig (of soms zelfs geen) tanks naar voren groeperen.
3. In gevallen variërende tussen 1 en 2 de in de tekst genoemde verdeling in verband met de tactische omstandigheden toepassen.

Afb. 2

d. De spitspatrouille.

De spitspatrouille bestaat uit een tirailleurgroep, gewoonlijk niet versterkt. Voor de groepering zie afb. 2. Zij kan ook in ruitformatie oprukken. De afstand tussen de manschappen bedraagt 10 pas. Er kan een patrouille in front worden vooruitgezonden op een afstand van 20 pas.

De spitspatrouille verkent de marsweg en de onmiddellijke omgeving, doch zendt gewoonlijk geen patrouilles uit. Zij opent het vuur op elke waargenomen vijand. Zeer kleine weerstanden ruimt zij op. Kan de spitspatrouille de vijand niet verdrijven, dan zal zij deze met vuur bestrijden en trachten gegevens te verkrijgen. Zij dekt de voorbereidingen van de spits.

De spitspatrouille stopt alleen op bevel van de commandant van de spits (behoudens voor het afgeven van vuur).

Bij het tijdelijk staken van de opmars — op last van de C.C. — sluit de spits de marsweg af en draagt zorg voor een goede waarneming in front en op de flanken. Voor versterkingen zie afb. 1, waarbij wordt opgemerkt, dat bij de spits zich een waarnemer van de mortieren van 8 kan bevinden. Bij contact met de vijand bevindt de ondersteuningsgroep zich gewoonlijk daar, waar zij het beste met vuur kan steunen. De lichte mitrailleur verleent meestal steun aan de groep, die contact met de vijand heeft; zij kan ook echter de manoeuvre door de rest van het peloton steunen.

De racket-werper maakt meestal deel uit van dat deel van het peloton, dat de manoeuvre uitvoert, doch kan onmiddellijk worden gedi-geerd naar de plaats waar optreden van vijandelijke tanks dreigt.

f. Het optreden van het voorste echelon.

Zodra de spits contact met de vijand tot stand heeft gebracht, gaat de C.C. naar voren en „leest” het gevecht. Blijkt de weerstand te sterk voor de spits, dan grijpt de C.C.- in en doet de compagnie de weerstand opruimen. De aanval van de compagnie zal worden uitgevoerd volgens beginselen, welke bij de tirailleurcompagnie in de aanval nader zullen worden uiteengezet.

Het kan voorkomen, dat de C.C.- een omvatting met 1 peloton van de compaghiesreserve voldoende acht en niet de gehele compagnie inzet. Deze methode, welke bij het Britse leger wel eens geleid heeft tot het groeperen van het voorste echelon in drie kleine gevechtsgroepjes à 1 versterkt peloton, heeft als aantrekkelijke zijde, het snel kunnen voortzet-ten van de opmars. Het voorste peloton bindt de vijand in front, het tweede omvat en ruimt de weerstand op, terwijl het derde peloton gereed is om onmiddellijk de opmars voort te zetten.

Tegen toepassing van deze methode moet echter zeer sterk worden gewaarschuwd, daar zij licht leidt tot het druppelsgewijs inzetten van krachten.

Gewoonlijk zal de C.C.-, nadat de spits is gestuit op weerstand, welke zij niet kan overwinnen, met alle beschikbare kracht een aanval op de vijand doen uitvoeren; bij voorkeur zal hij de vijand door een omvatting opruimen.

Beveelt de B.C.- gedurende de opmars halt houden, dan zal de voor-compagnie zo nodig nog oprukken tot een punt, waar goede waarneming in front en op flanken mogelijk is en de voorhoede gedurende de mars-pauze beveiligen.

Voor beveiliging op de flank zal de C.C.- als hij dit gedurende het oprukken nodig acht, patrouilles uitzenden tot op een afstand van 500—800 m.

Van het ondersteuningspeloton zal bij de naderingsmars normaal een waarnemer voor de 60 mm mortieren en een stuk terugstootloze vuurmond van 5,7 bij de spits marcheren.

De 5,7 wordt normaal voor de aanval bij een tirailleurpeloton inge-deeld; gewoonlijk blijft echter 1 stuk ter beschikking van de C.C.-

De 60 mm mortieren worden gewoonlijk centraal gebruikt.

DE POLITIEKE STRATEGISCHE OPVAT- TINGEN VAN GENERAAL BRADLEY

door B. KONING, *Luitenant-Kolonel der Grenadiers.*

In het „Combat Forces Journal” heeft Generaal Bradley een artikel gepubliceerd over de militaire politiek der Verenigde Staten in 1950. Bradley vervult drie belangrijke sleutelposities op militair gebied. Hij is voorzitter van de raad van de Chefs der Staven, voorzitter van de militaire commissie van de organisatie der landen van het Atlantisch Pact en voorzitter van de permanente groep van het militaire comité, dat uit vertegenwoordigers van de Verenigde Staten, Engeland en Frankrijk bestaat.

Wanneer een dergelijke autoriteit zijn mening over de politiek en strategie van de V.S. zwart op wit ten beste geeft, dan kan men daaraan zeer veel betekenis hechten. En wat de generaal zegt is inderdaad van het allergrootste belang. In klare en duidelijke taal zegt hij het volgende:

Op het ogenblik hebben onze buitenlandse en onze militaire politiek drie grote doelstellingen gemeen. Deze zijn:

1. Wij zullen onze regeringsvorm en onze levenswijze beschermen en handhaven tegenover iedere bedreiging en tot elke prijs. Op dit punt bestaan er voor ons geen grenzen wat uitgaven en inspanningen betreft.

2. Met alle middelen, die wij ter beschikking hebben, zoeken wij de vrede. Wij zullen tegen niemand een oorlog uitlokken. En wij zullen evenmin een preventieve oorlog voeren, zelfs niet tegen een aartsvijand. Maar één prijs willen wij niet betalen — toegeeflijkheid.

3. Wij zoeken de vrede niet alleen voor onszelf, maar voor alle anderen. Daarom steunen wij de Verenigde Naties. De vlag der V.N. in Korea is niet slechts een internationaal symbool. Hij vertegenwoordigt óók zowel onze militaire- als onze buitenlandse politiek. Als soldaten en burgers zijn wij het er over eens, dat de wereldvrede een integrerend deel van onze eigen vrede vormt.

Het jaar 1950 is een keerpunt in de verwezenlijking van deze doelstellingen.

In Azië richtten wij met onzaggelijke militaire risico's een verdedigingslinie op tegen communistische agressie. Wij gaven er de voorkeur aan Korea te verdedigen toen het werd aangevallen, liever dan het als slachtoffer te zien vallen van agressors en dan maar verder af te wachten welk land daarna aan de beurt zou zijn.

Wij wisten uit de ervaring van de jaren tussen 1933 en 1939, dat het ene compromis tot het volgende leidt en dat uiteindelijk de oorlog onvermijdelijk wordt.

Wij trachten dit jaar de verdediging van West-Europa te versterken door de gezamenlijke inspanning van alle 12 landen, die deel uit maken van de organisatie van het Atlantische Pact. Wij hopen, dat een doeltreffende verdediging iedere verdere poging tot agressie zal afwenden. Maar wij zijn niet bereid om een vijand West-Europa te laten veroveren, om dan voor de taak te worden geplaatst om nog eens onze vrienden te moeten gaan „bevrijden”.

Op D-dag 1944 nam ik deel aan de operatie „Overlord” en stak het Kanaal over voor de aanval op de kust van Normandië. Ik dacht niet aan de mogelijkheid van mislukken. Ik wist, dat wij winnen moesten. Maar toen ik zag hoe de landingsvaartuigen van de infanterie te pletter sloegen tegen de onderwaterhindernissen en toen ik onze geestelijken de laatste bijstand zag geven aan stervende Amerikaanse jongens, toen kon ik slechts denken aan het grote offer, dat wij als Amerikanen brachten, door naar Europa te gaan om de oorlog te winnen.

Ik zei tegen mezelf, dit moet nooit weer gebeuren. In een toekomstige oorlog zou de prijs voor een nieuwe landingspoging te hoog zijn. En ik hoop, dat nooit meer een Amerikaan zal worden opgeroepen, om Amerikanen te leiden in een nieuwe aanval voor de bevrijding van Europa. Thans liggen onze grenzen tezamen met die der Europeanen in het hart van Europa. In een eventuele derde wereldoorlog zou ik liever ten strijde gaan om het Westen te verdedigen op een reeds daartoe voorbereid gebied dan dat wij nog eens zouden moeten proberen terug te komen over zee of door de lucht. *Onze buitenlandse- en militaire politiek in 1950 vereiste de verdediging van West-Europa van het eerste ogenblik af aan, dat dit nodig zou zijn en niet een bevrijding van onze vrienden, nadat zij onder de voet zijn gelopen en hun land is bezet.*

Korea.

Korea is een zeer belangrijke stap in de Amerikaanse militaire politiek. Het Amerikaanse volk heeft in Azië een belangrijke beslissing genomen en het heeft recht te weten, hoe deze beslissing — van militair standpunt uit — tot stand kwam.

Gedurende maanden hadden velen naar voren gebracht, dat wij ergens paal en perk moesten stellen aan de communistische agressie in Azië. Men was het er echter over eens, dat de Amerikaanse militaire macht niet mocht worden verzwakt, door deze in te zetten in gebieden van ondergeschikt belang en van geringe strategische betekenis.

Korea is niet van grote strategische betekenis. In een allesomvattende wereldoorlog zou het moeilijk te behouden zijn. Maar Korea was de druppel die de emmer deed overlopen. De communistische agressie kon niet worden toegelaten. En wanneer de verdediging van Zuid-Korea zou leiden tot een wereldoorlog, dan was dat niet onze schuld, maar van de communisten, die de handschoen in het strijdperk hadden geworpen. Wij raapten die handschoen op. Het besluit van President Truman werd genomen op eenstemmig advies van al zijn raadgevers en met volledige instemming van de minister van Defensie, van mij zelf en de andere leden van de generale staf.

Toen de President op 27 Juli zijn historische rede betreffende Korea hield, noemde hij ook de Filipijnen, Formosa en Indo-China.

De Filipijnen zijn strategisch voor ons van groot belang. Tezamen met Japan — zolang wij dat bezetten — en met Okinawa, vormen zij onze voorste verdedigingslinie in de Stillé Zuidzee. Verder zijn wij verbonden door een verdrag van wederzijdse bijstand met de Filipijnen. Wij hebben daar lucht- en vlootbases, welke thans worden uitgebreid en verstrekt.

Formosa biedt thans een ander aspect. Ik ben altijd van mening geweest, dat in een wereldoorlog Formosa niet in vijandelijke handen moet zijn, maar ik ben ook van mening, dat de strategische waarde er

van niet zodanig is, dat de bezetting er van een derde wereldoorlog waard is. In verband met de houding der communisten, die voldoende duidelijk bleek bij hun optreden in Korea, zijn wij thans van mening dat onze vloot in de wateren tussen Formosa en communistisch China moet patrouilleren. En dat gebeurt nu. Wij zijn van mening, dat Formosa geneutraliseerd moet worden, totdat een beslissing over de status van dit eiland wordt genomen door een Japans vredesverdrag of door de Verenigde Naties.

In Indo-China gebruiken de Fransen een groot deel van hun geregelde troepen — aangevuld met contingenten binnenlandse troepen — tegen de communisten. Wij zenden hen militaire uitrusting.

Er zijn talrijke andere gebieden, waar ernstige gevaren dreigen en waar locale oorlogen kunnen uitbreken. Hieronder vallen Siam, Birma, Afghanistan, Iran, Irak en Turkije. Het is in feite zo, dat de gehele enorme halve cirkel van Azië, die zich uitstrekt van de Chinese zee tot de Middellandse zee, kan worden beschouwd als een rij vulkanen, die ieder ogenblik in de vorm van plaatselijke oorlogen kunnen uitbarsten en wel op het ogenblik dat de communisten die nodig oordelen.

Locale conflicten.

Twee grondbeginselen moeten onze houding bepalen bij dergelijke conflicten en wel:

1. Wij zullen alleen die volkeren, die bereid zijn zich tegen communistische agressie te verzekeren, steun verlenen.

2. Wij zullen onder geen voorwaarde toestaan, dat dergelijke locale conflicten onze krachten dodelijk zouden versnipperen. Wij kunnen niet toestaan, dat zij zoveel van onze mankracht en middelen zouden opeisen, dat onze kracht er door vernietigd zou worden.

Het is niet waarschijnlijk, dat een vijand ons zou kunnen overweldigen, tenzij hij eerst West-Europa bezet, want dat is nog steeds de strategische spil der wereld. Laat ons daarom eerst spreken over de verdediging van de Verenigde Staten, welke onze eerste doelstelling vormt en daarna over de verdediging van West-Europa, die deze doelstelling bevordert.

Eén der belangrijkste middelen om een grootscheepse aanval op de Verenigde Staten af te schrikken, wordt gevormd door onze voorraad atoombomben en onze lange-afstand vliegtuigen die in staat zijn om strategische bombardementen uit te voeren op veraf gelegen vitale doelen. Niemand kan meer dan ik geloven in een krachtige luchtmacht en — als onderdeel van die luchtmacht — een strategische luchtvloot, die in staat is om grote bombardementen van continent tot continent uit te voeren. *Toch geloof ik niet, dat door strategische bombardementen alléén een oorlog kan worden gewonnen.* Onze ervaring in Korea heeft de nadruk gelegd op het feit, dat wij ook tactische luchtstrijdkrachten nodig hebben, die de troepen te land ondersteunen. Bij onze luchtmacht zelf moeten wij komen tot een evenwicht tussen het strategische en tactische deel daarvan. Ik leg de nadruk op het belang van het woord „evenwicht”. Dit geldt ook voor al onze andere strijdkrachten, te land en ter zee. De verdediging van ons land eist een evenwichtige ontwikkeling van de drie grote delen van onze strijdmacht.

Wanneer ons land zou worden aangevallen, zouden wij een behoorlijke luchtverdediging nodig hebben en een luchtmacht voor een directe

intercontinentale tegenaanval, maar wij zouden ook tegelijkertijd andere operaties moeten uitvoeren, die niet uitsluitend aan de luchtmacht kunnen worden overgelaten. Eén dezer operaties is b.v. het open houden en veilig stellen van de zeewegen. Onze invoer van voor de oorlogsvoering belangrijke grondstoffen — zoals koper, tin en mangaan — moet doorgaan. Tegelijkertijd moeten wij zorgen voor de aanvoer naar onze strijdkrachten, die zich overzee bevinden. *Voor de taak van onze marine is de vernietiging van vijandelijke onderzeeërs doorslaggevend.*

Als volgend punt komt de taak van het leger.

Over de zeeën heen, die door de marine moeten worden beveiligd, moet het leger vooruitgeschoven bases trachten te krijgen, die zo dicht mogelijk bij de vijand liggen. Van hieruit moet het leger, met steun van de luchtmacht en indien mogelijk ook met steun van de marine, de vijand aangrijpen en de uiteindelijke beslissende slag leveren. Alleen een leger met de allermooie uitrusting kan deze taak met succes ten uitvoer brengen. Maar daar komt een geweldig belangrijke zaak bij: strijdkrachten *alleen* zijn niet voldoende, zij moeten allen, van hoog tot laag bezielde zijn met de wil om te overwinnen!

Onze plannen zijn zodanig opgemaakt, dat de V.S. zich kunnen verdedigen met alle methoden van oorlogvoering die ter beschikking staan of nog zullen komen. Deze plannen moeten berusten op een behoorlijke militaire inlichtingendienst. Wij moeten op ieder ogenblik op de hoogte zijn van de oorlogscapaciteit van de tegenpartij en — indien mogelijk — van zijn plannen. Een gecoördineerde inlichtingendienst is onontbeerlijk voor ons militair succes. In 1950 zal een behoorlijk evenwicht tussen land-, lucht- en zeestrijdkrachten tot stand zijn gebracht. Laat geen enkele Amerikaanse burger menen, dat onze activiteit in Azië of Europa ooit de voorrang zal hebben boven onze eerste militaire plicht — de verdediging van Amerika zelf. Maar laat daarnaast een ieder daarbij bedenken, dat onze frontlinies aan de andere kant van Stille- en Atlantische Oceaan liggen!

Het Atlantische pact.

Onze activiteit in Europa wordt gerechtvaardigd door Amerikaanse, zowel als Europese problemen. Thans bestaat de organisatie van het Noord-Atlantische pact. Dit pact omvat:

- a. twee Amerikaanse landen: Canada en de Verenigde Staten;
- b. twee Noord-Atlantische eilandrijken: Engeland en IJsland.
- c. acht landen op het vasteland van Europa: Noorwegen, Denemarken, Nederland, België, Luxemburg, Frankrijk, Italië en Portugal.

Het verschil in geografische ligging van deze landen leidt tot verschillende mogelijkheden en plichten. Zij hebben zich verbonden om elkaar te steunen in geval van agressie. Ook zijn zij overeengekomen, dat de verdediging van het Noord-Atlantisch gebied zal worden gevoerd volgens het beginsel van de „*harmonische collectieve strijdkrachten*”. Ik beschouw dat beginsel als een der belangrijkste internationale militaire gedachten en als absoluut onontbeerlijk.

Dit brengt mee, dat de organisatie van het Noord-Atlantisch verdrag wordt beschouwd als een soort reservoir van strijdkrachten. Het zou *verspilling* betekenen en onmogelijk voor ieder land, om de gehele land-, zee- en luchtmacht in stand te houden, die het nodig zou hebben, wanneer het geheel alleen zou moeten strijden tegen een aanval op West-

Europa. Het beginsel brengt mee, dat elk land voor de gemeenschappelijke verdediging, die bijdrage levert — hetzij in lucht-, zee- of landstrijdkrachten — waartoe de geografische ligging, of de industriële capaciteiten of de beschikbare middelen en mankracht, het in het bijzonder zouden in staat stellen.

Deze afzonderlijke bijdragen zullen worden verenigd in een collectief evenwichtig geheel. Op deze wijze zal de organisatie van het Noord Atlantische pact een militaire macht bezitten, die de huidige, elkaar overlappende, pogingen van leden nooit zouden kunnen bereiken.

Het zou b.v. bij een dergelijke regeling logisch zijn, dat de Verenigde Staten in het bijzonder een grote bijdrage leveren met betrekking tot bommenwerpers, terwijl Engeland een grote bijdrage ten aanzien van straalvliegtuigen zou leveren, die het in grote getale produceert. Het zou logisch zijn dat de Verenigde Staten en Engeland het grootste deel van de zeemacht leveren. En het spreekt vanzelf, dat de landen, die het dichtst bij het strijdtoneel liggen, het grootste deel van de begin strijdmacht te land leveren.

Dit zijn voorbeelden van het grondbeginsel. Er zouden er nog zo vele kunnen worden gegeven. Maar bij onze besprekingen komt altijd een bepaald natuurlijk bezwaar naar voren met de vraag: „wie zal de soldaten leveren?”

De praktijk van twee wereldoorlogen heeft West Europa laten zien, dat wij Amerikanen er niet voor terug schrikken overal te vechten, waar dit in het belang van de grote zaak nodig is. Ik denk, dat wij dit in Korea opnieuw hebben bewezen. Op het ogenblik hebben wij in West-Europa — in Duitsland, Oostenrijk en Triëst — 100.000 man staan. Deze mannen zouden mee worden getroffen door de eerste golf van algemene agressie tegen West-Europa. Maar het zal aanmerkelijke tijd kosten om versterkingen te zenden. De conclusie die hieruit volgt is duidelijk, nl.:

De West-Europese continentale landen moeten aan het militaire „reservoir” van de organisatie van het Noord Atlantisch pact een bijzonder sterke bijdrage geven, wat landstrijdkrachten betreft, om de eerste aanval op hun eigen land op te vangen.

Ik weet dat dit vooruitzicht zeer pijnlijk moet zijn voor vele West-Europese landen.

Nederland b.v. heeft altijd bijzonder veel aandacht aan zijn marine gewijd, voor de verdediging van zijn bezittingen in het Verre Oosten. Het heeft veel minder aandacht geschonken aan het leger. Toch moet ik er op wijzen, dat Nederland op de directe weg ligt van een eventuele Russische doorstoot naar het Kanaal. Nederland moet voor eigen bescherming de beschikking hebben over een groter aantal landstrijdkrachten.

Frankrijk moet ook voorzien in de eigen behoefte van een betere verdediging. De Franse moeilijkheden in Indo-China hebben het Franse leger in Frankrijk sterk verzwakt. Daarenboven moet Frankrijk nog troepen hebben in zijn Afrikaanse gebieden. Niettemin heeft Frankrijk de beschikking over meer mankrachten, zowel voor industriële als voor militaire doeleinden, dan welk ander Europees continentaal land ook, dat deel uitmaakt van ons verbond. Onze evenwichtige collectieve strijdkracht heeft deze mankracht dringend nodig voor de directe verdediging.

Ik heb Nederland en Frankrijk als voorbeeld genoemd voor dit moeilijke vraagstuk, waarmee iedere staat, die bij het Noord-Atlantische pact is aangesloten, te maken heeft. Het is van belang voor de soldaten van

West-Europa om te weten, dat wij een volledig vertrouwen in hun capaciteiten hebben. Daarom durven wij ook — zonder enige terughoudendheid — onze wapens aan hen toe te vertrouwen. De strijdbaarheid van de West-Europese soldaat kan een aansporing zijn voor al onze eigen troepen.

Neutraliteit een droombeeld.

Er zijn mensen, die het standpunt innemen, dat in een derde wereld-oorlog West-Europa neutraal zou kunnen blijven. Hierbij is de wens de vader van de gedachte. Een zwak bewapend Europa zal een uitnodiging zijn aan de Russen om binnen te komen. Het bezit van West Europa levert hen enorme voordelen. Rome, Parijs, Brussel en Amsterdam zijn kwetsbaarder dan Chicago, Detroit en Kansas City. De bewoners van West Europa moeten zelf *in eerste instantie* voor hun eigen veiligheid zorgen. De militaire leiding van alle landen van de organisatie van het Atlantisch Pact hebben gedurende vele maanden met elkaar gesproken over hun plannen voor een collectieve evenwichtige strijdmacht.

De tijd van praten is nu voorbij. Er moet nu gehandeld worden. Democratieën schijnen soms trots te zijn op hun ietwat trage activiteit. Zij herhalen steeds zelfgenoegzaam de oude stereotype bewering, dat „democratieën altijd onvoorbereid zijn”. Ik put geen enkele democratische trots uit een vertraging, die het leven aan honderdduizenden zou kosten. Ik ben van plan om zo openlijk mogelijk aan te dringen op actie in het kader van het Noord Atlantisch pact — onmiddellijke en volledige actie — om de gedachte van de „collectieve harmonische strijdkrachten” zo snel mogelijk om te zetten in een reële georganiseerde strijdmacht. Een jaar geleden scheen de verdediging van West Europa onmogelijk. Thans is de kans, dat deze tot stand kan worden gebracht aanmerkelijk hoopvoller. Hiervoor zijn economische en militaire redenen en wel:

1. De economie van de Verenigde Staten is niet ineengestort, zoals de communistische theorie heeft voorspeld. Het productievermogen van Amerika is hoger dan ooit.

2. De economie van Europa vertoont — door eigen kracht en Marshall hulp — een opmerkelijke mate van herstel.

3. De geest van de organisatie van het Noord Atlantisch pact, heeft de militaire activiteit in West Europa aanzienlijk gestimuleerd.

Verder is men bij het militaire hulpprogram — waarvan acht-tiende deel naar de landen van het Atlantisch pact gaat — reeds aan de twee milliard dollar toe. Men staat pas aan het begin van dit program, maar het heeft de verdediging van West Europa reeds verbeterd. Met het vergrote program, dat thans wordt uitgevoerd, kunnen wij nog op groter mogelijkheden voor de verdediging rekenen.

Omdat onze *nationale politiek* niet agressief is, heeft onze *militaire politiek* de neiging om zich voornamelijk op de verdediging in te stellen. Zeer zeker zullen wij alle defensie middelen volkomen uitbreiden. Maar wij zullen, als wij tot een totale oorlog worden gedwongen, zeker niet aarzelen om ook tot het offensief over te gaan, want slechts daarmee kan de strijd gewonnen worden.

Ik wil het Amerikaanse volk de verzekering geven, dat wij militairen ons best doen onze wapens te verbeteren. De begroting van dit jaar omvat ongeveer 600 miljoen dollar voor het program van onderzoekings-

en ontwikkelingswerk der strijdmiddelen. In het bijzonder is er op het gebied van bestuurbare raketten grote voortgang gemaakt. Bij het anti-tankgeschut heeft de nieuwe „bazooka” aan de infanterie een geweldig strijdmiddel gegeven. Zij hebben hun doelmatigheid in Korea bewezen. Maar dit wapen zal nog meer verbeterd worden. Vooral de trefzekerheid zal worden opgevoerd, zodat het mogelijk zal zijn om in negen van de tien keer een tank met het eerste schot te vernietigen. Ik kan hierover geen bijzonderheden verstrekken, maar wanneer onze proefnemingen slagen, zullen de tanks een veel minder vreesaanjagend wapen zijn geworden. Maar de tank is nog een machtige verschijning op het slagveld. Ze zijn nodig, zowel voor de aanval als voor de verdediging. Het leger verwaarloost ze niet, ook al zijn de anti-tankwapens nog zo veel belovend.

Bij de verdediging is de taak van het luchtafweergeschut moeilijk en belangrijk, zowel ten aanzien van laagvliegende vliegtuigen, als hoogvliegende bommenwerpers. De controlesystemen, die nodig zijn voor het snel en op tijd richten van de kanonnen, worden steeds verbeterd. Waarschuwingssystemen, met inbegrip van radar-schermen zijn een belangrijk onderdeel van deze verdediging.

De ontwikkeling van de bestuurbare raketten hebben ons nieuwe hoop gegeven, dat wij er in zullen slagen de doeltreffendheid van onze luchtdoelbestrijdingsmiddelen te verhogen.

De atoombom.

Laten wij nu eens naar de atomen kijken. De meest verbazingwekkende toepassing is tot nu toe de atoombom geweest. Als vergeldingswapen is het een machtig strijdmiddel. Hij kan doeltreffend gebruikt worden tegen het kloppend hart van de vijandelijke industrie en de militaire centra. Wij beschikken over de atoombom en kunnen deze op grote afstanden afwerpen. Dat is van bijzonder strategisch belang.

Wij hebben reeds de B 29 en de B 36 respectievelijk voor korte afstand- en intercontinentale bombardementen en wij zijn bezig straalvliegtuigen te construeren die grotere snelheid hebben dan de B 29 en B 36. Dit zal de mogelijkheid van de vijand om onze bombardementen te kunnen weerstaan, aanmerkelijk verkleinen. De verbazingwekkende mogelijkheden van de straalmotor stelt ons voor een groot aantal nieuwe vraagstukken. De onderzoekingen op dit gebied worden met grote kracht voortgezet.

Behalve voor strategische bombardementen, kan de atoombom ook worden gebruikt als tactisch wapen ter ondersteuning van de landstrijdkrachten. In dit opzicht kan de atoombom defensief, maar ook offensief worden gebruikt. Daarom is het zo belangrijk, dat wij er een massa van hebben.

De landstrijdkrachten.

Hoewel wij allen veel belangstelling hebben voor de verdere ontwikkeling van het bestuurbare projectiel en de atoomenergie, moeten wij er aan denken, dat de uiteindelijke verdediging van ieder land afhangt van de landstrijdkrachten. Dit onderdeel is wel niet zo spectaculair als lucht- en zeemacht, maar nogmaals de verdediging van ieder land hangt van hen af.

De landstrijdkrachten hebben ook hun eigen bijzondere vraagstuk-

ken met betrekking tot nieuwe wapens. Wij zijn nog niet ver genoeg gekomen met het verlichten van de last van de infanterie soldaat. Om de strijd te winnen en zichzelf te redden, moet de Amerikaanse soldaat de best uitgeruste, de best beschermde zijn, met de lichtste bepakking. Wij hebben reeds een lichter en meer doeltreffend automatisch geweer gemaakt, en wij zijn bezig met het maken van een helm, die de soldaat even goed beschermt als de vroegere, maar die slechts zeer weinig weegt.

Wanneer wij over nieuwe wapens spreken, moet ik waarschuwen tegen ongemotiveerd optimisme. Wij moeten de vijand op dit gebied niet onderschatten. Rusland beschikt over vooraanstaande wetenschapsmensen en heeft thans de beschikking over alle Duitse deskundigen.

Zeer zeker hebben wij een voorsprong. Maar wij zullen alle krachten moeten inspannen, om die voorsprong te behouden. Wanneer het tot een uiteindelijke krachtmeting in de strijd komt, dan hebben wij het voordeel van onze grotere industriële capaciteit en van betere wapens, die op meer verstandige wijze worden gebruikt.

Maar wanneer wij de betekenis van nieuwe wapens nagaan voor de verdediging van Europa en voor de uiteindelijke overwinning, dan moeten wij denken aan een heel belangrijke kwestie en wel, dat mannen zonder wapens in een moderne oorlog hulpeloos zijn, maar dat wapens zonder „mannen” helemaal niets betekenen!

Een machine kan niet denken. Een machine kan de strijdbare wil van een volk niet vervangen. Het is de mens die de doorslag geeft!

Ik wil daarom spreken over de mannen zelf, over hun persoonlijke aard en hun vermogen om leiding te geven.

De soldaat en de matroos en de vlieger worden niet in uniform geboren. Zij zijn van huis uit burgers. Hun karakter wordt beïnvloed en gevormd door burgerlijke factoren. De aard van onze burgerlijke maatschappij zal in hoge mate beslissend zijn voor de aard van onze strijdkrachten. Het is gelukkig, dat onze samenleving zo rijk is in het ontwikkelen van persoonlijke vindingrijkheid en initiatief. Wij treffen het verder, dat in alle kringen van het Amerikaanse leven de vooraanstaande mannen in vele gevallen uit alle lagen van de bevolking zijn voortgekomen. Wij zijn geen volk van een paar heersers en voor de rest onderdrukten. Iedere Amerikaan heeft bijna onbepaalde mogelijkheden om een vooraanstaande positie te verkrijgen. Onze strijdkrachten weerspiegelen deze geest.

De officieren leiden hun manschappen niet alleen op om te gehoorzamen, maar in het bijzonder om zelfstandig te handelen in die verwarde ogenblikken, waarin onmiddellijk moet worden ingegrepen, omstandigheden, die in de strijd zo vaak voorkomen.

Ik moet vervolgens mijn medeburgers vragen, om onze strijdkrachten te steunen door zelf ook mee te vechten op burgerlijk terrein. Wij verwachten terecht, dat Amerikaanse soldaten, piloten, mariniers en matrozen zullen dienen en offeren. Maar vergeet niet, dat zij dat eveneens — en met evenveel recht — van u kunnen vragen. Het is moeilijk te begrijpen voor de man, die aan de ontberingen van de strijd en aan voortdurend doodsgevaar is blootgesteld, hoe anderen, die thuis zijn gebleven, van de toestand profiteren om hun eigen omstandigheden te verbeteren. Laat hem niet thuis komen uit Korea of ergens anders vandaan en zien dat in zijn afwezigheid zijn plaats is ingenomen en de banden die hem voorheen bonden zijn losgemaakt.

De winsten in de zakenwereld, de lonen in de arbeiderswereld, de prijzen in de landbouw, moeten een erkenning inhouden van de totale offers die op het slagveld worden gebracht. Wanneer gij het moreel van uw mannen op het slagveld wilt verbeteren, deins dan zelf ook niet terug voor ontberingen en moeilijkheden.

Ongetwijfeld worden wij door onze tegenpartij voor tal van moeilijkheden geplaatst. Ik wilde, dat ik kon zeggen, dat deze moeilijkheden van korte duur zullen zijn. Maar dat kan ik helaas niet. Er is niemand, die op het ogenblik het einde kan voorspellen van de periode van ontzaggelijke druk, die op ons wordt uitgeoefend. Wij weten slechts, dat wij moeten doorgaan tot dat einde, zonder aarzelen en in vol vertrouwen. Onze vijand heeft geloof in *materiële* dingen. Ik aarzel niet als soldaat om te zeggen, dat wij moeten geloven in *geestelijke* zaken. Dat geloof verkleint de lichamelijke ontberingen en verhoogt de geestelijke kracht. Het kan — en ik ben er zeker van dat het dit zal doen — onze beproeving korter maken en onze overwinning bespoedigen.

Als wij enig commentaar op deze beschouwingen mogen geven, dan treft ons niet alleen het buitengewoon nuchtere standpunt waarop Generaal Bradley zich stelt, maar ook de wijze waarop hij over zijn soldaten en medemensden denkt.

Ronduit komt de Generaal er voor uit, dat de verdediging van Amerika voor hem op de voorgrond staat, zoals wij er rond voor uit komen, dat bij ons, ons eigen kleine landje ook op de voorgrond staat. Het hemd is nu eenmaal nader dan de rok. Dat juist een man met een dergelijke wereldvisie als Bradley daar geen doekjes om windt, maakt zijn beschouwingen des te waardevoller. Daardoor stijgt de betekenis van zijn passages waarin hij zegt dat de verdediging van West Europa van zulk een groot en doorslaggevend belang voor Amerika is. Dat zijn uit zijn mond geen ijdele klanken. Daar kunnen wij grondig rekening mee houden. Even reëel zijn zijn opmerkingen over de eigen verdediging der Atlantische pact landen. Wijlen oud-minister Feivez nam hetzelfde grote standpunt in, toen hij zo kernachtig zei, dat „zelfstandige landsverdediging tot het verleden behoorde”.

En tenslotte toont de Amerikaanse generaal zich bovenal „mens”. Het is op de mens, en niet op de machine, dat hij wil bouwen, op de mens die niet op een materiële- maar op geestelijke basis staat. En op deze basis kunnen inderdaad wonderen worden verricht.

Een prachtig artikel, dat ons klaar en duidelijk een inzicht geeft in de moeilijkheden, maar ook in de mogelijkheden van het Noord Atlantisch pact. Mede aan ons om al dat gene te doen, wat er op de meest efficiënte wijze aan toe kan bijdragen om de vrijheid van de geest en de rechten van de mens veilig te stellen.

L'infirmier, le serveur de mess, le secrétaire sont des favorisés, leurs fautes en sont moins excusables.

Le Colonel Leroy.

NEVENTAKEN DER LICHT E LUCHTDOELARTILLERIE

door R. J. W. HESLINGA, *Kapitein der Artillerie.*

Eén der problemen, waarvoor de luchtdoelartillerist zich tijdens de tweede wereldoorlog vrij onverwacht geplaatst zag, was het gebruik van zijn wapens in acties, welke niet tegen luchtdoelen waren gericht. Gezien de grote verscheidenheid dezer acties, werden ze reeds spoedig aangeduid onder de verzamelnaam „neventaken”, zulks in tegenstelling tot de „hoofdtak”, het bestrijden van alle mogelijke luchtdoelen.

Het optreden der LuA-wapens in deze neventaken kan van grote betekenis zijn voor de Artillerie en de Infanterie. Dit onderwerp is ook in het buitenland herhaaldelijk ter sprake gebracht in vaktijdschriften. Enige feiten, genoemd in dit artikel zijn ontleend aan de „Anti-Aircraft Journal” 1943 tot 1949. Wegens de uitgebreidheid der stof wordt in het onderstaande slecht het aspect der Lichte LuA behandeld.

Gedwongen om eerst in het gebied van de Grote Oceaan en daarna in Europa ettelijke landingsoperaties uit te voeren, stonden de Geallieerden en in het bijzonder de U.S.A. voor de enorme moeilijkheid, met het betrekkelijk geringe aantal wapens, onvermijdelijk verbonden aan de eerste phase, een vuuroverwicht te bevechten. Hierbij werd uitgegaan van de stelling, dat ieder wapen, in eerste instantie beschikbaar, voor 100 % moet worden benut. Daar echter bij een landing een betrekkelijk grote hoeveelheid Lt LuA (tenminste 1 Batterij per Bataljon) werd ingezet, en er bovendien naar werd gestreefd, deze eenheden met de eerste aanvalsgolven aan land te brengen, moest de Lt LuA, naast het bestrijden van eventuele vijandelijke luchtstrijdkrachten, tevens ingrijpen in de gevechten op de grond. Bij de eerste landingen was dit ingrijpen vaak nog opportunistisch en het gevolg van een directe bedreiging door de vijand van bediening en stuk, doch met het toenemen der ervaring werd een meer nauwkeurige omschrijving der neventaken mogelijk en werden de belangrijkste opgenomen in de operatieplannen. Het gevolg hiervan was, dat de neventaken der Lt LuA niet beperkt bleven tot de eigenlijke landing, maar dat tevens een dankbaar gebruik der verschillende wapens werd gemaakt bij verdere gevechten en zuiveringsacties. Thans kan een vrij nauwkeurige omschrijving der mogelijke neventaken worden gegeven.

Twee omstandigheden verdienen speciale aandacht:

1e: dat deze ontwikkeling plaats vond in een periode van offensieve gevechtshandelingen. Aangezien nauwelijks nog een aanval, zelfs op betrekkelijk kleine schaal, zal worden ondernomen, zonder tenminste een tijdelijk en plaatselijk luchtoverwicht van de aanvaller, zal de Lt LuA gedeeltelijk en/of tijdelijk, neventaken kunnen uitvoeren, zonder de hoofdtak te verwaarlozen. Daar de hoofdtak echter te allen tijde prioriteit bezit, zal tijdens het d e f e n s i e f, de Lt LuA in het algemeen niet voor neventaken beschikbaar zijn.

2e. dat neventaken in hoofdzaak zullen worden uitgevoerd door Lt LuA-eenheden, die organiek bij een Divisie zijn ingedeeld. In de oorlog waren deze eenheden nog hoofdzakelijk uitgerust met getrokken vuur-

monden, doch reeds spoedig werden deze te weinig mobiel en te kwetsbaar geacht, om nog een rol van betekenis in een veldleger te kunnen spelen. Zowel in de U.S.A. als in Engeland zijn deze eenheden momenteel geheel, ofwel gedeeltelijk uitgerust met wapens op motoraffuit (S.P.)

De aard der neventaken.

Deze is afhankelijk van de karakteristieke eigenschappen der betrokken wapens:

a. *De enkelloops 40 mm Bofors*, gemonteerd op een 4 × 4 drie-tonner. Het voertuig is niet tegen vijandelijk vuur beschermd; ten behoeve van de bediening zijn normale lichte pantserplaten aangebracht. Het stuk is van de standaard richtmiddelen (richtstok en kringvizieren) voorzien. Mobiliteit en terreinvaardigheid zijn gelijk aan die van een geladen drie-tonner.

b. *De 20 mm Polsten*, als drie- of vierling gemonteerd op een 4 × 4 drie-tonner. Pantsering, mobiliteit en terreinvaardigheid zijn gelijk aan die onder a genoemd. Het is voorzien van een gyroscopisch richtmiddel, dat zeer nauwkeurig is, maar als nadeel heeft, dat bij het snel omzetten van grote hoeken een „dode tijd” van ongeveer 3 sec. optreedt. Kaarthoek en elevatie worden aangebracht langs electro-mechanische weg (Power-control).

c. *Vier Browning 50 cal. mitrailleurs*, als vierling gemonteerd op een half-track (M 16). Voertuig en bediening zijn door een lichte pantsering gedekt. Ondanks het gewicht van 10 ton is de mobiliteit en terreinvaardigheid zeer groot. Kaarthoek en elevatie worden langs electro-mechanische weg aangebracht; een eenvoudig kringvizier dient als richtmiddel.

d. *De M 19, een normale M 24 lichte tank*, waarbij de toren vervangen is door een licht gepantserde tweeling 40 mm Bofors. Kaarthoek en elevatie worden weer electro-mechanisch aangebracht, waarbij de maximale snelheid in de resp. richtingen 40 en 25 graden per seconde bedraagt. Het totale gewicht is 20 ton, de prestaties zijn gelijk aan die van de M24 tank. Optische richtmiddelen met een correcteur (M19) zijn aangebracht.

Alle genoemde wapens hebben de volgende algemene eigenschappen:

a. Zeer hoge vuursnelheid per loop: de zeer lichte (Mitrailleur en 20 mm) 800 schoten per minuut, de lichte (40 mm) 120.

b. Zeer hoge aanvangssnelheid van het projectiel. Gevolgen van deze hoge Vo (800-900 m/sec.) zijn een uiterst gestrekte kogelbaan en een grote nauwkeurigheid van het vuur.

c. Eenvoudige doch zeer nauwkeurige richtmiddelen, berekend op het vuren tegen bewegende doelen.

d. Zowel bg. als pg. munitie, beide voorzien van lichtspoor. Behoudens de gestrekte kogelbaan kunnen al deze punten als voordelen worden beschouwd; de volgende zijn echter uitgesproken beperkend:

e. Betrekkelijk gebrekkige hulpmiddelen voor het afgeven van indirecte vuren,

f. Zelfvernietiging van alle bg. munitie op een vrij geringe afstand (20 mm: 1700, 40 mm: 5500 yards).

Conclusies.

De ter beschikking staande wapens vertonen gedeeltelijk een artilleristisch karakter en gedeeltelijk een infanteristisch. De mogelijkheden zullen daarom worden onderzocht onder de volgende hoofden:

- A. Versterking der Veldartillerie;
- B. Versterking der Pantserdoelartillerie;
- C. Ondersteuning der Infanterie.

Slechts de 40 mm leent zich voor het versterken der Veldartillerie. De richtmiddelen zijn van dien aard, dat indirecte vuren slechts kunnen worden afgegeven, als geen grote nauwkeurigheid is vereist, maximale dracht slechts 5500 yards. Afgezien van het reeds eerder gestelde omtrent defensieve omstandigheden, zijn dus om technische redenen deelname in anti-batterij vuren, tegenvoorbereidingsvuren en storende vuren niet mogelijk, terwijl versterking van S.O.S. vuren, in de meeste gevallen kort vóór de eigen troepen liggend, moeilijkheden oplevert wegens de gestrekte kogelbaan. Hetzelfde geldt voor deelname in vuurwalsen, doch neutraliserende vuren openen grote perspectieven. Het zou overdreven zijn te beweren, dat een volledige neutralisatie door 40 mm kanonnen alleen zou zijn te bereiken, doch een combinatie van b.v. 9-veld en 40 mm is hoogst effectief gebleken, waarbij het morele effect der enorme vuursnelheid van laatstgenoemd wapen zeer hoog is. In de laatste fasen van de oorlog was zulk een gecombineerd optreden algemeen gebruikelijk en het stond bekend onder de namen „pepperbox” en „light-weight bombardment”.

Zijn de aspecten der vuren met indirecte richting niet bepaald gunstig, geheel anders is het bij vuren met directe richting. Hierbij is de Lt LuA in staat enige der moeilijkste veldartilleristische problemen op te lossen, n.l. de vernietigings- en vernielingsvuren tegen ogenblik-, bewegende- en puntdoelen, de laatste vooral waar het permanente versterkingen betreft.

De geschiktheid der 40 mm staat vast, immers de richtmiddelen zijn op bewegende doelen ingesteld, de vuurkracht is enorm en de nauwkeurigheid is zodanig, dat niet alleen de puntdoelen zelve, maar zelfs de zwakke plaatsen daarvan kunnen worden aangevallen, op een afstand, die het wapen nog voldoende bevalligt tegen de vijandelijke zware infanterie-wapens (2500—4500 yards). Bij de doorbraak van de Siegfried-linie werd deze methode gevolgd voor het buiten werking stellen van kazematten, versterkte huizen en boerderijen etc., waarbij de 40 mm werd geprefereerd boven zelfs Middelbare Artillerie.

Voor versterking der Pantserdoelartillerie, moet voorop worden gesteld, dat de taak der P.D.A. in algemene zin defensief is. Een versterking der anti-tank verdediging zal bijgevolg tot de uitzonderingen behoren en slechts dan kunnen worden verwezenlijkt, als vereniging der hoofd- en neventaken gerechtvaardigd lijkt. Zelfs dan zullen de geschutsstellingen zodanig moeten worden gekozen, dat alle taken van dezelfde plaats af kunnen worden uitgevoerd.

De waarde der Lt LuA als tank-bestrijdingsmiddel moet niet te hoog worden aangeslagen. Slechts de 40 mm, voorzien van pg. munitie is hier toe geschikt en hoewel het penetratie-vermogen van het projectiel volgens de schootstafel 85 mm bedraagt, zal anders enigszins ongunstige omstandigheden, zeker niet meer dan 50 mm pantsering worden doorboord.

Toch zijn opmerkelijke successen, speciaal op dit gebied, geboekt. Bij de invasie van Sicilië in Juli 1943 dreigde het aanvankelijke wel-slagen der landing in de omgeving van Gela te niet te worden gedaan

door een zware tegenaanval van Duitse tanks. Door het resolute en agressieve optreden van een bataljon Amerikaanse 40 mm, die de aanvallende tanks bestreden op afstanden van vaak minder dan 100 meter, werd deze tegenaanval afgewezen en het uiteindelijk succes der landing werd door de betrokken staf toegeschreven aan het ingrijpen dezer Lt LuA-eenheid.

Voor de Infanterie-ondersteuning, moet de nadruk worden gelegd op de enorme vuurkracht der Lt LuA-wapens, alsmede de grote terreinvaardigheid der S.P.'s. Een ieder zal de hierdoor geboden mogelijkheden weten te appreciëren. Waarderend is in vele gevechtsrapporten over het aandeel der Lt LuA in Infanterie acties gesproken. Alle zeer lichte en lichte wapens, mits op motoraffuit, zijn voor opdrachten op dit gebied geschikt en de mogelijkheden zijn legio en van de meest uiteenlopende aard. Het is dan ook vrijwel onmogelijk een volledige opsomming hiervan te geven: de meest uitgebreide verzameling zal altijd weer kunnen worden aangevuld door de perfecte samenwerkende Infanterie- en Lt LuA commandant, beide beschikkend over inzicht in elkaars mogelijkheden, initiatief en enige ervaring op het gebied van deze combinatie. Enkele speciale taken worden echter momenteel als volkomen gerechtvaardigd in de plannen voor een actie opgenomen en wel:

a. *Directe vuursteun tijdens een aanval.* Hierbij worden de wapens ingezet voor de neutralisatie, c.q. vernietiging van vijandelijke vuurorganen (zware en lichte mitrailleurs, mortieren etc.). Bij het uitvoeren van een dergelijke opdracht bestaat de kans, dat het wapen aan vijandelijk vuur, hoofdzakelijk anti-tank vuur, wordt blootgesteld en de praktijk heeft geleerd, dat een onmiddellijke stellingverandering, na het uitvoeren van één vuuropdracht, noodzakelijk is. De meest gebruikelijke methode is, de wapens enigszins achter de voorste infanterie gedekt op te stellen. Is de juiste positie van een vijandelijk vuurorgaan vastgesteld, dan wordt de betrokken Stukscommandant van zijn opdracht op de hoogte gesteld. Deze verkennt te voet de meest geschikte vuurstelling, alsmede de op- en afmarsweg, brengt zijn stuk in de stelling, voert de opdracht uit en brengt het wapen terug in dezelfde of een eventuele andere gedekte plaats, om daarin een volgende opdracht af te wachten.

b. *Flank- en rugbeveiliging van marcherende colonnes.* Hierbij worden de wapens op dezelfde wijze gebruikt als Brengun-carriers. (Bij voorkeur de zeer lichte te gebruiken).

c. *Steun bij zuiveringsacties.* Aangezien hierbij het gevaar van vijandelijke anti-tank kanonnen vrijwel kan worden uitgeschakeld, is de mogelijkheid geschapen, de wapens gelijktijdig met de Infanterie voorwaarts te doen gaan, waarbij door het afgeven van vuurstoten in onoverzichtelijk terrein vaak veel moeite en verliezen kunnen worden voorkomen.

d. *Het uitvoeren van gemotoriseerde patrouilles in bezet,* doch nog niet volledig gezuiverd gebied.

e. *Het aanduiden van richtingen en begrenzingen* en de indicatie van doelen bij nacht door middel van lichtspoor. Hiermede kunnen, behoudens de algemene aanvalsrichtingen, aanvalsvakken, doorgangen door mijnevelden en eventuele weerstandsnesten worden aangegeven. Het regelmatig afgeven van een enkel schot met geringe elevatie is voldoende om het gestelde doel te bereiken.

Voorts nog: de beveiliging van bivaks, bruggenhoofden, wegversperingen, objecten in aanmerking komend voor aanvallen van luchtlan-

dingstroepen en, in zeer uitzonderlijke gevallen, het voeren van een achterhoede-gevecht.

Vorbereiding voor neventaken.

Met in de hoofdtaak volledig geoefend personeel behoeft hieraan niet overdreven veel tijd te worden besteed. 10 à 14 uur elementair paroramaschieten zal de officieren in staat stellen een indirect vuur af te geven, terwijl stukscommandanten en bedieningen gedurende de Corps-training in 3 à 4 dagen een gedegen kennis van hun handelingen bij vuren tegen gronddoelen, met directe en indirecte richting, kan worden bijgebracht. Als tijdens de Divisietraining enige oefeningen worden georganiseerd in samenwerking met Infanterie-onderdelen, dan zullen zowel de Lt LuA, alsook de Infanterie voldoende op associatie zijn voorbereid. Een enkele gecombineerde schietoefening zal het vertrouwen van alle betrokkenen aanzienlijk doen toenemen en de grondslag leggen voor de onderlinge waardering, waarop een nuttige samenwerking moet zijn gebaseerd.

Met de meeste nadruk moet hier echter worden gewaarschuwd tegen het lichtvaardig gebruiken van Lt LuA, uitsluitend in de neventaken, indien dit niet strikt noodzakelijk is. Dit kan een zeer ernstige verzwakking der algemene luchtverdediging opleveren, speciaal bij het begin van een conflict, wanneer de werkelijke sterkte der vijandelijke luchtsrijdkrachten nog moet blijken.

Boekbespreking

ROMMEL door Desmond Young. Uitgeverijmaatschappij „West Friesland” te Hoorn. Prijs f 5.50.

Dit boek, hetwelk wordt ingeleid door een voorwoord van veldmaarschalk Sir Auchinleck, is geschreven door Brigade Generaal Desmond Young, die persoonlijk enige tijd aan de strijd in Noord Afrika heeft deelgenomen.

Men kan zich afvragen hoe het mogelijk is dat men waarderend schrijft over een tegenstander die jarenlang zijn beste krachten in dienst heeft gesteld van een allerwege verfoeid régime, ook al is hij later door dit régime ten onder gegaan.

De mededeling van schrijver, dat op het Noord Afrikaanse strijdtoneel de soldatencode nog volledig van weerskanten in acht werd genomen zou hiervoor een verklaring kunnen zijn en het is dan ook de soldaat, die over de soldaat schrijft.

Het feit, dat schrijver zich na afloop van de 2e wereldoorlog geen moeite heeft gespaard om van insiders van beide par-

tijen inlichtingen te verkrijgen is tot zekere hoogte een waarborg voor de historische juistheid van het geschrevene.

Voor de beschrijving van de verschillende fasen in het leven van Rommel, diens kwaliteiten als officier — waarvan persoonlijke moed en tactische kennis op de voorgrond staan — en tenslotte zijn conflict met Hitler, moge de belangstellende lezer naar het boek worden verwezen.

De Engelse nuchterheid van de schrijver en het feit dat hij op ruime schaal van getuigenverklaringen en authentieke gegevens heeft gebruik gemaakt, zomede de wijze waarop hij de plannen en overwegingen waarop de uitvoering der verschillende slagen zijn gebaseerd, uiteenzet, zijn een bewijs dat zijn werk meer is dan een levensbeschrijving of militaire roman.

Met volle overtuiging kunnen wij dit leerzame en interessante werk de lezer aanbevelen.

v. d. B.

DE BAZOOKA, RAKETWAPEN TEGEN TANKS

door J. J. SPEELZIEK, *Eerste-Luitenant der Infanterie.*

De Bazooka is wel het meest efficiënte A.T. wapen gebleken voor de infanterist. De „Rocket Launcher A.T. M.1.”, bekend als Bazooka is een schouderwapen, dat zowel staande, knielende als liggende bediend kan worden. Een Bazooka-team is 2 man sterk, doch bediening door 1 man is evenzeer mogelijk. Het wapen bestaat voornamelijk uit een metalen buis, lang 1,35 m, aan beide zijden open, met een diameter van 59 mm. De richtmiddelen bestaan uit twee delen; het voorste deel, dicht bij de monding aangebracht, bestaat uit 4 richtstaafjes, ingesteld op 100, 200, 300 en 400 yards. Het achterste deel, 40 cm van het voorste verwijderd, is zo geplaatst, dat na een kleine omzetting het wapen zowel links als rechts bediend kan worden. Onder het wapen bevinden zich 2 handgrepen, waarvan de voorste uitsluitend tot ondersteuning dient (bij latere een twee-poot), terwijl de achterste handgreep het trekkermechanisme bevat.

Het projectiel wordt aan de achterzijde tussen contactpunten geschoven, waar het electrisch ontstoken wordt. Door de trekker in te drukken, wordt een stroomketen gesloten, die de raket doet afvuren. Achter het trekkermechanisme bevindt zich een houten schoudersteun, waarin twee droge batterijen geplaatst zijn; een er van vormt de energiebron voor de stroomketen, de andere dient als reserve. In dezelfde ruimte is een veiligheidscontrolelampje aangebracht om het stroomcircuit te testen. Aan de bovenzijde van de buis, achter de schoudersteun, bevindt zich het contactmechanisme met veiligheidspal, die, naar boven gericht, op vuren staat. Geheel aan de achterzijde dient een ring tot bescherming van de buis als het wapen buiten dienst op de grond rust. Om de voorste helft van de buis is een metalen veer aangebracht, die dient tot koeling en tot bescherming van het gelaat van de bediener.

Bij een verbeterd model, de M 9, bestaat de buis uit 2 delen; aaneenkoppeling kan op zeer eenvoudige wijze geschieden. Dit type, voorzien van een oogdopvizier, met een afstandsbereik tot 600 yards, schijnt zeer voldaan te hebben bij parachutisten en in junglegevechten.

Door de Leen- en Pachtwet waren de Russen de eersten die dit wapen op grote schaal gebruikten. Daar de Duitsers spoedig enige exemplaren buitmaakten, verscheen er weldra een Duitse uitvoering van dit wapen, met veel meer uitwerking, de „Raketenpanzerbusche 43” met een diameter van 87,5 mm. Het projectiel had een lengte van 75 cm en was bijna tweemaal zo zwaar als dat van de Bazooka, nl. 3,15 kg.

De juistheid van dit zwaardere type is gestaafd door het feit, dat de Amerikanen in Korea snel tot de conclusie kwamen, dat hun oorspronkelijke Bazooka's te licht waren tegen de zware tanks van Russische origine.

De Duitsers brachten het afstandsbereik terug tot 50—150 m. Het doordringingsvermogen in massief stalen pantserplaten bedroeg 10 cm.

De Bazooka

Een andere praktische verbetering, door de Duitsers aangebracht, was de vervanging van de batterijontsteking door een generator-mechanisme, dat op hetzelfde principe berust als dat van de Philips handdynamo. Deze verbetering is door de Amerikanen geperfectioneerd en overgenomen, zodat nu alle Bazooka's daarmee zijn uitgerust.

Een groot nadeel van deze raketwapens is, dat er bij het afvuren aan de achterzijde van de buis een steekvlam van circa 5 m ontstaat, zodat de schutter met het eerste schot een treffer dient te plaatsen, daar hij anders, door zijn positie bloot te geven, zichzelf uiterst kwetsbaar maakt.

De zware afvuurlading maakt de bediening van het wapen vrij gevaarlijk. Het gebruik van een gelaatsbeschermer en asbesthandschoenen bij de zwaardere uitvoeringen van de Bazooka is noodzakelijk. De Duitsers vonden hiervoor een oplossing, door de monding een stalen kapje te geven, dat echter de richtmiddelen enigszins in het gedrang bracht.

De Duitse „Panzerfaust 60” is in de laatste fase van de Europese oorlog een zeer deugdelijk wapen gebleken. De bediening ervan stond op het wapen aangegeven, zodat een leek het alleen aan de hand daarvan reeds bedienen kon. Het wapen was betrekkelijk licht en werd door de Duitsers naast geweer en machinepistool meegevoerd. Het afvuren kon evenals bij de Bazooka uit allerlei standen plaats vinden. De „Faustpatrone 30”, de voorganger van dit wapen, kon slechts op ongeveer 30 m aangewend worden.

Verwacht wordt, dat deze A.T. raketwapens meer en meer de plaats van het A.T. geschut zullen innemen.

GREPEN UIT DE WERKELIJKHEID

DE SLAG BIJ ALAM HALFA

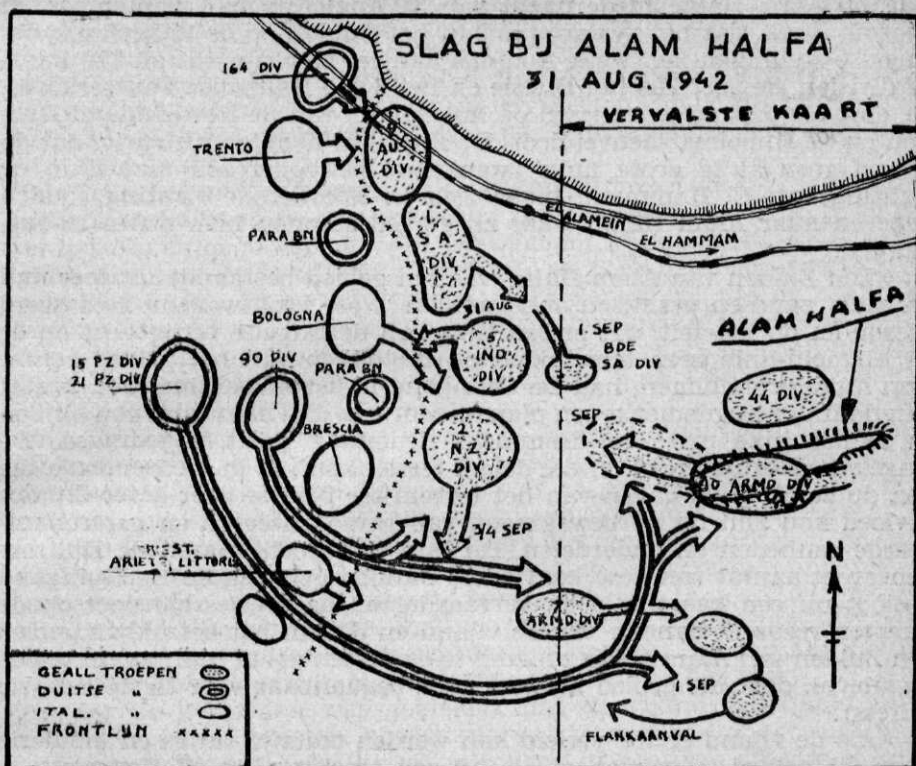
door A. G. HEYLIERS, *Reserve Eerste-Luitenant der Infanterie.*

De situatie der Britse strijdkrachten, met name het Engelse VIIIe Leger, was niet bepaald rooskleurig toen in de eerste helft van Juli 1942 Brigadier Sir Francis De Guingand door Generaal Auchinleck werd benoemd tot Chef Staf van het VIIIe Leger. De Guingand, die sedert Februari van dat jaar de functie had van Directeur der Militaire Inlichtingendienst in het Midden-Oosten te Caïro, had aanvankelijk weinig lust om deze benoeming te aanvaarden, wat hem niet kwalijk was te nemen. Afgezien van zijn weinige ervaring in deze functie was daar nog de betrekkelijk uitzichtloze positie, waarin het VIIIe Leger zich bij El Alamein bevond. De enige hoop gevende factor was, dat zij thans een front bezetten van slechts \pm 60 km breedte, aan de ene zijde begrensd door de zee en aan de andere door de z.g. Quattara-depressie, een onbeegaanbaar terrein voor vechtwagens, waardoor het voor de Duitsers zeer moeilijk werd omvattende bewegingen te maken. Verder bevonden de Engelse troepen zich zo dicht bij hun bases in Egypte, dat er zich nagevoel geen administratieve moeilijkheden voordeden en zij zich konden veroorloven veel grotere hoeveelheden munitie, benzine en bommen te verbruiken dan hun tegenstanders.

Het was na Rommel's doorbraak van de mijnevelden bij Gazala in de eerste week van Juni en de val van Tobruk op de 21e Juni snel bergafwaarts gegaan met de Engelsen. De snelle ineenstorting der verdediging van de Tobruk-sector had o.a. tot gevolg, dat niet alle belangrijke voorraden konden worden vernietigd, waardoor Rommel, behalve de belangrijke aanvoerhaven, ook nog aanzienlijke hoeveelheden voertuigen, benzine en andere oorlogsvoorraden in handen vielen. Dit laatste heeft er zonder twijfel toe bijgedragen, dat voor Rommel de verovering van de Nijl-delta tot de practisch uitvoerbare mogelijkheden ging behoren.

Dat de terugtocht der Engelsen na de val van Tobruk niet ontaarde in een complete chaos, was grotendeels te danken aan de Desert Air Force, die onophoudelijk de Luftwaffe op de huid zat en deze verhinderde de kwetsbaarheid der terugtrekkende colonnes, waarin geen enkel orgaaniek verband zat, uit te buiten.

Op 30 Juni stonden de Duitsers voor de El Alamein-linie, die in allerijl enigszins ter verdediging was ingericht en op de 1e Juli viel Rommel reeds aan. Het werd echter spoedig duidelijk, dat beide partijen volkomen uitgeput waren en geleidelijk aan verflauwden de aanvallen der Duitsers. Toen begonnen de geconcentreerde aanvallen der R.A.F. en de Royal Navy op de Duitse verbindingslijnen hun invloed te doen gelden en Rommel begon gebrek te krijgen aan munitie en andere voorraden. Het was wederom aan de R.A.F., de Royal Navy en niet te vergeten de heldhaftige weerstand van het eiland Malta te danken, dat Rommel geen kans kreeg voldoende versterking, voorraden en uitrusting bijeen te brengen om een definitieve poging te wagen om door te stoten naar de Nijl-delta. Hierbij werden door de R.A.F. en de Royal Navy zware

verliezen geleden, doch zij lieten niet af en dit werd volgehouden tot na de beroemd geworden slag bij El Alamein.

Onmiddellijk nadat Montgomery het commando over het VIIIe Leger in de eerste week van Augustus overgenomen had, werd met koortsachtige haast een aanvang gemaakt met voorbereidingen voor het tegenoffensief. Montgomery wenste echter niet tot de aanval over te gaan alvorens daarmee geheel gereed te zijn en te beschikken over de nodige versterkingen en nieuwe uitrusting. Onderwijl werd het defensieve-systeem niet verwaarloosd en Montgomery zag al spoedig het potentiële gevaar, dat schulde in het praktisch onverdedigd laten van de Alam Halfa heuvelrug, zoals dat tot op dat ogenblik was geschied. Deze heuvelrug lag nl. achter de Engelse stellingen en beheerste een groot deel van de omliggende woestijn. Het lag voor de hand dat bij een Duitse flankaanval deze heuvelrug kans liep in handen van de Duitsers te geraken met alle funeste gevolgen daarvan. Ter eventuele verdediging van dit belangrijke terreinobject trok Montgomery de zojuist in Egypte gearriveerde 44th Division aan. Het werd voor de Engelsen een ware wedloop met de tijd, want de Duitsers zaten onderwijl ook niet stil en er kon binnen afzienbare tijd een zware aanval van hen verwacht worden. Omstreeks de 28e Augustus echter konden de Engelsen herademen en waren zij gereed om deze aanval, die tegen het einde der maand werd verwacht, op te vangen.

Inderdaad begon deze aanval, welke bekend zou worden als de

slag bij Alam Halfa, in de nacht van 31 Augustus op 1 September. Al spoedig bleek, dat het zwaartepunt in het Zuiden op de linkerflank der Engelse stellingen lag, waar Rommel aanviel met zijn 15e en 21e Pantzerdivision, de 90ste Lichte Divisie en het 20ste Italiaanse Pantserkorps. De aanvalsrichting liep tussen de linkerflank van de New Zealand Division en de Himeimat-heuvel door. De Engelsen hoopten nu vurig, dat de vijand geen al te grote links zwenkende beweging zou maken in de richting van El Hammam, maar zich in Noordelijke richting zouden begeven naar Alam Halfa, waar zij gereed stonden hem warm te ontvangen.

Ten Zuiden van Alam Halfa was een gebied bestaande uit zeer mul en zacht zand en practisch onbegaanbaar voor vechtwagens. Gebaseerd hierop en op het feit, dat er ten tijde van de Engelse terugtocht op de El Alamein-linie geen terreinkaarten bestonden van het gebied achter hun huidige stellingen, had De Guingand in samenwerking met de staf van de Inlichtingendienst een plan ontworpen, dat, naar later zou blijken in aanzienlijke mate tot Rommel's nederlaag heeft bijgedragen. De Engelsen gebruikten nl. in die dagen terreinkaarten in kleurendruk, die een duidelijk beeld gaven van het terrein ter plaatse voor zover dit van invloed kon zijn op de bewegingen van gemotoriseerde en gemechaniseerde eenheden en onderdelen. Bij hun terugtocht waren de Duitsers een groot aantal van deze kaarten in handen gevallen en De Guingand besloot nu een kaart te doen vervaardigen, die precies aansloot op de kaarten reeds in handen van de vijand en daarin het betrokken gebied ten Zuiden van Alam Halfa zodanig te vervalsen als in hun kraam te pas kwam, nl. door dit gebied als zeer goed begaanbaar voor te stellen (zie schets).

Als de vijand er toe verleid kon worden om zijn tanks en artillerie door dit gebied te zenden of als hij zou trachten om El Hammam te bereiken, zou dit tot zijn grote verrassing een gemartel worden zonder eind om zijn voertuigen door het mulle, diepe zand te krijgen, waarbij zijn brandstofverbruik zeker tot het drievoudige zou stijgen. Door bemiddeling van een zijner oude medewerkers van de Mil. Inlichtingendienst te Caïro zag De Guingand kans om deze vervalste kaart in het geheim snel te doen drukken en werden in samenwerking met het 30th Corps maatregelen getroffen opdat de Duitsers deze kaart zouden kunnen „buitmaken”.

In het Zuiden waren voortdurend lichte eenheden bezig met het patrouilleren langs de vijandelijke mijnevelden en e.e.a. werd zodanig geregeld, dat een der verkenningswagens op „een mijn zou lopen” en dat de bemanning in het geheim met een vrachtwagen zou worden opgepikt. In de verkenningswagen werden de plunjezakken, uitrusting en andere rommel, die een soldaat gewoonlijk met zich meesleept, achtergelaten en in een broodzak werd een oude, gevlekte, doch nog vrij leesbare kaart (de valse) weggestopt.

Het onderzoek, dat de volgende morgen werd ingesteld, toonde aan dat het wrak door de vijand was onderzocht en de kaart bleek te zijn verdwenen.

Toen Montgomery eenmaal de overtuiging had, dat de vijandelijke hoofdstoot gericht was tegen de Alam Halfa-stellingen, ging hij er toe over zijn gepantserde hoofdmacht tussen de heuvelrug en de New Zealand Division op te stellen (zie schets). Tegen de middag van de 1e Sep-

tember waren dan ook 400 tanks in dit gebied geconcentreerd. De Duitse aanvallen maakten bijna geen voortgang en leverden de vijand zware verliezen op. De Engelsen bezaten een sterk artillerie overwicht en de R.A.F. bombardeerde onophoudelijk zijn transporten. Verder werden de vijandelijke colonnes ten Noorden en ten Westen van de Himeimat-heuvel voortdurend zwaar gehinderd door aanvallen van lichte eenheden van de 7th Armoured Division.

Toen begon Montgomery te reorganiseren voor de tegenaanval. Hij onttrok strijdkrachten aan het 30th Corps om een reserve op te bouwen en liet een brigade van de 50th Division uit het achterland aanrukken om deze de plaats in te doen nemen van de door hem verplaatste vechtwageneenheden. In de morgen van de 3e September gaf de vijand zijn kostbare aanval op en brak de gevechtsaanraking af, waarna in de middag uit de lucht drie colonnes werden waargenomen, die zich in Westelijke richting terugtrokken. In de nacht van 3 op 4 September ging de New Zealand Division tot de tegenaanval over en wel in Zuidelijke richting. Deze aanval dreigde de bres in de Engelse stellingen, waardoor de Duitsers waren binnengedrongen, af te sluiten, wat de Duitse terugtocht aanmerkelijk verhaastte. De vijand was er zeer slecht aan toe en liet een met wrakken van tanks en voertuigen bezaaid slagveld achter.

Op 7 September deed Montgomery het gevecht afbreken en stond de Engelse troepen niet toe de achtervolging in te zetten, ondanks alle critiek op zijn besluit. Hij beseftte echter maar al te goed, dat de onder zijn bevelen staande troepen met het oog op hun training en uitrusting, niet opgewassen waren tegen een dergelijke taak. Hij had zijn plannen voor de toekomst gereed en daar hield hij zich verder aan.

Uit de gevechten was gebleken, dat de vijand inderdaad in het betrokken gebied ernstige hinder van het terrein had ondervonden. Het was natuurlijk heel moeilijk uit te maken in hoeverre dit was te wijten aan de vervalste en in zijn handen gespeelde kaart. Uit ondervragingen van krijgsgevangenen echter werd de overtuiging verkregen, dat deze de vijand er toe verleid had zijn tanks door dit zandige terrein te zenden met als gevolg een sterke daling der beweeglijkheid en een enorme stijging van het brandstofverbruik. Later kwam ook vast te staan, dat Rommel het falen van zijn offensief ten dele weet aan het tekort aan brandstof.

Zoals de lezer reeds bemerkt zal hebben is de pointe van dit relaas niet de slag bij Alam Halfa op zichzelf, daartoe is deze te globaal behandeld, doch de geschiedenis van de vervalste kaart. De moraal ligt zeer voor de hand: Vertrouw niet blindelings op verkregen inlichtingen zelfs al worden zij hoog geëvalueerd. In het onderhavige geval, waarbij de factor „terrein” een zo belangrijke rol in het Duitse aanvalsplan speelde, had dit niet mogen gebeuren.

Het is niet bekend of de Duitsers in die tijd al dan niet regelmatig verkenningsvluchten boven het door de Engelsen bezette gebied hielden, doch we mogen wel uit het bovenstaande concluderen, dat zulks niet of in niet voldoende mate geschiedde. Toegegeven dat het wel zeer verleidelijk was om gebruik te maken van de gegevens, welke de buitgemaakte kaart verschaftte, enkele grondige luchtverkenningen hadden onmiddellijk deze vervalsing aan het licht gebracht. Gelukkig voor onze zaak is dit blijkbaar niet geschied en heeft deze list van De Guingand het hare bijgedragen tot het uiteindelijk verslaan der As-mogendheden.

FACTOREN VAN INVLOED OP MILITAIRE VORMING EN OPLEIDING

door Majoor H. W. J. TEUNISSEN, Commandant Schoolbataljon 1e V.O.C.

II. (Vervolg van blz. 668)

In mijn vorig artikel behandelde ik als eerste belangrijke factor bij de militaire vorming en opleiding: „De tijd waarin wij leven”. Men zou ook kunnen zeggen: „de invloed van buiten af”. Hiertegenover staat: „de invloed van binnen uit”, nl.

De plaats, de omgeving en de sfeer waarin de opleiding gegeven wordt.

a. *De plaats* kan zijn een mooie, moderne kazerne, een vrolijk gezellig kamp of een oud, muf gebouw. De nieuwe en moderne kazernes bieden zeer veel voordelen boven de ouderwetse en ongezellige. Alles gaat veel eenvoudiger, prettiger en soepeler in een moderne omgeving. De legerleiding kan er evenwel geen genoegen mee nemen, dat in een moderne kazerne betere soldaten opgeleid zouden worden dan in een oude. Het mag zelfs geen verschil maken *waar* de recruten opgeleid worden: er moet *één* goed leger worden gevormd. Gelukkig zijn er in ons land vele mooie en moderne kazernes, maar daar naast zitten we toch ook nog met zeer oude gebouwen, echte pakhuizen, solide, maar slecht geutilleerd en ongezellig. Wij zullen er echter van moeten maken, wat er van te maken valt en daarom is het goed, dat na de oorlog zoveel gedaan wordt aan „*kazerverfraaiing*”, als het aanleggen van bloem- en grasperken. Zo'n eenvoudig perkje geeft zelfs aan een oude kazerne een andere sfeer, wat de kosten waard is.

De kazerne wordt toch voorlopig „het huis” van de soldaat. Heeft dat huis een troosteloze aanblik, dan zal dit zeker zijn nadelige invloed hebben. Dit moet nooit overdreven worden: de kazerne is geen vakantie- of herstellingsoord en een kamp geen rosarium. Wat dat betreft is de juiste toon wel gevonden. Heerst er echter geen orde, is het er rommelig of vies, liggen er hopen vuil — ook in verborgen hoeken en gaten — dan helpt al die *verfraaiing* weinig. Wij moeten bij ieder, die in een kazerne moet werken of daar opgeleid wordt, trots voor zijn kazerne aankweken. Dit is slechts mogelijk, als in die kazerne een „strenge” orde heerst. Niet alleen voor een bepaalde dag, b.v. voor een speciaal bezoek, maar dag in, dag uit. Dit kan in iedere kazerne of kamp, oud of nieuw en daartoe behoeven geen mensen aan de normale dienst onttrokken te worden!

De eerste dingen, die wij onze jonge soldaten moeten bijbrengen zijn: **tucht, orde en netheid**. Men kan daar veel over praten, veel waarschuwen en zelfs veel straffen, maar in een rommelige kazerne wordt het rommel met alles. Ook de kazerne legt haar stempel op de opleiding en vorming. Komt één recruit op in een kazerne of kamp, waar orde en netheid heersen, dan is het eenvoudig hem daaraan te houden en met enkele contrôlemaatregelen zal het zo blijven. Die orde en netheid in de kazerne moet dan echter niet beperkt blijven tot b.v. de binnenplaats alleen of de kamer van de man. Het moet *overal* hetzelfde zijn, ook op de bureaux,

de polikliniek, de ziekenzaal, de cantines, de kamers van de officieren en onderofficieren, in de garages, het autopark enz.

Daarnaast kan met weinig moeite en kosten het „huiskamer-idee” worden doorgevoerd. Een kazerne is geen „mensenpakhuis”; waarin de man een nummer is, waarbij zijn individualiteit in de massa verloren gaat. De moderne oorlog stelt juist de grootste eisen aan het individu. Wij moeten de persoonlijkheid ontwikkelen en daarnaast ook het „teamwork”.

„Teamwork” komt voor de soldaat in de eerste plaats neer op de samenwerking in de *groep*.

Om deze samenwerking reeds in de opleidingstijd zo hoog mogelijk op te voeren, is men er in Amerika toe overgegaan om een groep onder alle omstandigheden bij elkaar te houden. Daarom is men afgestapt van de grote slaapzalen. Kleine kamers, waarin een groep gelegerd wordt, acht men ideaal. Met het aanbrengen van houten schotten, een deur, wat glaswerk e.d. zijn in alle kazernes van grote zalen kleinere kamers te maken, wellicht zelfs van de gewone onderhoudskosten.

b. De omgeving.

Afgezien van oefeningsmogelijkheden, kan de ligging van een kazerne ook invloed hebben op de opleiding en vorming. Vele nieuwe kazernementen liggen buiten de stad of in dorpen ver van de stad verwijderd. Het voordeel van afgezonderde kazernes is o.a. dat in de regel de kameraadschap groter wordt, daar men vooral na de dienst meer op elkaar is aangewezen. Een stad biedt het voordeel, dat men vooral na de dienst, meer zorg besteed aan tenue en uiterlijk voorkomen, waaraan bij afgelegen kazernes of kampen wel eens te weinig aandacht wordt besteed.

Daarom moet geëist worden, dat de tenue bij het verlaten van de kazerne na de dienst behoorlijk verzorgd is, geen werkkleding of zo iets. De man moet er aan gewend worden, dat hij zich speciaal voor het avondeten behoorlijk wast en kleedt. Dit is gezond en nuttig, verheft hem en geeft ook een bepaald cachet aan het onderdeel.

Al kankert de soldaat er nog zo op, toch vindt hij het wel prettig, dat hij van tijd tot tijd eens een mars maakt door de stad, waar hij gelegerd is, vooral als die mars stram en goed wordt uitgevoerd. Hoort hij later van kennissen, dat het „goed” was, dan ontstaat er bij hem daardoor ook een bepaalde trots op zijn korps. Zulks geldt ook voor troepen in afgelegen kazernementen. De burgerij gaat zich dan ook meer voor dat afgelegen onderdeel interesseren en de soldaat gaat zich voelen. Hij treedt eens op naar buiten; hij laat anderen eens wat zien. Het is bovendien een welkome afwisseling in de normale gang van zaken.

c. De sfeer.

De soldaat moet niet slechts trots worden op zijn kazerne, maar ook op zijn onderdeel, zijn regiment, zijn korps. Deze trots moet op de juiste manier aangekweekt worden. Van „Streberei” of de wens naar „goede beurtjes” maken, mag geen sprake zijn.

De opleiding voor eenzelfde wapen moet gelijk zijn evenals tucht, orde en netheid, maar toch heeft ieder korps, regiment of onderdeel zijn specifieke eigenschappen en tradities. Een gezonde naijver tussen de verschillende wapens en onderdelen van gelijke wapens is goed, indien

dit niet ontardt in chauvinisme. Het regiment, het korps moet de man iets z e g g e n.

Traditie is zeer belangrijk. Men kan een bepaalde trots aankweken, omdat b.v. een korps in de grijze oudheid, in de vorige oorlog, of in Indonesië een belangrijke prestatie heeft verricht. Daaraan te herinneren is zeker goed, maar dit is niet voldoende. Men kan niet blijven teren op wat vroeger is gedaan. De soldaat moet zien, dat er nu ook wat gedaan wordt en dat bij een ieder van hoog tot laag de vaste wil bestaat om van dat korps, regiment, enz. ook inderdaad het beste te maken.

Ik het de eer te mogen werken bij een onderdeel, waar iedereen van hoog tot laag, bij het bataljonsappèl met zijn werk begint. De invloed daarvan op het gehele onderdeel is van grote betekenis. Men ziet elkaar bij de aanvang van de dienst en is er daardoor ook van overtuigd, dat er gewerkt wordt, op welke plaats men ook gesteld is. Het is goed, dat de soldaat dit ziet, doch niet voor de soldaat alleen, het stimuleert allen.

De uren na de dienst zijn voor de soldaat vaak de moeilijkste. Vooral als hij al een tijdje in een bepaald garnizoen is, gaat hij zich vervelen. Daarom moet voor goede ontspanning gezorgd worden. Wij moeten er juist voor waken, dat de soldaat zich gaat vervelen. Behalve voor de R.A.O. is er nog veel meer te doen door de officieren en onderofficieren van het onderdeel. Deze behoeven heus niet elke avond als kindermisjes in de kazerne te zijn, maar het is van de grootste betekenis, dat de officieren en onderofficieren ook buiten de diensturen zich eens verdiepen in de problemen en moeilijkheden — ook de particuliere — van het aan hen toevertrouwde personeel. Dan ontstaat er een sfeer van wederzijds vertrouwen en respect, vooral als de soldaat bemerkt, dat op eerlijke wijze wordt gewerkt aan het overwinnen van zijn moeilijkheden.

Per kamer, per peloton, kunnen bovendien algemene besprekingen worden georganiseerd, gezellige avonden in elkaar worden gezet. In de zomers kunnen sportwedstrijden georganiseerd worden, in de winter een en ander gedaan worden op het gebied van ontwikkeling. Dit moet echter niet op één officier of één onderofficier neerkomen, maar hier dient een ieder aan mee te werken. Natuurlijk kost dat moeite. Maar als het gelukt is de voldoening zeer groot en is dat ook een deel van onze taak. Mensen drillen is gemakkelijk genoeg; mensen opvoeden is veel moeilijker, maar ook veel mooier. Van leiding en leiders zal dit vrije tijd eisen, doch draagt ieder het zijne bij en bestaat er b.v. tussen militairen en burgerij een goede verhouding, dan is op dit gebied zeer veel te bereiken. Plaatselijke omstandigheden hebben invloed, maar als er tussen leiding en soldaat het juiste contact bestaat, kan van de kazerne, de omgeving en de sfeer een zeer gunstige invloed uitgaan op de vorming en opleiding.

(Wordt vervolgd.)

INZENDING VAN KOPIJ EN BRIEVEN

Wij verzoeken bijdragen voor ons blad en brieven, zowel betreffende de Redactie en de Administratie, zonder vermelding van personen, uitsluitend te adresseren:

Aan de Directie van De Militaire Spectator, Zwarteweg 1, Den Haag

PLANNEN TOT REORGANISATIE VAN NATO

door F. C. SPITS, *Reserve-Kapitein der Infanterie.*

Om tot ons onderwerp te komen zal het nodig zijn een paar data in herinnering te brengen en een aantal feiten te recapituleren, die van invloed zijn geweest op de ontwikkeling van de organisatie vanaf haar ontstaan. Op 4 April 1949 vond de ondertekening plaats van het Noordatlantisch Pact en de eerste periode — tot 24 Aug. 1949 — ging heen met het ratificeren van het Pact door de parlementen van de deelnemende landen. Eerst toen kon men een begin maken met de organisatie. De ministers van Buitenlandse Zaken kwamen daartoe in September 1949 te Washington bijeen, stelden een aantal beginselen op en omschreven de functies van de verschillende organen. Hiermee begon dan wat we zouden kunnen noemen de organisatorische phase, die tot op heden niet is geëindigd, want nog steeds ontbreekt het sluitstuk van de organisatie — een gemeenschappelijk opperbevel.

Wij kunnen nu in deze nog niet beëindigde periode van voorbereiding en planning de Haagse conferenties — eind Maart, begin April — als een keerpunt in de ontwikkeling zien. Vanaf deze tijd komt de critiek los. Men ziet resultaten uitblijven en langzamerhand vestigt zich de indruk, dat het tempo van deze samenwerking toch wel erg traag is. Wanneer zal er nu eens een einde komen aan deze voorbereiding op papier? Sommige erg nuchtere lieden gaan zich afvragen of dit hele samenstel van staven en comité's eigenlijk geen belemmering is om snel tot zaken te komen. Waarvoor dienden al die fraaie formules, deze bergen documenten, wanneer er toch niets wezenlijks uit te voorschijn kwam?

Plannen tot versterking van de centrale autoriteit.

Er zijn in de periode na de Haagse conferenties vele pogingen gedaan en vele voorstellen ingediend om ten aanzien van de organisatie tot groter besluitvaardigheid en tot meer efficiency te komen. Reeds in April bepleitte de Chef van de Generale Staf, Generaal Kruls, de instelling van een „centrale raad van verdediging”. Deze raad zou de macht moeten bezitten om de taken der verschillende landen te verdelen en te eisen, dat zij hun verantwoordelijkheid zouden dragen. Verder zou er een opper-commando voor het Atlantische Pact moeten komen, waaraan de bevelsorganisatie van de Westerse Unie ondergeschikt moest worden gemaakt.

Dit — informele — voorstel werd door een groot aantal andere gevolgd. Reeds hadden de Franse generaal Billotte en de Amerikaanse Senator Kefauver het denkbeeld ontwikkeld van een Atlantische Unie, die de landen aan deze en gene zijde van de Atlantische Oceaan in één staatsverband zou omvatten. Generaal Clay betoogde de noodzaak van een gemeenschappelijke strijdmacht. Bidault kwam met het plan voor een „Hoge Atlantische Raad”, dat de coördinatie beoogde van het civiele en militaire aspect van de economische samenwerking tot dusver belichaamd in twee op zichzelf werkende organen, de OES en de Finan-

cieel-Economische Commissie van het Atlantische Pact. Schuman wilde nog verder gaan door een vereenvoudiging van de gehele ingewikkelde structuur van organisaties van Atlantisch Pact, Raad van Europa en O.E.E.S. Een overkoepelend orgaan met werkelijke autoriteit zou tot taak moeten hebben de politiek, de economie en de defensie van het Westen te coördineren.

Geen oplossing.

De verwachting, dat het Atlantische Pact zijn grenzen wijder zou uitzetten en zou uitgroeien tot een politiek en economisch verbond — art. 2 van het Pact opent daartoe de weg — is niet vervuld. Wel werd te Londen in Mei van dit jaar besloten tot de oprichting van wat aanvankelijk als „een politiek opperbevel” was gedacht, de Raad van Plaatsvervangende Ministers, waaraan de coördinatie van werkzaamheden van de Financieel-Economische en Defensie-Commissie werd opgedragen. Ook werd in verband daarmee de taak van de voorzitter van dit college als zeer belangrijk gezien — namen als Eisenhower en Harriman werden in betrekking tot deze functie genoemd —, maar toen kort daarna de benoeming afkwam van de weinig gezaghebbende Amerikaanse en Engelse vertegenwoordigers werd ook deze verwachting de bodem ingeslagen. Men zag er een aanwijzing in dat ook aan deze Raad een zeer bescheiden rol was toebedeeld.

Korea.

Gedurende korte tijd werd van nieuwe reorganisatieplannen weinig meer gehoord. Eerst het conflict in Korea en het daarmee groeiend besef, dat er gevaar voor Europa dreigde, bracht te weeg dat er opnieuw van verschillende zijden een beroep op samenwerking, op eenheid werd gedaan. „La vérité c'est que la méthode des comités a fait faillite”, schreef Spaak in het Franse blad „Le Monde” (29 Juli). Er moet iemand komen, die genoeg gezag, ervaring, visie en overtuiging heeft om de uitvoering van het Atlantische Pact persoonlijk op zich te nemen en die de volledige verantwoordelijkheid daarvoor persoonlijk durft aanvaarden. „Je rage quelquefois en songeant aux avertissements qui nous sont donnés, au temps qui nous est laissé et à notre manque total d'audace. Qu'il vienne, et qu'il vienne vite, le civil ou le militaire, et peu importe sa nationalité, qui secouera toutes les paperasses, qui bousculera tous les comités, qui réveillera tous les peuples et galvanisera tous les gouvernements! Qu'il vienne vite l'homme dont on a besoin, que l'on attend, et qui assurera la défense de l'Occident!”

Spaaks — werkelijk revolutionnaire — oplossing was de benoeming van een gemeenschappelijke minister van Defensie, die door tussenkomst van de ministers van elk land afzonderlijk verantwoordelijk zou zijn tegenover het Amerikaanse Congres, het Britse Lagerhuis, enz.

Het door Spaak geopperde denkbeeld werd overgenomen door Reynaud, die voor de vervulling van deze functie aan niemand minder dan aan Churchill dacht. Kort daarop kwam deze zelf met het voorstel tot vorming van een Europees leger, dat met vrijwel algemene stemmen — de Ierse delegatie stemde tegen — door de Assemblée van de Raad van Europa werd aanvaard, maar dat bij een gebaar moest blijven, omdat dit lichaam nauwelijks bevoegdheid bezit om over defensie-vraagstukken van gedachten te wisselen. Van een formeel voorstel, dat uitging van de

Franse regering en dat een gemeenschappelijk bewapeningsfonds en de oprichting van een Atlantisch ministerie van Financiën inhield, werd ook niets meer vernomen.

Meer gerucht maakte het z.g. plan-Pléven, dat een Europese oplossing gaf voor het probleem der Duitse herbewapening. Het zocht de rechtstreekse vorming van een Duitse weermacht te vermijden door het opnemen van zo klein mogelijke nationale eenheden — kleiner zelfs dan divisies — in een geïntegreerd Europees leger. De vorming van dit Europese leger zou bovendien gekoppeld moeten worden aan de vestiging van politieke instellingen voor een verenigd Europa en aan het plan-Schuman, voor een fusie van de Europese zware industrie.

Een gemeenschappelijk opperbevel.

Tevoren was in een memorandum van de Franse regering aan de regering der Verenigde Staten van Aug. j.l. het plan tot instelling van een gemeenschappelijk opperbevel opnieuw aan de orde gesteld. Waarschijnlijk zal het geen toeval geweest zijn, dat de indiening van dit Franse voorstel ongeveer gelijktijdig kwam met het besluit der Amerikaanse regering om de bezettingstroepen in Europa te versterken, waardoor het Amerikaanse prestige uiteraard meer dan tot dusver bij de verdediging van Europa zou worden betrokken. Het Franse voorstel werd dan ook door de regering der Verenigde Staten overgenomen en op de agenda geplaatst van de bijeenkomst van de Atlantische Raad in Sept. j.l. Het werd aanvaard tegelijk met het plan tot vorming van een geïntegreerde strijdmacht. De te benoemen opperbevelhebber zou worden bijgestaan door een internationale staf van vertegenwoordigers van alle deelnemende landen. Hangende de benoeming zou een stafchef, verantwoordelijk voor de training en organisatie, aangesteld worden. De „Standing Group” zou verantwoordelijk zijn voor de hogere strategische leiding van de geïntegreerde strijdmacht.

Met de instelling van een gemeenschappelijk opperbevel wordt in de eerste plaats een vereenvoudiging van de veel te ingewikkelde structuur van het Atlantische Pact beoogd. Als een van de gevolgen rekent men het min of meer overbodig worden van de bevelsorganisatie van de Westeuropese Unie en het samenvoegen van de regionale groeperingen.

Scherpe critiek.

Dit is zo in het kort de geschiedenis van één jaar NATO. Wij komen nu tot de bespreking van een uiterst nuttig geschrift ¹⁾, dat kortgeleden gepubliceerd is en dat een rapport bevat van een Engelse studiegroep, die o.m. de taak had zich een oordeel te vormen over de doelmatigheid van de organisaties, die tot stand gekomen zijn in het kader van Westeuropese Unie en Noordatlantisch Pact. Dit oordeel is bijzonder weinig vleidend. De groep heeft zeer sterk de indruk, dat hier een overmaat van voorbereidende en organisatorische werkzaamheid als rookgordijn moet dienen, voor een ontstellend gebrek aan resultaten. In feite is er niets verricht en niets tot stand gebracht. Dit vindt zijn oorzaak o.a. hierin, dat vooral aan de top het merendeel der gezagsdragers niet handelt en optreedt als de politieke en militaire leiders van een

¹⁾ Defence in the Cold War, The Task for the Free World, A Report by a Chatham House Study Group, Royal Institute of International Affairs, London, 1950.

Van de studiegroep maken o.m. deel uit de generaals Jacob, Head en Martin en admiraal Thursfield.

geïntegreerde defensie-organisatie, maar als de vertegenwoordigers van eigen land en eigen regering. Bovendien blijkt dat de democratische principes en methoden dusdanig nauwgezet in acht worden genomen, dat iedere functionaris van alles wat er gebeurt en beslist moet worden op de hoogte moet zijn, over alles moet meespreken en in alles zijn stem moet doen gelden. Alleen de Standing Group vormt, wat dit betreft, een gunstige uitzondering.

De groep betwijfelt dan ook zeer of de organisatie in tijd van nood wel zal voldoen. Tijdens de laatste oorlog werden belangrijke beslissingen, die thans een zo ingewikkelde procedure vereisen, door Churchill en Roosevelt samen met de gecombineerde Stafchefs en hun politieke adviseurs genomen. Een dergelijk besluitvaardig en efficiënt-werkend orgaan zal er ook voor het Atlantische Pact moeten komen, wil het tenminste aan zijn doel kunnen beantwoorden.

Een noodzakelijke overgangperiode.

Toch zou het aan de andere kant weer onbillijk zijn te beweren, dat al deze organisatorische arbeid van geen enkel nut is geweest. Deze voorbereidende fase heeft zijn betekenis gehad en wel in de eerste plaats omdat de vele civiele en militaire functionarissen, die in deze college's hebben samengewerkt elkaar hebben leren verstaan en elkaars moeilijkheden hebben leren begrijpen. Zij hebben een praktische training in teamwork gehad. En verder is door deze gecompliceerde organisatie ongewild een belangrijke voorlichtende taak vervuld. Het publiek heeft de ontwikkeling van fase tot fase kunnen volgen. Het heeft in termen van militaire samenwerking leren denken en de noodzaak van deze samenwerking leren inzien. Tegenover het denkbeeld van geïntegreerde defensie staat het niet meer vreemd.

Wanneer echter deze voorbereidende taken zijn vervuld, en wanneer men het er over eens is dat zij zo goed mogelijk vervuld zijn, dan is nu het moment aangebroken om van deze ingewikkelde structuur, van deze complexe vormen afstand te doen. Het grootste gevaar is voor het ogenblik dat men de oude paden blijft volgen, dat men vasthoudt aan deze omslachtige procedures, omdat men eraan gewend is geraakt en meent dat een eenvoudiger gang van zaken niet meer mogelijk is. Hiertegen waarschuwt het rapport.

Tenslotte komt het rapport tot een aantal nuttige aanbevelingen, waarop we in een volgend artikel graag terugkomen. De volgende opmerking is van bijzonder belang.

De verdeling van het Europese gebied, aldus het rapport, in een Noord-, een West- en een Zuideuropese verdedigingsgroep is strategisch niet verantwoord en heeft dus niet de minste zin. Bovendien is de organisatie van de Westeuropese groep identiek aan die van de Westerse Unie. Zij omvat in totaal zeventien comité's. Dit betekent dus dat de gezamenlijke Europese groepen uit ongeveer vijftig comité's zouden moeten bestaan. Uit het feit nu dat de organisatie van de Westerse Unie reeds gedurende meer dan twee jaar voorbereidend werk heeft verricht, zou afgeleid moeten worden dat de beide andere al deze werkzaamheden nog eens opnieuw zouden moeten verrichten. Ook is het natuurlijk mogelijk dat zij de reeds uitgewerkte plannen ongewijzigd zullen overnemen. In het laatste geval is eveneens voor het afzonderlijk bestaan van deze groepen geen enkel redelijk motief aan te voeren.

BOEKBESPREKINGEN

DE OVERWINNING BIJ HEILIGERLEE

door J. G. G. M. Hamm, Uitg.: Sijthoff, Leiden. Prijs geb. f 6.90.

Door een misverstand wordt het ons ter recentie gezonden boek eerst heden besproken en dit spijt ons te meer, omdat dit boek een nadere kennismaking ten zeerste verdient, ook al moge men dan onder de indruk van hedendaags oorlogsrumor en de moderne vechttechniek menen, dat de „Overwinning bij Heiligerlee” onze belangstelling niet meer in de eerste plaats verdient.

De betekenis van het boek gaat ver uit boven de beschrijving van de slag. Het boek vangt aan met een zeer interessante schildering van de wijze, waarop de tachtigjarige oorlog ging beginnen, waar schrijver nog eens aantoonst van hoe groot belang de kennis van de psychische gesteldheid van een volk en een eventuele tegenstander is voor het uitbreken en verloop van een oorlog. In het bijzonder wordt daarbij de nadruk gevestigd op het zo belangrijke feit, dat de Nederlandse opstand tegen Spanje in wezen was een vrijheidsoorlog, waarbij de gehele Nederlandse natie in haar verzet tegen dwang en willekeur van Philips II was betrokken en waaraan zowel Katholieken als Protestanten eensgezind deelnamen.

Schrijver tekent niet alleen verder op vakkundige wijze het verloop van de slag, zoals hij na nauwgezette studie van dikwijls zeer onvolledige bronnen zich deze voorstelt, maar hij doet dit op een manier, dat het niet alleen voor de beroepsmilitair, maar ook voor de reserve-officier behalve zeer leerzaam een waar genoegen is zich in die vroegere strijdwijze in te denken en daarbij te zien hoe vele tactische begrippen van toen nog thans met succes zouden kunnen worden toegepast en dat alleen de vormen zich hebben gewijzigd.

Tot goed begrip van het verloop van de slag dragen niet weinig bij de voorafgaande hoofdstukken, waarin de ontwikkeling van de wapens wordt beschreven en in verband daarmee een historisch overzicht van de strijdwijzen wordt gegeven.

Men moge bij het lezen van het boek van mening verschillen over de beantwoording van de vraag in hoeverre misschien schrijver zich enige beperking had kunnen opleggen bij de beschrijving van niet direct met de slag bij Heiligerlee verband houdende onderwerpen, deze laatste getuigen echter niet alleen van

een grote belezenheid van schrijver, maar naar onze mening zijn hieruit voor allen die met legervorming en bevelvoering te maken hebben leerzame lessen te putten, niet het minst met betrekking tot het aankweken en handhaven van een goede discipline, terwijl zij verder een stimulans zijn tot diepgaander studie.

Natuurlijk zal men hier en daar met schrijver van mening verschillen en zo hebben wij b.v. wel bezwaren tegen het geografisch determinisme, dat hier en daar te voorschijn komt en tegen de opvatting van schrijver over de eisen, waaraan een academisch proefschrift zou moeten voldoen, doch wij geven het boek gaarne een warme aanbeveling mede, niet alleen ter plaatsing in bibliotheken, maar ter directe lezing, zowel door beroeps- als reserve-officieren ook om eventueel daaruit stof te putten bij het houden van voordrachten met de troep, terwijl het ook buiten militaire kringen een warme belangstelling verdient.

J. H.

THE BRERETON DIARIES door Luitenant-Generaal Lewis N. Brereton. Uitg. William Morrow, New-York. Prijs 3.5 Dollar.

Gewoonlijk is een dagboek vervelend om te lezen. Bovendien draait een dagboek gewoonlijk altijd om de man die het samenstelde. Dit boek is noch vervelend, noch egocentrisch. De Generaal Brereton is een goed en bovenal zakelijk verteller, die het volle pond aan zijn medewerkers geeft.

Een merkwaardige figuur deze Amerikaanse generaal van de luchtstrijdkrachten. Het is een soort moderne Odyssee, die hij in de tweede wereldoorlog heeft volbracht. Hij begon zijn werk op de Philippijnen, waar hij de overval van de Japanners meemaakte en werkte onder de directe bevelen van generaal Mac Arthur, waar hij een diep respect voor had, daarna — nadat hij op last van Mac Arthur de Philippijnen had verlaten, omdat hij met zijn bommenwerpers elders van meer belang zou zijn dan op de Philippijnen! — opgenomen in het A.B.D.A. Commando van Wavell, het eerste grote eenhoofdige internationale commando in de tweede wereldoorlog over Australische, Britse, Dutch en Amerikaanse eenheden. Vervolgens na de debacle in in Nederlands Oost-Indië, waardoor het A.B.D.A. Commando werd opgeheven, naar Brits Indië, Birma en China. Vandaar,

toen Rommel zijn grote opmars naar het Suezkanaal begon, naar Noord Afrika, waar hij bleef tot en met de verovering van Sicilië en de landing op het vaste land van Italië. Vervolgens naar Engeland, om de invasie mee te helpen voorbereiden en tenslotte commandant van het Geallieerde luchtlingsleger, dat de operatie Market — de luchtlingsactie in ons land tussen Eindhoven en Arnhem — de slag in de Ardennen en de grote Rijn overgang op 13 Maart 1945 mee-maakte.

Een boek dat zich niet bezighoudt met kleinigheden, maar ons een prachtige indruk geeft van de verschrikkelijke moeilijkheden waarmede het Amerikaanse luchtwapen te kampen had, als gevolg van het „te weinig” aan personeel en materieel in den beginne. Een boek, dat ons ook de enorme mogelijkheden en geweldige resultaten van een voor zijn taak berekend luchtwapen laat zien.

De grote eerlijkheid, waarmee de generaal met de moeilijkheden voor de dag komt en ten ene male niet tracht ze te vergoelijken, treft ons bijzonder. Daarnaast toont hij door alles heen een „Mens” te zijn, die steeds voor zijn mannen opkomt, die de oorlog in zijn hart verschrikkelijk vindt, maar wiens oprechte overtuiging, dat hij voor het welzijn van de hele mensheid mee strijdt, hem door de moeilijkheden heen helpt. Een man, die standvastig bleef bij de grootste tegenspoed, die zich niet door succes liet verblinden in voorspoed. Een boek vol met lessen en leringen, niet alleen voor hen, die bij het luchtwapen zelf zijn, maar voor een ieder, die mee wil zien achter de schermen van de hogere bevelvoering in de tweede wereldoorlog.

Daarnaast toont de generaal Brereton ons heel veel van de groten uit die wereldstrijd. Mac Arthur, Wavell, Alexander, die hij een van de grootsten uit de oorlog noemt, de man met de „Killers”-ogen, maar die toch zulk een warm voelend hart had, Eisenhower, Churchill, Montgomery, zijn collega's de luchtmarschalken Tedder en Leigh Mallory en zijn medewerkers van het 1e luchtlingsleger, de generaal Urquhart van de 1e Britse parachutistendivisie, die zijn heldenstrijd bij Arnhem streed, de 82e Amerikaanse parachutisten divisie, onder generaal Davin, die het spit bij Nijmegen afbeet en de generaal Taylor en Mac Auliffe van de 101 Amerikaanse parachutisten Divisie, die Bastogne verdedigden tegen de pantsers van von Rundstedt in het Ardennenoffensief.

Het geheel ademt de geest van zake-lijkheid, waardoor de talloze stoutmoe-

dige acties wellicht nog meer tot hun recht komen, dan wanneer dat in zuivere roman verteltrant zou zijn geschiedt.

Het organisatietalent en het diepe inzicht van de generaal Brereton grenzen aan het wonderbaarlijke. Hij werd niet voor niets overal heen gesleept, waar de kastanjes uit het vuur moesten worden gehaald of het huil op instorten stond. En toch bleef hij ondanks alles — bij tegenslag en bij succes — steeds zichzelf. Een man die bij zijn medewerkers — hij spreekt nooit van ondergeschikten — buitengewoon in aanzien stond. Dat kwam, omdat hij altijd bij hen was. Hij kende zijn mannen, hij vocht niet alleen met ze, hij vocht ook vóór hen.

Een prachtig boek, een boek van een groot man.

B. K.

ONDERDRUKKING EN VERZET, NEDERLAND IN OORLOGSTIJD II.

Uitgave van Loghem Slaterus, Arnhem en J. M. Meulenhoff, Amsterdam.

Kort geleden is met aflevering 22 het tweede deel van het magistrale werk over Nederland in oorlogstijd voltooid en is dit werk daarmede tot omstreeks de helft gevorderd. In dit tweede deel worden behandeld de politieke partijen, de Nederlandse Unie, pers en propaganda, het economische leven, de prijsbeheersing en zwarte handel, de volksgezondheid, het verzet der kerken, kunst en kunstenaars, voedselvoorziening en hongertochten. Deze voornaamste ondertitels geven een indruk van de brede opzet en grondige behandeling. Tal van illustraties roepen beelden op uit een verleden dat nog zo nabij is, maar niettemin soms zo veraf schijnt. Moge het niet door nog feller beelden uit de herinnering van het nageslacht worden verdrongen en moge de afkeer van de voorbije onderdrukking, die ook dit deel op iedere blz. wekt, het verzet tegen een nieuwe onderdrukking stimuleren. C.

JULIANA REGINA 1950. Uitgeverij en Drukkerij Hollandia, Baarn. Prijs f 1.50.

Gaarne vestigen wij de aandacht op het tweede deel van deze Oranje-Kroniek, die in woord en beeld een overzicht geeft van de gebeurtenissen rond ons Koninklijk Gezin van 1 Sept. 1949—1 Sept. 1950. Met de uitgevers hopen wij dat deze kroniek in de loop der jaren moge uitgroeien tot een indrukwekkende rij delen en in vele Nederlandse gezinnen een plaats zal vinden. C.

Uit de BUITENLANDSE VAKPERS

De militaire integratie van West-Europa.

De integratie van het Westen loopt niet vlot; de vooruitzichten voor een spoedige militaire integratie zijn veel minder dan in 1945. De strijdkrachten hebben zich de laatste jaren ontwikkeld in nationale zin, ondanks alle accoorden, de talloze militaire comités en de vele conferenties, die de laatste tijd gehouden zijn. Er is op dit gebied voortdurend terrein verloren.

Deze tegenstrijdigheid laat zich gemakkelijk verklaren. Gedurende de laatste oorlog werd het kader opgeleid op dezelfde scholen en werden de verschillende eenheden op dezelfde wijze georganiseerd en uitgerust. Maar na de oorlog hebben de nationale gevoelheden en de economische belangen opnieuw de overhand gekregen. Elk land heeft, zodra dit mogelijk was, de banden met Engeland en de Ver. Staten verbroken. Elk land heeft weer zijn eigen onderwijsinstituten en elk land past methoden toe, die het best overeenkomen met de eigen behoeften en met de eigen tradities. Elk land wil zijn eigen bewapening verzorgen en liefst zo weinig mogelijk in het buitenland kopen.

De aanwezigheid van Amerikaanse troepen in Europa kan een oplossing nauwelijks naderbij brengen. Een voorbeeld kan dit verduidelijken. Zou het voor Ierland niet kinderlijk eenvoudig zijn zich meester te maken van het door Engeland geregeerde noordelijke deel? Toch zou geen politieke leider van de Vrijstaat het in zijn hoofd halen om tot een dergelijke „coup de main” over te gaan, want over de afloop van een gewapend conflict met Engeland zou geen twijfel bestaan. Het stationneren van Britse strijdkrachten in Noord-Ierland zou de situatie in geen enkel opzicht veranderen.

Hetzelfde geldt voor de aanwezigheid van Amerikaanse troepen op het continent. (De vergelijking gaat niet helemaal op. Het zenden van Amerikaanse troepen naar Europa zal er voor een belangrijk deel toe moeten dienen de defensie-inspanning der Westeuropese landen te stimuleren). Men zou ermee kunnen volstaan in het algemeen een militaire overmacht te scheppen om de Sowjet-Unie van elke gedachte aan agressie te doen afzien. En verder komt het er op aan er voor te zorgen, dat geen belangrijk deel van het militaire potentieel door een verrassende aanval in handen van de aanvaller zou

komen, waardoor hij in staat zou zijn het militaire evenwicht te herstellen.

Om deze overmacht te verkrijgen is het echter nodig, dat een centrale autoriteit wordt gevormd, waaraan de bevoegdheid wordt verleend te beschikken over het gehele militaire potentieel van het Westen. De mogendheden zullen dus een belangrijk deel van hun souvereiniteit aan dit centrale orgaan moeten afstaan, niet alleen op militair gebied, maar ook op economisch, cultureel en financieel terrein. Zij zullen daarvoor in ruil belangrijke economische voordelen krijgen, terwijl hun veiligheid op absolute wijze verzekerd zou zijn.

Geen halve maatregelen.

Er zijn tot dusver onder invloed van de Russische dreiging een aantal afweermaatregelen genomen, die op zichzelf wel lofwaardig zijn, maar die toch niet meer dan een voorlopig doel beogen. Dit geldt voor de Amerikaanse politiek t.a.v. het Nabije en Midden-Oosten en ook voor het Marshall-plan, dat West-Europa voor een economische ineenstorting moest behoeden. Ook de luchtbrug voor Berlijn was niet meer dan een expediënt. Hetzelfde geldt voor de Westerse inspanning in het Verre Oosten, welke ten doel heeft Indo-China, Burma en Malakka voor een communistische overweldiging te vrijwaren. Het zijn alle niet meer dan hulpmiddelen, tijdelijke oplossingen, waarbij het initiatief steeds van de communistische tegenstander uitging.

Al deze maatregelen en voorlopige oplossingen, waren op hun tijd nuttig en nodig, maar zij waren lang niet voldoende. Om een definitieve oplossing voor alle vraagstukken te vinden zullen wij een politiek op lange termijn moeten voeren, die niet slechts aanstuurt op de eenheid van Europa, maar op de integratie van alle krachten van het democratische Westen. „Aux grands maux, les grands remèdes”. De halve maatregelen, waartoe wij in de toekomst onder communistische pressie nog gedwongen zullen worden, zullen rechtstreeks aan een definitieve oplossing ten goede moeten komen. Anders zijn ze eerder schadelijk dan dat zij het doel dienen, omdat zij een ongemotiveerd gevoel van veiligheid verschaffen.

Op het ogenblik staan wij voor een beslissende keuze. Wij moeten handelen, want de tijd dringt. Het doel is aan-

gegeven, wij zullen koers moeten houden en ons niet op een zijspoor laten dringen door welke overweging ook. Geen verschillen van ras of religie, geen economische tegenstellingen, geen traditionele vijandschap, politieke verdeeldheid of nationale trots zullen een slagboom mogen zijn op deze lange en moeizame weg. Dit eist geloof en overtuiging, naast een effectief gebruik van alle beschikbare krachten. Maar is onze veiligheid en onze vrijheid deze inspanning niet ruimschoots waard?

Een ongenoemde kolonel in La Revue Nouvelle (Brussel), Juli-Aug. 1950.

F. C. S.

Vorbereidingen, in het bijzonder camouflage, van een brugslagoperatie.

Op 24 Maart 1945 vindt een Rijnovergang door het Amerikaanse Negende Leger plaats. Aan de voorbereiding van deze operatie was na half November 1944 voortdurend gewerkt. Voor het Negende Leger waren 6 bruggen geprojecteerd, nl. 3 sporen (treadway) bruggen, 2 Bailey-pontonbruggen en een Amerikaanse zware pontonbrug. Het concentreren van het materieel duurde 5 maanden. Het plan vereiste, met het materieel voor 4 bruggen, die in het op de linkervleugel agerende 2e Britse Leger (overgang te Wesel) nodig waren, het aanvoeren van 17.000 ton aan brug- en overgangsmaterieel (met inbegrip van aanvalsbotten en beschermingsnetten tegen drijvende mijnen, enz.).

In het vak van het 9e Leger kwamen twee sectoren voor de overgang in aanmerking, nl. één ten Noorden van Homberg-Duisburg (Rheinberg-sector) en een ten Zuiden daarvan (gebied van Krefeld). De overgang zou in het N. vak plaats vinden; de opdracht was gegeven de vijand te misleiden door de indruk te geven dat de forcering in de Z. sector zou geschieden. Luchtverkenningen, patrouilleacties, aanleg van naderingswegen werden dan ook in beide sectoren in vrijwel gelijke mate, in het Z. vak iets meer, uitgevoerd.

De twee vóórdivisies, die voor de overgang waren aangewezen werden in de aanvoerperiode van het materieel aan de Maas, in de brugslag geoefend. Toen zij naar de Rijn werden verplaatst, werd een andere divisie naar de oefeningsterreinen gedirigeerd. In de Noordelijke sector werden van voorbereide verbandplaatsen de Rode Kruistekenen voorlopig bedekt: vergroting van het aantal verbandplaatsen is altijd een zekere aanwijzing voor komende operaties; in het Zuidelijke vak

daarentegen werd een groot hospitaal opgericht.

Het wegwerken van het aan te voeren brugmaterieel eiste een enorme hoeveelheid camouflagematerieel. Het eerste werk was dan ook het op gang brengen van een grote werkplaats voor camouflage-netten, kippengaas en asfaltpapier te Maastricht, waarbij honderden burgers werden tewerkgesteld.

Behalve 4 kleinere parken werd een legerbruggenpark opgericht, dat werd verzorgd door een bataljon genietroepen onder rechtstreeks bevel van de Legergeniecommandant. Dit park bevatte het materieel voor 3 treadwaybruggen en de zware pontonbrug. Het valt op, dat de plaatsen dezer parken nog op 15 tot 25 km afstand van de Rijn waren gelegen. De aanvoer geschiedde van het centrale park te Maastricht uit. Alle verkeer van en naar de bruggenparken werd zeer beperkt; alleen vrachtauto's, die werden ontladen mochten in de parken aanwezig zijn; andere voertuigen moesten elders wachten, totdat zij aan de beurt van ontladen waren.

Teneinde te suggereren, dat de overgang in het Z. vak zou plaats vinden, werden alle burgers uit een strook van 5—6 km van de Rijn in dat vak geweerd. In die sector werd voorts een schijnpark ingericht met hulp van twee één. van een Camouflagebataljon. Onder grote geheimhouding werden in een fabriek schijnaanvalsbotten, — pontons, en -landingsvaartuigen aangemaakt. Om stapels brugmaterieel voor te wenden, werden houten geraamten met netten bedekt; in het schijnpark werden kranen en een bulldozer tewerk gesteld. Overgangs- en brugmaterieel werden overdag naar het schijnpark in convooien aangevoerd, slordig gecamoufleerd om daar 's nachts te worden teruggebracht en te worden vervangen door schijnmaterieel. Door de stapels te verspreiden, moest de indruk worden gegeven, dat het hier ging om een uitgebreid park.

Afgescheiden van dit schijnpark werd nog gebruik gemaakt van opgepompte rubber tanks, rubbervoertuigen en rubberkanonnen.

Al deze misleidingsmaatregelen brachten een enorme hoeveelheid arbeid met zich mede, maar het is wel zeker, dat de camouflagemaatregelen lonend zijn geweest. Het schijnpark onderging een Duitse luchtaanval, de werkelijke parken niet.

Zelfs toen de Rijnovergang in de Noordelijke sector reeds was geslaagd, verkeerde de vijand zeer waarschijnlijk in de mening, dat het slechts een secundaire

aanval betrof en de hoofdoorgang in het Z. vak zou worden uitgevoerd. In elk geval is het een feit, dat de D. geen troepen uit het vak tegenover het Rijngebied, waar de schijnmaatregelen werden getroffen, waagden te verplaatsen.

Military Engineer, July/August 1950.

De W.

Legerkorpspioniers in de verdediging.

Velen, die vóór 1940 aan oefeningen op de kaart of in het terrein deelnamen, waarbij de terugtocht werd behandeld en achterwaarts gelegen stellingen, althans op papier, werden voorbereid en ingericht, zullen zich hebben afgevraagd: „wat komt hiervan in de praktijk terecht?” Zij kunnen een antwoord vinden in een artikel van de Colonel O. B. Beasley, dat het navolgende geval behandelt. Een Engineer Combat Regiment, gevormd uit 2 bataljons, is toegevoegd aan een der Legerkorpsen van het VIIe Amerikaanse Leger, welk Leger, in December 1944/Januari '45 ageert van Straatsburg, langs de Rijn tot Lautersburg en daarna in Oost-Westelijke richting tot Bitche, in de Elzas. Als het Duitse Ardennenoffensief tot staan is gebracht, richtten de Duitsers hun aanvallen op 't zeer uitgestrekte en vrij zwak bezette frontgedeelte van Lautersbrug tot Biche. De Amerikanen moeten wijken. Er worden vier nieuwe achterwaarts gelegen weerstandslijnen geprojecteerd; een daarvan is de Maginotlinie, die in 1944-'45 nog slechts geschikt is voor het bewapenen met lichte infanteriewapens.

Het Engineer Combat Regiment krijgt opdracht om de eerste stelling voor te bereiden door het gereedmaken voor vernieling van bruggen, aanbrengen van hindernissen, bouwen van opstellingen voor bazooka's en andere zware infanteriewapens. Na 2 dagen hiermede bezig te zijn geweest werden deze troepen verzameld om ingezet te worden als infanterie, ten einde een kritieke situatie meester te worden.

Nadat dit bevel is ingetrokken, maakt een nieuwe Duitse aanval het noodzakelijk een meer teruggelegen lijn (welke men zich moet voorstellen als een samenstel van steunpunten) voor te bereiden. De weersomstandigheden zijn allerongunstigst; door de strenge vorst en sneeuw zijn springmiddelen nodig om het graafwerk mogelijk te maken.

Als de nieuwe opstellingen na twee weken moeten worden bezet, zijn de vernielingen vóór de nieuwe lijn en de mijnevelden voorbereid en de opstellingen der voorste pelotons met inbegrip van de infanteriehindernissen gereed.

De terugtocht op deze nieuwe stelling

wordt gedekt door vernielingen, mijnehindernissen en vertakkingen, uitgevoerd door de divisiepioniers.

Het algemene beeld van deze gebeurtenissen laat zich als volgt samenvatten: terwijl de *divisiepioniers* de voorste troepen bijstaan, zijn inmiddels de *legerkorpspioniers* bezig meer achterwaarts gelegen nieuwe stellingen te verkennen en voor te bereiden. Sterke nadruk wordt er op gelegd, dat de benodigde arbeid in grote mate kan worden beperkt door de natuurlijke sterkte van het terrein, in het bijzonder de natuurlijke tankhindernissen uit te buiten. Het valt in het bijzonder op, dat geen melding gemaakt wordt van werkzaamheden door de divisie- of legerkorpsreserve en kennelijk alleen genietroepen beschikbaar waren voor het inrichten van de opnamestellingen. Het weer moet het tot stand komen van het werk enorm hebben bemoeilijkt.

Allereerst wordt nodig geacht het uitvoeren van tankhindernissen door voorbereiding van vernielingen, gebruik maken van natuurlijke hindernissen, en voorzover deze ontbreken, het uitzetten van mijnevelden; tenslotte opstellingen voor de automatische wapens, voorzien van een lichte dekking. Een tijd van 3—5 dagen is bij het inzetten van 2 geniebataljons in het vak van een Legerkorps, zoals hier het geval was, nodig voor het verkennen en vastleggen van de hoofddelen en het tot stand brengen van de grondelementen van een achterhoedestelling.

Military Engineer, March/April 1950.

De W.

Operatie Bolero.

Dit was de codenaam voor het overbrengen, legeren, verzorgen en verder opleiden van ong. 1.200.000 man aan Amerikaanse troepen in Groot-Brittannië, alvorens deze op het vasteland zouden worden ingezet. Behalve ruimte voor de legering dier troepen, was o.a. nodig 2 miljoen m² aan overdekte opslagruimte. Het spoorwegnet van het Verenigd Koninkrijk moest met 420 km lengte worden uitgebreid; 1000 locomotieven werden overzee aangevoerd.

Het artikel van de Colonel Albrecht behandelt in hoofdzaak de uit deze operatie voortvloeiende legeringsvraagstukken.

In Juni 1941 werd de eerste organisatie voor de legering en verzorging van deze troepen opgezet. Daar aanvankelijk het plan bestond om in Juni 1943 een invasie op het vasteland uit te voeren, moest vóór dien de vorenvermelde troepenmacht worden geleverd en zijn oefenterreinen ter beschikking hebben, een opdracht, die er zijn mag.

Ten tijde van de invasie in Juni 1944 be-
droeg de Amerikaanse troepensterkte
meer dan 1½ miljoen man.

Alleen door toepassing van de meest
ver doorgevoerde normalisatie is het mo-
gelijk geweest deze opdracht van fantas-
tische omvang uit te voeren: Het Ameri-
kaanse legeringssysteem was gebaseerd
op een stelsel van houten barakken; de
Engelsen gebruikten voor onderbrenging
de ook in Nederland maar al te welbe-
kende plaatijzeren Nissenhutten, Romney
en Marston hutten, asbest Nissenhutten
en barakken van bepleisterde bouwplaten.
Het Britse systeem werd aanvaard. Er
ontstonden eenheidskampen voor 250, 500,
750, 1000, 1250 en 1500 man. Men krijgt
niet de indruk, dat aan de camouflage
van die kampen de nodige aandacht werd
besteed. Men mag aannemen, dat de uit-
voering der plannen niet werd vertraagd
door nationale plannen en streekplannen en
dat schoonheidscommissies er niet bij te
pas kwamen. Iedereen, die deze hutten,
enz. kent zal ook toegeven, dat men zijn
tijd niet verdoen heeft aan het zoeken
naar aesthetisch bevredigende oplossin-
gen.

De uitvoering werd doorkruist door de
operatiën in Noord-Afrika, die veroor-
zaakten dat Amerikaanse Genietroepen,
volop bezig zijnde met de bouw, tijdelijk
daaraan moesten worden onttrokken. Op
ruime schaal werd gebruik gemaakt van
Britse burgerarbeidskrachten. Ongeveer
65 % van de arbeidsuren werd door hen
geleverd. Van de Amerikaanse genie-een-
heden leenden zich speciaal de Engineer
Service Regiments voor dit werk.

De Schr. maakt de opmerking, dat de
Britse handwerkslieden, met Amerikaanse
ogen gezien, meer de nadruk legden op
kwaliteit en minder op snelheid van het
werk, en zij meer op handarbeid waren
ingesteld dan op het werken met machi-
nes. Ook hier blijkt, dat het de Amerika-
nen zijn geweest, die het gebruik van me-
chanisch gereedschap aan de Europeaan
hebben geleerd.

Het percentage Genietroepen (waarvan
50 verschillende soorten eenheden en de-
tachementen bestonden) bedroeg bij de
Amerikaanse troepen in Engeland voor
wat het Veldleger (Ground Forces) be-
treft 11, en bij de Diensten 18, cijfers
welke zeer goed overeenkomen met die
uit andere bronnen.

De materialen voor het uitvoeren van
het bouwprogramma werden voor verre-
weg het grootste deel door Engeland ge-
leverd, een prestatie op zichzelf.

Meer nog dan uit dit artikel, blijkt uit
Eisenhower's „Kruistocht door Europa”
begrip voor de enorme lasten die deze

vreedzame invasie voor het Britse econo-
mische leven met zich meebracht door in
beslag nemen van bouwterreinen, oefen-
terreinen en vliegvelden (voor de Ameri-
kaanse Luchtstrijdkrachten alleen waren
163 vliegvelden nodig). Eisenhower maakt
dan ook de typisch Amerikaanse opmer-
king, dat tenslotte „Groot Britannië
slechts een fractie groter is dan Colo-
rado”.

Military Engineer, March/April 1950.

De W.

Mortieren en radar.

Uit de gevechtsstatistieken van 1943
bleek dat ongeveer 50 % van de gevechts-
verliezen der geallieerden werden veroor-
zaakt door vijandelijk mortiervuur. Daar-
om werd spoedig koortsachtig gezocht
naar middelen om dit cijfer te drukken
en reeds eind 1943 werden in Amerika
uitgebreide proeven genomen om met be-
hulp van radar mortieropstellingen te lo-
caliseren.

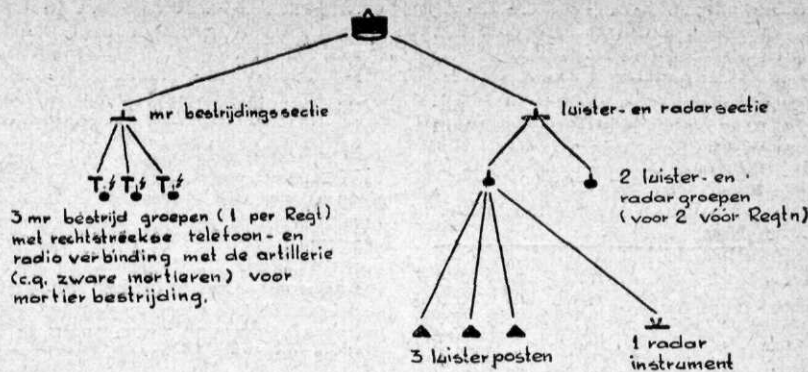
Hoewel aanvankelijk werd gepoogd ra-
dar toe te passen in de destijds bekende
vormen, werd ook gezocht naar een ge-
heel nieuw radarinstrument voor het
opsporen van mortieren.

Het resultaat hiervan was de „specia-
lized mortar locator”. Dit instrument
werd in een speciaal daarvoor ingericht
centrum beproefd en vervolmaakt met de
bedoeling het nog tijdens de oorlog in een
bruikbare vorm aan de troepen te ver-
strekken. Deze onderzoekingen werden in
belangrijke mate begunstigd door het feit,
dat zowel de eigen als de vijandelijke
mortieren in het algemeen dezelfde eigen-
schappen bezitten, zoals b.v. gelijksoor-
tige munitie, gelijke schootshoeken (tus-
sen 45 en 80°), gelijke vluchttijd (ca. 30
sec), een Vo kleiner dan de snelheid van
het geluid, een maximum dracht van 4000
meter en een parabolische baan.

Een aantal factoren echter waren oor-
zaak dat een instrument moest worden
ontworpen dat nauwkeurig en snel, d.w.z.
bij het eerste schot, de plaats van de vij-
andelijke mortier vaststelde. Deze facto-
ren waren dat een geoefende bediening
tot 10 granaten tegelijk in de lucht kan
hebben voordat de eerste explodeert,
voorts de grote nauwkeurigheid van het
vuur en tenslotte de mogelijkheid van
snelle stellingverandering.

Organisatie en uitrusting.

In elk modern leger zijn op legerkorps-
en divisieniveau een aantal observatie-
en luistereenheden opgenomen. De optische
waarneming heeft in dit verband geen zin
door het nagenoeg ontbreken van een

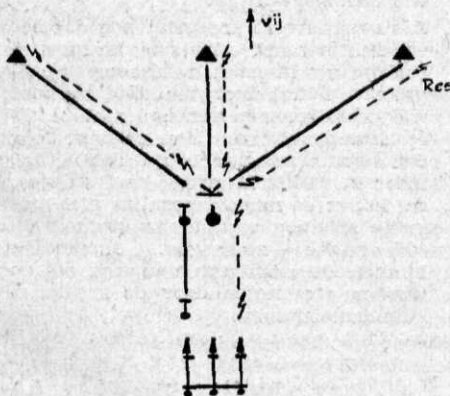
Afb. 1.

Organisatie Radar-mortier meetafdeling.

mondingsvlam, terwijl de geluidmeting reeds eerder in dit blad werd besproken. (Zie De Militaire Spectator van Maart 1950, blz. 177 en 178).

De samenstelling van de radar-mortier bestrijdingsdienst in de divisie, kan schematisch worden weergegeven als in afb. 1.

Bij een regiment in de verdediging zou de inzet kunnen zijn als in afb. 2.

Afb. 2

De luisterposten zitten in voorste lijn en hebben voor het doen van waarnemingen slechts hun geofende oren ter beschikking. Met behulp van het kompas wordt de richting van de geluidsbron opgemeten, welke richting per radio aan de radarpost wordt doorgeseind.

Het radarinstrument, dat gewoonlijk op een jeep is gemonteerd, wordt ingesteld op de opgegeven richting, waarna de projectielbanen worden ingemeten. Uit de verkregen gegevens wordt de mortieropstelling bepaald. De rechtstreekse radio-

en telefoonverbinding met de artillerie en/of zware mortieren maakt het mogelijk binnen 5—8 minuten een zeer nauwkeurig vuur af te geven.

De reikwijdte van het radartoestel bedraagt circa 4000 m. Onder gunstige omstandigheden kunnen de metingen tot op 10 meter nauwkeurig zijn.

Gebruik.

De inzet van de bovenbeschreven meetafdeling heeft slechts kans op succes indien het toegewezen vak nauwkeurig bekend is voor wat betreft afstanden en plaatsbepaling, terwijl zowel het waarnemings- als het verbindingsnet zorgvuldig moeten worden opgebouwd. Tenslotte moeten de artillerie en zware mortieren voor mortierbestrijding tijdig in stelling staan.

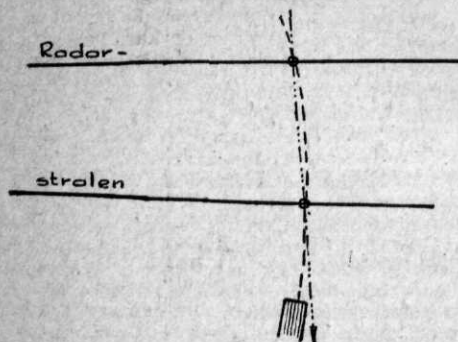
Hieruit blijkt wel dat bij beweeglijke gevechten zoals het ontmoetingsgevecht of de terugtocht, de radarmeetafdeling niet kan worden gebruikt. Is echter de toestand min of meer statisch, of is voor een eigen of vijandelijke aanval voldoende tijd beschikbaar, dan is haar inzet wel mogelijk.

Hoewel bij oppervlakkige beschouwing de reikwijdte van 4000 m als te gering kan worden aangemerkt, valt dit in de praktijk wel mee. De maximum dracht der thans in gebruik zijnde mortieren is nl. ook 4000 m. Wil de vijand met zijn mortiervuur enige uitwerking bereiken, dan kunnen deze wapens hoogstens 2000 m achter de frontlijn worden opgesteld, zodat zij voor de radargolven bereikbaar zijn.

Principe van de werking.

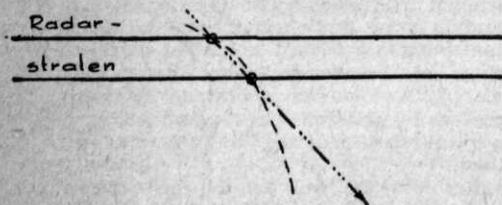
De baan van een mortierprojectiel wordt in de opgaande tak op twee plaat-

sen opgemeten (gesneden door radarstralen). Beide snijpunten worden door een rechte verbonden, welke rechte naar beneden toe verlengd vrij nauwkeurig de plaats van de mortier bepaalt. De gekromde baan is hierbij echter oorzaak van een geringe afwijking. (zie afb. 3).

Afb. 3.

Hieruit volgt onmiddellijk dat de meting des te nauwkeuriger is naarmate de opgaande tak van de baan dichter bij de mondshorizon wordt gemeten. Naarmate de snijpunten hoger liggen, zal de meetfout toenemen (Zie afb. 4).

Afb. 4.

Hiermede is echter ook het zwakke punt van deze methode gevonden. Bestaat nl. de mogelijkheid om, zoals b.v. in Zwitserland, gebruik te maken van zeer hoge (bijv. 300—400 m) dekkingen die de stralen afschermen, dan zal door de sterke kromming van de baan naar het culminatiepunt toe de meetfout aanzienlijk zijn.

Teneinde de nauwkeurige plaatsbepaling van mortieren met radar zoveel mogelijk te bemoeilijken, kunnen de volgende methoden worden toegepast:

a. indien mogelijk, moeten mortieren worden opgesteld achter hoge dekkingen, in diepe terreinplooiën of achter steile hellingen. Op deze plaatsen zal de meetfout vrij groot zijn, terwijl bo-

vendien vlakbaangeschut niet in staat is vuur op de stellingen uit te brengen.

Daar echter ook zware mortieren voor de mortierbestrijding zullen worden ingezet, is veelvuldige stellingverwisseling noodzakelijk.

- b. Wanneer geen diepe terreinplooiën aanwezig zijn, mogen de mortieren uit één stelling slechts een kortstondig vuur afgeven, waarna van stelling moet worden verwisseld. In elke stelling mag slechts zoveel munitie van de voertuigen worden geladen als voor het af te geven vuur nodig is. Hierdoor wordt de beweeglijkheid vergroot.
- c. In vlak terrein kunnen slechts groepen mortieren of enkele stukken worden ingezet en dan nog slechts voor een kort snelvuur. (Hierdoor wordt echter de vuuruitwerking aanzienlijk gereduceerd).
- d. Tenslotte moet bij de mortieren worden beschikt over een terreinvoertuig om de beweeglijkheid van de mortierpelotons zo groot mogelijk te maken. Hierdoor kunnen zij zich tegen radar en artillerievuur beveiligen en worden de snelle stellingname, de snelle vuuropening en het snel van stelling verwisselen begunstigd.
- e. Als negatieve factor geldt nog dat het ver achterwaarts plaatsen van mortieren om het inmeten met radar te ontgaan (werkingsfeer plm. 4000 m) niet wel doenlijk is, in verband met de effectieve dracht van de mortieren; door een achterwaartse opstelling (b.v. meer dan 2000 m achter de frontlijn), zal het in de meeste gevallen niet mogelijk zijn nog vuur uit te brengen op vijandelijke stellingen. Bovendien kunnen de mortieren dan nog steeds worden opgemeten door de artilleriegeluidsmeetdienst.

Allgemeine Schweizerische Militär Zeitschrift. April 1950.

IdI (v. A.)

De postduif in het leger.

Meermalen komt het voor dat radio-stilte in acht moet worden genomen en telefoonleidingen of niet voorhanden zijn, dan wel niet kunnen worden gelegd. In die gevallen brengt de postduif nog steeds uitkomst. In de eerste wereldoorlog werden er aan Amerikaanse zijde ruim 15.000 gebruikt, in de tweede wereldstrijd ruim 54.000. Het fok- en africhtingscentrum is in Fort Monmouth, waar een „kader” van een duizendtal postduiven wordt

onderhouden, welk kader de kern moet uitmaken van de „geveleugelde macht”, die in een nieuwe oorlog nodig kan zijn.

Er zijn merkwaardige duiven in Fort Monmouth. Oorlogsveteranen, waaronder geridderden.

Daar is „G. I. Joe” die in Goloi Bocchi — Italië — het leven van honderden soldaten redde. Deze duif legde 32 km in 20 minuten af. Ze droeg het verzoek bij zich om van een voorbereid bombardement op de stad af te zien, daar een Britse Brigade zich er, vroeger dan iemand had voorzien, van had meester gemaakt. Een andere veteraan is „Jungle Joe”, die evenals „Burma Queen” in Burma uiterst belangrijke berichten van achter de Japanse linies gedropte patrouilles naar de eigen linies terug bracht. „Blackie Halligan” speelde een dergelijke heldenrol op Guadalcanal.

Een postduivencompagnie omvat 9 officieren en 149 minderen, waarvan 108 duivenverzorgers en 4500 duiven. Van de 54.000 gebruikte postduiven werden er 40.000 door postduivenliefhebbers ter beschikking gesteld. Ruim de helft kon na afloop aan de eigenaars worden teruggegeven.

Army Information Digest, Augustus 1950

B. K.

De Duitse geheime wapens.

„Hugo” geeft een historisch overzicht van de ontwikkeling en de toepassing van de Duitse geheime wapens in de tweede wereldoorlog. Achtereenvolgens worden besproken de ontwikkeling van de Duitse onderzeeërs van 1940—1945, de V1 en V2, de A-9 en A-10, de Duitse luchtstrijdkrachten, de atoombom.

De Duitsers hebben zeer lang gewacht met de inzet van hun geheime wapens. Schrijver zocht de oorzaak daarin, dat men aan Duitse zijde, de fout van de Engelsen in de 1e wereldoorlog met de inzet van hun tanks hebben willen voorkomen. Toen de Engelsen voor het eerst — in de slag aan de Somme — op 15 September 1916 hun tanks in actie brachten, waren deze een volledige verrassing, maar hun succes was vrijwel nihil, omdat er veel te weinig van werden ingezet. Toen zij ruim een jaar later met meer kwamen, was die verrassing verloren. De Duitsers wilden in 1944—1945 te land, op de zee, en in de lucht grote hoeveelheden van deze wapens tegelijk inzetten. Hierbij werd echter de zware fout gemaakt, dat niet voldoende met de mogelijke tegenacties van de vijand werd rekening gehouden. (Strategie is nu eenmaal geen wetenschap). Ook de Russische plannenmakers

voor het heden dienen dit goed te bedenken. In een oorlog gaat het vrijwel nooit zoals men het van te voren heeft bedacht. Dat heeft Hitler ook ondervonden. B. K.).

Na de grote overwinning in het westen staat Hitler voor de keus: overvaren of economische blokkade.

De overgangspoging (operatie Seelöwe) is na het verliezen van de Slag om Engeland voor goed van de baan. Een economische blokkade heeft meer kans op succes. Deze kan inderdaad dodelijk worden.

In 1941 beschikte Duitsland over ongeveer 100 onderzeeboten. Allen min of meer verouderd met een actieradius van maximum 12.000 km. Doch toen eenmaal tot de dodelijke blokkade van Engeland was besloten, steeg dit aantal heel sterk. In 1942 liep de tot zinken gebrachte tonnage op tot 1.000.000 ton per maand.

Van 1940 tot 1944 bouwde Duitsland 1300 onderzeeërs, waarbij tevens de snelheid en de actieradius werden vergroot. Met behulp van de „Asdic” (anti-submarine detection and indication committee), kan de juiste plaats der onderzeeërs onder water worden vastgelegd. De R.A.F. ging zich intens met duikbootbestrijding bezig houden. En voorts maakte de Navy een scherpe jacht op de Duitse ravitaillingschepen. Daar Asdic alleen onder water werkt gingen de duikboten zo enigszins mogelijk boven water varen. De Engelsen rustten hun vliegtuigen toen uit met radartoestellen (de A.S.V.—Air to surface Vessel). De Duitsers antwoordden hierop met de Fu. M.B. Funkmess Beobachter) dat de nabijheid van een vijandelijk vliegtuig of schip eerder meldt, dan omgekeerd, zodat de duikboot gelegenheid krijgt om tot grote diepte te duiken. De A 7 en A 9 konden tot op 200 m diepte duiken. Ook lanceerden de Duitsers de anti-radar boei en de waterstofballon, beide met aluminium bandjes beplakt, waardoor zij de radargolven weerkaatsen alsof het echte onderzeeërs waren en de Engelsen duikboten gaan opzoeken en bestrijden, die er helemaal niet zijn.

De Duitse technici blijven voortdurend werken aan nieuwe onderzeeërs.

Een der belangrijkste verbeteringen was de inzet van de „Schnorkel” (het apparaat van Nederlandse origine. B. K.), waardoor de Dieselmotoren van de duikboot ook onder water kunnen blijven werken. De Schnorkel bracht evenwel geen volledige oplossing, daar de kop — vooral bij kalme zee — een lang en smal spoor op de oppervlakte der zee achterliet, dat reeds op grote afstand door vliegtuigen kon worden waargenomen.

Een zeer gevaarlijk wapen was de „U 21”. Deze had een tonnenmaat van 1600 ton, was 77 m lang en 6,5 m breed, met een snelheid van 17 knopen (\pm 35 km), een duikdiepte van 300 m en een actieradius van 30.000 km. In Mei 1945 legden de Engelsen in Bremen de hand op 12 van deze monsters. De volgende maand zouden er 180 klaar komen. Zij werden in acht verschillende fabrieken gemaakt. Het monteren duurde 19 dagen.

Tegen het einde van de oorlog beschikten de Duitsers over de z.g. „Walter”-motoren — zo genoemd naar zijn vervaardiger, die de dubbele motorinstallatie der onderzeeërs — n.l. Diesel en batterijen — door een speciale motor wist te vervangen en waarmede een snelheid van 28 knopen onder water (\pm 50 km) kon worden bereikt. De snelle afloop van de oorlog belette de Duitsers hiervan op grote schaal gebruik te maken. De Amerikanen schijnen de productie der Waltermotoren niet te overwegen, zij leggen het zwaartepunt op de atoommotor.

Een andere nieuwigheid was de „Seehund” een duikboot van 16 ton, 12 m lang en 1.60 breed. Zij waren bijzonder geschikt voor actie op de Noordzee. In 1945 zouden er 1000 van worden gebouwd. De bemanning bestond slechts uit 2 man. Ze zijn o.a. opgetreden in de Scheldemond.

Bijzondere vermelding verdient de „Mörder”, een éénmanstorpedo. Deze bestaat in feite uit twee boven elkaar geplaatste torpedo's, de bovenste bevatte de bestuurder met een elektrische motor-aandrijving, de onderste de eigenlijke torpedo. Een der meest markante vindingen was een amphibische V2. Reeds in 1942 werd dit ontwerp in studie genomen en vingen de proeven op het meer van Toplitz in de Oostenrijkse Alpen aan, onder leiding van von Braun. In 1945 kon deze melden dat hij met zijn proeven klaar was. Een duikboot kan op een diepte van 10—15 m onder water een V2 afvuren die ene dracht had van 150—200 km. Met deze duikboten kon men op grote diepte de oceaan oversteken en met de V2 de Amerikaanse kustplaatsen bombarderen. Al deze nieuwigheden waren slechts de eerstelingen van een hele reeks nieuwe wapens, die aan het Duitse volk waren beloofd, op voorwaarde, dat het nog enige tijd stand zou houden. De nieuwe middelen zouden in grote hoeveelheden in 1945 geproduceerd worden en het is de vraag of de Geallieerden er tijdig een nieuwe verdediging tegen in het veld zouden kunnen brengen.

Het leger, de Natie, Augustus 1950.

B. K.

Militaire toepassingen van de helicoptère.

Tijdens de oorlog ontwikkelden zowel Amerika als Duitsland de helicoptère. Zij werden het eerst bij de vloot gebruikt. De Amerikanen gebruikten de Sikorsky R 5 op hun vliegdekschepen en grote oorlogsschepen, voornamelijk voor het redden van drenkelingen, en vervoer van personeel van het ene schip naar het andere. Later werden zij gebruikt bij de duikbootbestrijding. De Duitsers gebruikten de Focke-Achgelis Fa 330 — die met een kabel aan de duikboot verbonden was, waarlangs telefonische verbinding met de duikboot bestond — om de waarneming van de duikboten te vergroten.

Generaal Clifton Cates van de Mariniers is van oordeel dat de helicoptère een grote rol zal spelen bij amphibische operaties. De moderne Piaschi H.R.P. 1 met 10 zitplaatsen biedt al grote mogelijkheden op dit gebied. Generaal Cates gaat n.l. uit van de gedachte dat de atoombom grote scheepsconcentraties, zoals wij die hebben gezien bij Normandië, onmogelijk zal maken. De enige oplossing is „verspreiding”. Dat is bij de tot nu toe gevolgde landingsmethoden niet mogelijk, dat de transportvaartuigen tot dicht bij de kust moeten naderen temidden van de landingsvaartuigen. Maar als de transportschepen 40—60 km van de landingsplaats weg kunnen blijven en de landingstroepen per helicoptère kunnen worden aangevoerd, kan de vloot dermate verspreid worden opgesteld, dat deze geen lonend doel meer voor een atoombom wordt.

Bovendien kan men de troepen nu overal aan wal zetten, nu niet alleen meer daar, waar de kust geschikt is voor een landing. Er zijn reeds omvangrijke oefeningen gehouden met de N.R.P. 1 helicoptères, waarbij deze op 15 m hoogte vlogen en werden gedekt door straalvliegtuigen, die de vijandelijke stellingen beschoten en rookschermen legden. Later brachten de N.R.P. 1's 75 mm houwitser over en evacueerden „gewonden”, terwijl andere helicoptères telefoonkabels legden tussen de voorste troepen en de artillerie opstellingen. Men acht de kans op verliezen bij dit vervoer geringer, dan met landingsboten, daar het geheel zich sneller voltrekt.

Het 75 mm kanon is niet de zwaarste lading, die door de helicoptère vervoerd kan worden. Zowel Amerika als Engeland ontwerpen nu z.g. „vliegende kranen”, die in staat zijn zware ladingen over korte afstanden te verplaatsen, zoals b.v. tanks over rivieren en het leggen

van zware brugdelen. De eerste onder hen is de Britse Cierva Air Horse. Men verwacht een veel grotere doeltreffendheid der helicoptères door toepassing van reactiemotoren. De Amerikanen construeren nu een zeer grote „tank-transport-helicoptère”. Schrijver ziet in de helicoptère zeer grote mogelijkheden voor de toekomst.

Royal Air Force Quarterly.

B. K.

Het probleem van de concentratie der krachten.

Dit is een der belangrijkste beginselen van de oorlogvoering.

In tijd van vrede is het vrijwel bij alle oefeningen gewoonte om al zijn troepen wat te laten doen. Zij werden overal bezig gehouden. Het grote beginsel van de concentratie wordt in feite in vreedstijd nooit beoefend. Eerder geschiedt het tegendeel.

Dit wreekt zich in tijden van oorlog. Dan komen er de zenuwslopende omstandigheden van de werkelijkheid bij. De vrees voor zijn flanken, voor zwak bezette frontgedeelten, waarbij altijd de eigen moeilijkheden worden gezien en aan gevoeld en vrijwel nooit die van de vijand. Het resultaat is dan de ene nederlaag na de andere.

De grote moeilijkheid bij het vormen van een zwaartepunt is dat men daar vrijwel nooit voldoende troepen voor heeft. Het moet dus ten koste van andere frontgedeelten gaan. Dat houdt risico's in. Waar worden in tijd van vrede dergelijke risico's genomen? (Schrijver geeft er geen antwoord op, zijn stilzwijgendheid op dit punt is echter duidelijk genoeg. En toch valt er óók in vreedstijd op dit gebied enorm veel te leren, en heus niet alleen bij oefeningen. Bij onze heel gewone dagelijkse dienst kunnen wij onze medewerkers elk ogenblik voor problemen stellen, die het vormen van een zwaartepunt eisen, die de uitvoerders verplicht tot het nemen van bepaalde risico's. Want dat is waar het om gaat: het durven nemen van risico's in het raam van de gegeven opdracht. B. K.).

In een aantal zeer interessante voorbeelden uit de werkelijkheid toont schrijver aan hoe wankelmoedigheid, intimidatie en vrees tot halfslachtigheid leiden en uiteindelijk tot de nederlaag. Hij besluit er mee, om aan Frederik de Grote te herinneren, die voor het defensief zei: „Wie alles wil dekken, dekt niets” en voor het offensief: „God is met de grootste bataljons”.

Allg. Schweiz. Mil. Zeitschr., Aug. 1950.

B. K.

De Duitse „Wehrmachtpropaganda” en de tweede wereldoorlog.

Professor Dr Kurt Hesse wijst er op, dat deze propaganda zeer noodzakelijk is. Hij omvat niet alleen het eigen moreel op peil te houden, ook de bestrijding van de vijandelijke propaganda in eigen gelederen, maar ook de ondermijning van het moreel bij de vijandelijke troepen. Politieke propaganda en wehrmachtpropaganda moesten daarbij vaak samengaan.

Dit klopte niet altijd, in het bijzonder toen de tegenslagen kwamen en de SS een steeds groeiende invloed kreeg.

Goede propaganda heeft een enorme betekenis. Men kan er oorlogen mee winnen, in elk geval veel mensenlevens mee sparen. Maar deze dienst moet niet geïmproviseerd worden. Zeer grondige voorbereiding en studie er voor is noodzakelijk. Psychologisch inzicht in het eigen volkskarakter en dat van de tegenpartij is een eerste vereiste.

Professor Hesse wijst op een merkwaardig verschijnsel bij de propagandadienst. Deze dienst moet onder alle omstandigheden zo actueel mogelijk zijn. En nu is juist geen dienst meer gevoelig voor sleur, voor gewoonten, voor doorborduren op één stramien, op het star volgen van één weg, dan juist de propagandadienst. Het is maar heel weinig mensen gegeven om steeds origineel te zijn. Daardoor ontstaat bij het propagandapersoneel gauw een soort „geestelijk moeheidscomplex”. De enige oplossing daarvoor, is, steeds nieuw bloed in de gelederen van deze dienst in te voeren. (Het lang op één stoel zitten is voor niemand en voor geen enkele dienst goed. Dat verstart en verkleint de horizon, verhoogt de zelfingenomenheid en benadeelt de goede gang van zaken. Nieuwe heren, nieuwe ideeën. B. K.).

Allg. Schweiz. Mil. Zeitschr., Aug. 1950.

Banden 1950

In Januari 1951 worden geheel linnen banden beschikbaar gesteld voor de jaargang 1950 à f 2.75 per stuk.

Levering uitsluitend na vooruitbetaling per giro (nr. 44715) of per postwissel.

Bestellingen kunnen reeds thans worden opgegeven aan

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS
Zwarteweg 1 — Den Haag

De militaire macht van de Sovjet Unie.

De bevolking van de Sovjet Unie omvat nu 211.000.000 mensen. De vredesorganisatie bedraagt \pm 170 divisies. De oorlogssterkte wordt op 500 divisies geschat, met 'n totale sterkte van 30.000.000 man.

De luchtmacht bestaat uit 11 luchtvlotten, waarvan een uit zware bommenwerpers bestaat. De luchtverdediging is vrijwel geheel op straaljagers ingesteld.

De bewapeningsindustrie is zeer sterk uitgebreid. De onder de wapenen zijnde onderdelen zijn volledig op oorlogssterkte. De grote legereenheden bestaan gedeeltelijk uit z.g. gardeonderdelen — van hoge kwaliteit — en tweede klasse troepen, zowel wat betreft opleiding als uitrusting. De opleiding vindt plaats onder oorlogsomstandigheden. De discipline wordt met drastische straffen gehandhaafd. Er zijn veel deserteurs.

De bewapening staat over het algemeen nog op het peil van 1945. De Engeis-Amerikaanse tanks, die de Sovjet Unie van de Westerse Geallieerden kreeg zijn nu allemaal door T 34 en Jozef Stalin III tanks vervangen. Er worden proeven genomen met een nieuwe zware tank van 75 ton. Het raketgeschut (Stalinorgel) is in grote hoeveelheden aanwezig. Veel aandacht is besteed aan de pantserdoelartillerie. Ook de luchtdoelartillerie is sterk uitgebreid. Eer nieuw kanon van 12 cm met een dracht van 15 km is in beproeving. Amerikaans radarmaterieel is door Russisch vervangen. Radiomaterieel werd verbeterd. In het algemeen kan men zeggen, dat — met behoud van het peil der bewapening van 1945 — het Rode leger toch beweeglijker is geworden en aan slagkracht heeft gewonnen, een deels door steeds toenemende motorisering, anderdeels door nieuwere indeling der wapens en betere training, in het bijzonder der elite-eenheden.

Aan de „plaatselijke verdediging” — in feite dus „nationale reserve” — wordt veel aandacht besteed. Deze omvat in de gehele Sovjet Unie niet minder dan 20.000.000 man. (Eén elfde der bevolking. Overgebracht op onze nationale reserve zou dat een sterkte van 900.000 man betekenen! Zou dat nu werkelijk voor ons onmogelijk zijn, zou het denken aan een dergelijk getal belachelijk zijn? Zijn wij dan minder dan de Russen? Hebben wij minder oprechte vaderlandsliefde, hebben wij minder verantwoordelijkheidsgevoel, hebben wij mindere idealen, hebben wij geen overtuiging om pal voor te staan, hebben wij mindere enz.....?

Natuurlijk niet. Bij de 20.000.000 N.R. mensen in de Sovjet Unie is zeker de helft

gedwongen. Accoord. Dan is het nog 10.000.000 of 5 % die het vrijwillig doet.

5 % van ons volk is 500.000 man. Wij hebben er echter slechts 12.000 of wel iets meer dan 0,1 %. Wij leveren 0,1 % vrijwilligheid. Het gevaar dat de Sovjet Unie bedreigt is in feite nihil, want niemand denkt er aan om de Sovjet Unie aan te vallen. Daar is echter een N.R. die in miljoenen wordt geteld. Staat het dreigende gevaar ons soms niet duidelijk voor ogen? Wat kan dan de oorzaak zijn dat bij ons de N.R. nog steeds geen grote volksonderneming is? Een onderneming van het volk, vóór het volk en d ó ó r 't volk, 't gehele volk. B.K.).

De Russische N.R. wordt zeer goed getraind en moet deelnemen aan grote manoeuvres.

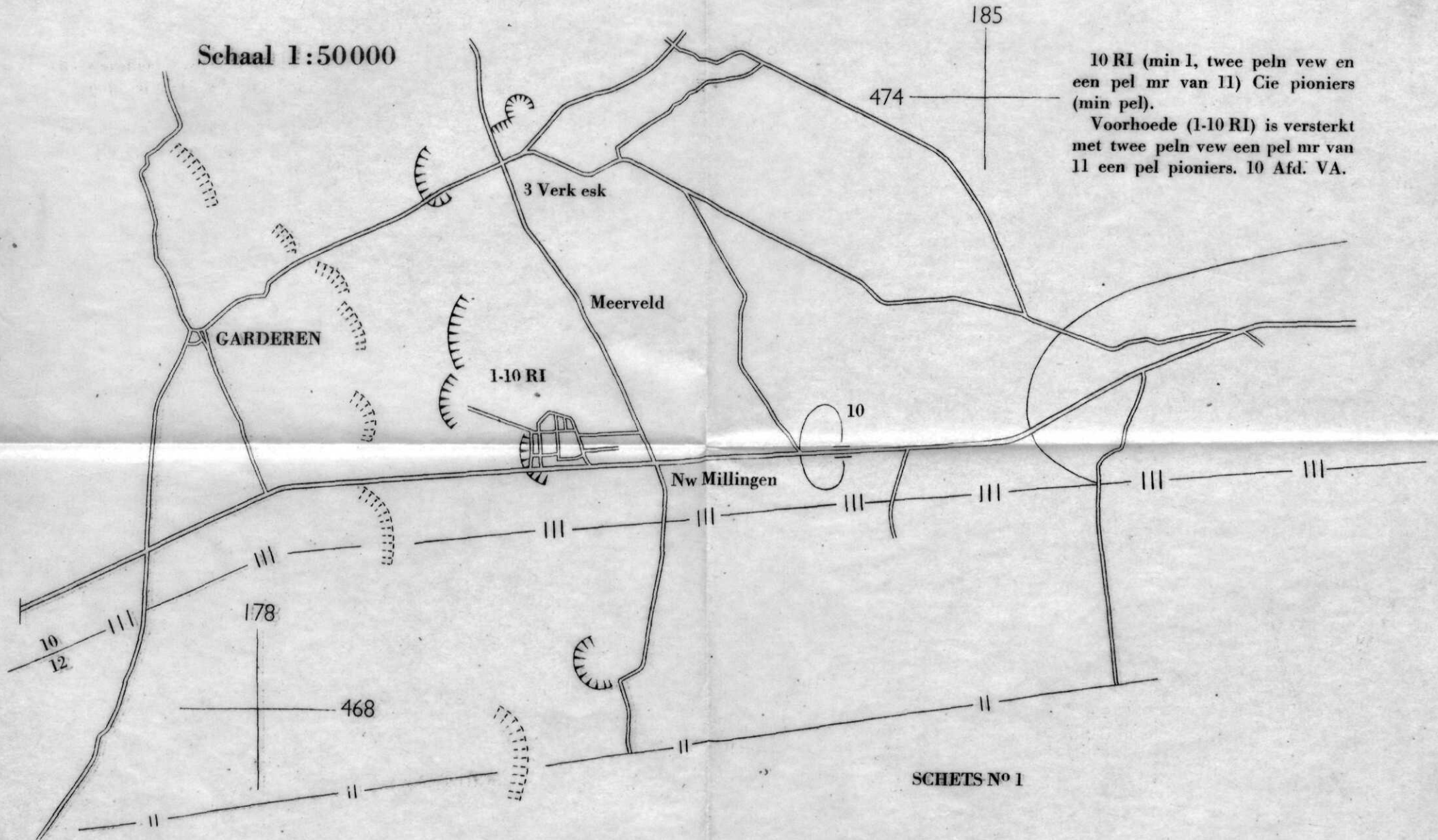
In Oost Duitsland beschikt de Sovjet Unie over 30 vliegvelden, die in vol bedrijf zijn. Een aantal andere is klaar voor onmiddellijk gebruik. De vliegvelden zijn hermetisch — met prikkeldraad, wachttorens e.d. — van de buitenwereld afgesloten. Zij zijn voorzien van radareenheden.

Aan de Oostzeekust beschikt Rusland nu over 12 grote vlootsteunpunten. In Memel wordt een enorme duikbootbunker gebouwd.

Allg. Schweizerische Militär Zeitschrift, Augustus 1950. B. K.

Schaal 1:50000

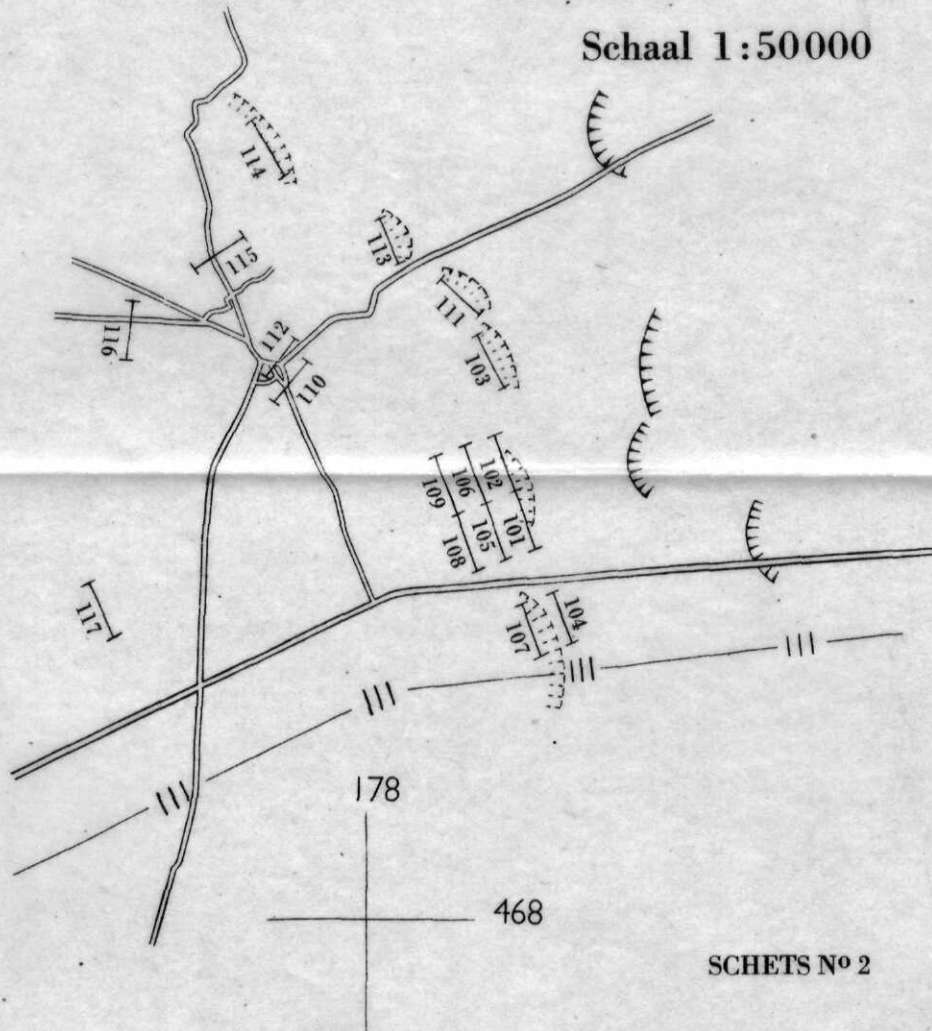

10 RI (min I, twee peln vew en een pel mr van 11) Cie pioniers (min pel).

Voorhoede (1-10 RI) is versterkt met twee peln vew een pel mr van 11 een pel pioniers. 10 Afd. VA.

SCHETS BEHORENDE BIJ HET VUURPLAN VOOR DE
AANVAL OP 21 AUGUSTUS 1949

Schaal 1:50000

Topografische Dienst

Bijlage van „DE MILITAIRE SPECTATOR”
van 1 October 1950, Nr. 10.

